

รายงานผลการวิจัย

เรื่อง

การสำรวจเพื่อพัฒนาแบบเรียนภาษาญี่ปุ่นให้สอดคล้องกับ
พฤติกรรมการเรียนรู้ผ่านสื่อออนไลน์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

A Survey of Japanese textbook Development consistent
with e-learning Behavior of Dhurakij Pundit University's students

โดย

ปริญญ์ รัตนานนท์

มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

รายงานการวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนจากมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

พ.ศ. 2560

ชื่อเรื่อง : การสำรวจเพื่อพัฒนาแบบเรียนภาษาญี่ปุ่นให้สอดคล้องกับพฤติกรรมการเรียนรู้ผ่านสื่อออนไลน์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

ผู้วิจัย : ปฏิยุทธ์ รัตนานนท์

สถาบัน : มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

ปีที่พิมพ์ : พุทธศักราช 2560

สถานที่พิมพ์ : มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

แหล่งที่เก็บรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

จำนวนหน้างานวิจัย 100 หน้า

คำสำคัญ : แบบเรียนภาษาญี่ปุ่น พฤติกรรมการเรียนรู้ สื่อออนไลน์

ลิขสิทธิ์ : มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

บทคัดย่อ

จากสถิติของสำนักงานสถิติแห่งชาติพบว่าจำนวนผู้ใช้โทรศัพท์มือถือ เพื่อเข้าสู่บริการเครือข่ายอินเทอร์เน็ตในปัจจุบันมีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้นอย่างต่อเนื่องนอกจากนี้อายุของประชากรที่เข้าใช้บริการอินเทอร์เน็ตก็เริ่มลดลงโดยเฉพาะประชากรในวัยศึกษาเล่าเรียนตั้งแต่ระดับมัธยมไปจนถึงอุดมศึกษาพบว่ามีจำนวนร้อยละของการใช้งานอินเทอร์เน็ตสูงมากที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับประชากรในวัยอื่น นอกจากนี้สำนักงานสถิติแห่งชาติยังพบว่าปัจจุบันจำนวนผู้อ่านหนังสือของประเทศไทยในวัยเรียนกำลังลดลง เนื่องจากหันไปศึกษาหาความรู้จากสื่อออนไลน์หรืออินเทอร์เน็ตแทนที่การอ่านจากหนังสือหรือตำราเรียน

งานวิจัยชิ้นนี้มีจุดประสงค์ที่จะศึกษา พฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นผ่านสื่อออนไลน์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต เนื่องจากในปัจจุบันการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นได้กลายมาเป็นหนึ่งในวิชาภาษาต่างประเทศที่สถาบันการศึกษาทั่วไปให้ความสำคัญรองลงมาจากภาษาอังกฤษ และพฤติกรรมของคนในวัยเรียนได้เปลี่ยนไปจากเดิมที่เคยค้นหาความรู้จากหนังสือเรียนไปเป็นการเรียนรู้ด้วยตัวเองผ่านสื่อออนไลน์หลากหลายรูปแบบซึ่งสามารถใช้งานได้ตลอดเวลาและมีขอบเขตของเนื้อหาในการเรียนอย่างไร้ขีดจำกัด

งานวิจัยชิ้นนี้เก็บข้อมูลจากนักศึกษาระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 ที่ลงเรียนภาษาญี่ปุ่นทุกรายวิชา จำนวนทั้งสิ้น 123 คน ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่เรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นจากสื่อออนไลน์มากกว่าจากหนังสือ และเมื่อปรับปรุงแบบเรียนให้สอดคล้องกับพฤติกรรมการใช้งานสื่อออนไลน์ของนักศึกษาแล้วพบว่าความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อแบบเรียนฉบับปรับปรุงแล้วส่วนใหญ่อยู่ในระดับพึงพอใจมาก

Title : A Survey of Japanese textbook Development consistent with e-learning Behavior of Dhurakij Pundit University's students

Researcher : Thunwanont Patiyooot Institution: Dhurakij Pundit University

Year of Publication : 2018 Publisher: Dhurakij Pundit University

Sources: Dhurakij Pundit University No. of page : 100 page

Keyword: Textbook, Japanese Language, E-Learning

Copy right : Dhurakij Pundit University

Abstract

From the statistics of the National Statistical Office found that the number of mobile phone users to access the Internet now has more likely continued increasing. In addition, ages of people who has access to internet are reduce especially people in student age. It also showed that the percentage of internet usage is very high in high school and college level compared with another people age range. The National Statistical Office also found that the number of students who learn from books currently reduced because they turned to learn from online media instead of books.

The purpose of this research is to study Japanese Language learning behavior through online media of undergraduate students in Dhurakij Pundit University. Nowadays, teaching Japanese language has become one of the most important second language that the general academic institutions give priority the same with English language. Also, behavior of young people who are student has changed from learn from books to learn from online media, which is available any time and scopes of content are unlimited.

These studies case collected data from 123 undergraduate students who had attended all Japanese language courses from Dhurakij Pundit University in the second semester year 2015. The research has found most students who learn Japanese language from online media more than book. However, when revised learning plan to align with student behavior when they use online, the students are very satisfactory.

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ด้วยความช่วยเหลือของผู้ช่วยศาสตราจารย์สมพร โกมารทัต และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธัญธัช วิภัติภูมิประเทศ ซึ่งท่านได้ให้คำปรึกษาและข้อคิดเห็นต่าง ๆ อันเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการทำวิจัย อีกทั้งยังช่วยแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นระหว่างการดำเนินงานอีกด้วย ขอขอบคุณ คุณศักดิ์สิทธิ์ คณะชาติ สำหรับข้อเสนอแนะและความช่วยเหลือในทุก ๆ ด้านในการทำวิจัย นอกจากนี้ขอขอบคุณคณาจารย์ในหลักสูตรภาษาญี่ปุ่น ธุรกิจทุกคนที่เป็นกำลังใจ และให้ความช่วยเหลือในการทำวิทยานิพนธ์เรื่องนี้

ปฎิยุทธ์ รัตนวนนท์

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ข
กิตติกรรมประกาศ	ค
สารบัญ	ง
สารบัญตาราง	ฉ
สารบัญภาพ	ช
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	8
1.3 สมมติฐานของการวิจัย	8
1.4 นิยามศัพท์	8
1.5 ขอบเขตของการวิจัย	11
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	12
บทที่ 2 ทฤษฎี แนวความคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	13
2.1 ความหมายของแบบเรียน	13
2.2 พฤติกรรมการอ่านหนังสือของวัยรุ่นไทยในปัจจุบัน	15
2.3 ความหมายของการเรียนรู้	17
2.4 สภาพการศึกษาภาษาญี่ปุ่นในประเทศไทย	20
2.5 ความหมายและความสำคัญของสื่อออนไลน์หรืออินเทอร์เน็ต	20
2.6 ประโยชน์ของอินเทอร์เน็ตในระดับอุดมศึกษา	21
2.7 พฤติกรรมการใช้งานอินเทอร์เน็ต	22
2.8 ผลการสำรวจพฤติกรรมการใช้งานอินเทอร์เน็ตในประเทศไทยประจำปี 2557	25
2.9 ความหมายของการเรียนการสอนผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ต	26

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
2.10 การประเมินความพึงพอใจ	28
2.11 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	30
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	34
3.1 การกำหนดประชากร	34
3.2 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล	36
3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล	36
3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล	37
3.5 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	37
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลและอภิปรายผล	38
4.1 ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม	40
4.2 ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลจากการสำรวจความคิดเห็นของนักศึกษาเกี่ยวกับ แบบเรียนภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้น	41
4.3 ตอนที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูลด้านพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นผ่านสื่อออนไลน์ ของนักศึกษา	56
4.4 การวิเคราะห์แบบเรียนที่สอดคล้องกับพฤติกรรมการเรียนรู้ผ่านสื่อออนไลน์ของ นักศึกษา	61
4.5 การพัฒนาแบบเรียนภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้นเพื่อให้สอดคล้องกับพฤติกรรมการเรียนรู้ ผ่านสื่อออนไลน์ของนักศึกษา	64
4.6 การสอดแทรกหลักการวิธีเรียนนอกเหนือไปจากเนื้อหาความรู้ด้านวิชาการ.	67
4.7 ตอนที่ 4 การสำรวจความพึงพอใจในแบบเรียนภาษาญี่ปุ่นที่ผ่านการพัฒนาแล้ว	68
บทที่ 5 สรุปและข้อเสนอแนะ	78
5.1 สรุปผลการวิจัย	79
5.2 ข้อเสนอแนะ	85
บรรณานุกรม	89

สารบัญตาราง

ตาราง	หน้า
1 ร้อยละของประชากรอายุ 6 ปีขึ้นไปที่ใช้งานคอมพิวเตอร์ อินเทอร์เน็ตและโทรศัพท์เคลื่อนที่	3
2 ร้อยละของประชากรอายุ 6 ปีขึ้นไป ที่ใช้อินเทอร์เน็ต จำแนกตามกลุ่มอายุ	4
3 จำนวนผู้เลือกสอบวิชาภาษาญี่ปุ่น ปี พ.ศ.2551 – พ.ศ.2552	20
4 จำนวนประชากรจำแนกตามคณะวิชาที่ศึกษา	34
4-1 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศ ชั้นปี และคณะที่ศึกษา	39
4-2 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสื่อในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น	40
4-3 หน้าปกหนังสือมีความทันสมัย	40
4-4 ลำดับการนำเสนอมีรูปแบบที่เหมาะสม	41
4-5 ขนาดของหนังสือมีความเหมาะสม	41
4-6 ขนาดของตัวอักษรภาษาญี่ปุ่น	42
4-7 ขนาดของตัวอักษรภาษาไทย	42
4-8 รูปแบบของตัวอักษร (FONT) ภาษาญี่ปุ่น	43
4-9 รูปแบบของตัวอักษร(FONT) ภาษาไทย	44
4-10 จำนวนรูปภาพที่ช่วยสื่อความหมาย	44
4-11 รูปภาพประกอบน่าสนใจกระตุ้นให้หนังสืออ่าน	45
4-12 จำนวนบรรทัดในแต่ละหน้ามีความเหมาะสม	45
4-13 ระยะห่างระหว่างบรรทัดมีความเหมาะสม	46
4-14 ปริมาณเนื้อหาในแต่ละบทมีความเหมาะสม	48
4-15 คำศัพท์มีความทันสมัย	48
4-16 จำนวนคำศัพท์ในแต่ละบทมีความเหมาะสม	49
4-17 จำนวนประโยคตัวอย่างมีความเหมาะสม	49

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
4-18 ประโยคตัวอย่างที่มีความทันสมัย	50
4-19 ตัวอย่างบทสนทนามีความทันสมัย	51
4-20 จำนวนไวยากรณ์ในแต่ละบทมีความเหมาะสม	52
4-21 คำอธิบายไวยากรณ์ภาษาไทยมีความชัดเจน กระชับ และเข้าใจง่าย	52
4-22 แบบฝึกหัดมีปริมาณที่เหมาะสม	53
4-23 แบบฝึกหัดมีรูปแบบที่หลากหลาย	53
4-24 คำอธิบายการทำแบบฝึกหัดมีความเหมาะสม	54
4-25 แบบฝึกหัดมีความทันสมัย	54
4-26 เนื้อหาแต่ละบทมีความต่อเนื่องและเชื่อมโยงกัน	55
4-27 เหตุผลที่นักศึกษาเลือกใช้สื่อออนไลน์ในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น	57
4-28 การหาค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานพฤติกรรมเรียนภาษาญี่ปุ่นผ่านสื่อออนไลน์ ของนักศึกษา ด้านวัตถุประสงค์การใช้งาน	58
4-29 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศ	68
4-30 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอายุ	69
4-31 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามชั้นปีที่ศึกษา	69
4-32 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามคณะที่ศึกษา	70
4-33 ความพึงพอใจของแบบเรียนภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้นที่พัฒนาเพื่อนักศึกษามหาวิทยาลัย ธุรกิจบัณฑิต	71
4-34 เปรียบเทียบอายุกับเนื้อหาที่มีความทันสมัยและหลากหลาย	74
4-35 เปรียบเทียบชั้นปีที่ศึกษากับวัตถุประสงค์ที่นักศึกษาใช้สื่อออนไลน์เพื่อฝึกฝนวิธีการออก เสียงภาษาญี่ปุ่น	75
4-36 เปรียบเทียบสื่อในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นกับวัตถุประสงค์ที่นักศึกษาเลือกใช้สื่อออนไลน์เพื่อ ศึกษาวิธีการใช้ไวยากรณ์	75

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
4-37 เปรียบเทียบสื่อในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นกับวัตถุประสงค์ที่นักศึกษาเลือกใช้สื่อออนไลน์เพื่อ ศึกษาวิธีการเขียนตัวอักษรคันจิ	76
4-38 เปรียบเทียบสื่อในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นกับวัตถุประสงค์ที่นักศึกษาเลือกใช้สื่อออนไลน์เพื่อ ฝึกฝนทักษะการอ่านภาษาญี่ปุ่น	76
4-39 เปรียบเทียบสื่อในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นกับวัตถุประสงค์ที่นักศึกษาเลือกใช้สื่อออนไลน์เพื่อ ฝึกฝนการทำข้อสอบภาษาญี่ปุ่น	77
สารบัญรูปภาพ	
อุปกรณ์ในการเข้าถึงอินเทอร์เน็ตของประชากรไทย ปี พ.ศ. 2557	26
ภาคผนวก	92

บทที่ 1

บทนำ

ขออัญเชิญพระราชดำรัสของสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ในงาน สัปดาห์หนังสือแห่งชาติ พ.ศ. 2533 เมื่อ 28 มีนาคม 2533 ณ หอประชุมคุรุสภา ตอนหนึ่งว่า

“ข้าพเจ้าตระหนักดีว่า ประเทศไทยมีประชาชนจำนวนมากเห็นคุณค่าของหนังสือ ใฝ่ใจ ศึกษาหาความรู้และแนวคิด แล้วนำสิ่งที่ได้มาเป็นประโยชน์จากหนังสือซึ่งเป็นที่รวมแหล่งสรรพ วิชาการทั้งปวงมาใช้ในชีวิตประจำวันแล้ว ประเทศนั้นย่อมจะมีแต่ความรุ่งเรืองวัฒนา เพราะ ทรัพยากรที่สำคัญที่สุดของประเทศ คือประชาชน การที่จะเกิดเหตุการณ์ดังกล่าวได้จะต้องมี องค์ประกอบคือ ประชาชนมีนิสัยรักการอ่าน และใช้สิ่งที่ได้จากการอ่านให้เป็นประโยชน์ ทั้งใน ด้านการพัฒนาความคิด วางแผนและลงมือกระทำในสิ่งที่ตนเป็นประโยชน์ต่อตนเองและส่วนรวม และมีหนังสือดีๆ เป็นจำนวนมากพอ...ข้าพเจ้าหวังให้ประชาชนคนไทยส่วนมาก หรือทั่วประเทศ เห็นความสำคัญของหนังสือและสนใจอ่านหนังสือเพื่อหาความรู้เป็นประจำ แล้วนำไปคิดไป ปฏิบัติ อันจะช่วยให้ประเทศของเราพัฒนาอื่นๆ ขึ้นทุกด้าน”

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ผู้เรียนชาวไทยที่เรียนภาษาต่างประเทศในยุคสมัยปัจจุบัน โดยส่วนใหญ่มักจะละเลยการ อ่านและทบทวนความรู้จากแบบเรียนที่อยู่ในลักษณะของหนังสือ โดยมีพฤติกรรมการเรียนที่หัน ไปให้ความสำคัญกับการเรียนผ่านสื่อออนไลน์ในรูปแบบต่างๆ ผ่านอินเทอร์เน็ต รวมไปถึงช่อง ทางการสื่อสารผ่านสมาร์ทโฟน ด้วยแอปพลิเคชันสอนภาษาต่างๆ หรือพจนานุกรมออนไลน์ ซึ่งเป็นหนึ่งในสาเหตุที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจผิดพลาดในการเรียนรู้ในทักษะด้านต่างๆทาง ภาษา ทั้งการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน สาเหตุหลักมาจากสื่อออนไลน์ในปัจจุบันนั้นบาง แหล่งยังขาดการอ้างอิงข้อมูลที่มาที่ไปในเชิงลึกและขาดคำอธิบายตามหลักไวยากรณ์ทางภาษาที่ เป็นภาษาไทยที่ชัดเจน ซึ่งเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดความเข้าใจผิดในการนำภาษาที่เรียนรู้ไปใช้ งานจริง

สื่อออนไลน์หรืออินเทอร์เน็ต (internet) เมื่อแยกเป็นสองคำจะได้คำว่า Inter หมายถึง ระหว่างหรือท่ามกลางและคำว่า Net มาจากคำว่า Network หมายถึงเครือข่าย คำว่า Internet จึงมีความหมายว่าการเชื่อมต่อกันระหว่างเครือข่ายขนาดใหญ่ ซึ่งเชื่อมต่อกันไปทั่วโลก ปัจจุบัน

อินเทอร์เน็ตเข้ามามีบทบาทสำคัญในการดำเนินชีวิตประจำวันของคนทั่วโลก ดังจะเห็นได้จากผลการศึกษาที่รายงานเมื่อวันที่ 2 กุมภาพันธ์ 2555 มีรายงานผลงานวิจัยจากการร่วมมือของสถาบันวิจัยและศูนย์ข้อมูลการใช้อินเทอร์เน็ตในประเทศสหรัฐอเมริการะหว่างองค์กร PewInternet, Tnsdigitallife, Neilsen และ Comscoredatamine ว่าปัจจุบันทั่วโลกมีผู้ใช้อินเทอร์เน็ตจำนวน 2,095,006,005 คน ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 30 ของจำนวนประชากรโลก นั้น เพราะสามารถเข้าถึงและรับรู้ข้อมูลข่าวสารได้จากทั่วทุกมุมโลก (go-gulf, ออนไลน์, 2012)

เมื่อเปรียบเทียบปริมาณการใช้อินเทอร์เน็ตในทวีปต่างๆพบว่าทวีปเอเชียมีปริมาณการใช้งานอินเทอร์เน็ตสูงที่สุดคิดเป็นร้อยละ 44.00 ของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตทั่วโลก (ศกุนตลา เกตุมนิ, 2555, น.18)

จากการสำรวจจำนวนผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในประเทศไทยของสำนักงานสถิติแห่งชาติ ปี พ.ศ. 2550-2554 ประชากรอายุ 6 ปีขึ้นไป มีสัดส่วนการใช้อินเทอร์เน็ตเพิ่มขึ้นในทุกกลุ่มอายุ โดยเฉพาะกลุ่มวัยรุ่นที่มีอายุระหว่าง 15-24 ปี มีสัดส่วนการใช้อินเทอร์เน็ตสูงกว่ากลุ่มอื่น จากร้อยละ 39.7 ในปี 2550 เป็นร้อยละ 51.9 ในปี 2554 และคาดว่าจะการใช้อินเทอร์เน็ตของกลุ่มวัยรุ่นนี้จะมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นต่อไปเรื่อยๆ (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, ออนไลน์, 2554)

ผลการสำรวจจำนวนผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในประเทศไทยของบริษัท ศูนย์วิจัยนวัตกรรมอินเทอร์เน็ตไทย จำกัด (Truehits) ได้รายงานไว้ในเดือนสิงหาคม 2554 มีจำนวนผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในประเทศไทยจำนวน 25 ล้านคน โดยในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลมีจำนวนประชากรใช้อินเทอร์เน็ตสูงที่สุดคิดเป็น

ร้อยละ 31 กลุ่มอายุที่ใช้อินเทอร์เน็ตมากที่สุดคือ ช่วงกลุ่มอายุระหว่าง 12-17 ปี

จากผลสำรวจในประเทศไทย และงานวิจัยในต่างประเทศ มีความสอดคล้องในด้านการความต้องการในการใช้อินเทอร์เน็ตที่เพิ่มสูงขึ้น และการเพิ่มจำนวนผู้ใช้อินเทอร์เน็ตผ่านโทรศัพท์เคลื่อนที่ซึ่งมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้น ผลการสำรวจปี พ.ศ. 2554 โดยสำนักงานสถิติแห่งชาติ พบว่ามีผู้ใช้โทรศัพท์ทั่วโลกถึง 6 พันล้านเลขหมาย ในประเทศไทยมีผู้ใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ทั้งหมด 75.5 ล้านหมายเลข ซึ่งจำนวนเลขหมายโทรศัพท์เคลื่อนที่มีมากกว่าจำนวนประชากรของประเทศ คือ 67.7 ล้านคน จากยอดจำนวนเลขหมายโทรศัพท์เคลื่อนที่ของประเทศไทยดังกล่าว แสดงให้เห็นว่าผู้ใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ 1 รายมีหมายเลขโทรศัพท์เคลื่อนที่มากกว่า 1 หมายเลข

ต่อมาในปี 2556 สำนักงานสถิติแห่งชาติได้ทำการเก็บสถิติเกี่ยวกับการใช้งานอินเทอร์เน็ตพบว่าประชากรอายุ 6 ปีขึ้นไปมีสัดส่วนที่ใช้อินเทอร์เน็ตเพิ่มขึ้นในทุกกลุ่มอายุ โดยเฉพาะกลุ่มวัยรุ่นที่มีอายุระหว่าง 15-24 ปี มีสัดส่วนการใช้อินเทอร์เน็ตสูงกว่ากลุ่มอื่น จากร้อยละ 39.7 ในปี 2550 เป็นร้อยละ 51.9 ในปี 2554 และคาดว่าจะการใช้อินเทอร์เน็ตของกลุ่มวัยรุ่นนี้น่าจะมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นเรื่อยๆ

เมื่อพิจารณาแนวโน้มการใช้คอมพิวเตอร์ อินเทอร์เน็ต และสมาร์ทโฟนหรือโทรศัพท์เคลื่อนที่ของประชากรอายุ 6 ปี ขึ้นไปในช่วงระยะเวลา 5 ปี ระหว่างปี 2552-2556 พบว่าผู้ใช้คอมพิวเตอร์มีสัดส่วนเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 29.3 (จำนวน 17.9 ล้านคน) เป็นร้อยละ 35.0 (จำนวน 22.2 ล้านคน) ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 20.1 (จำนวน 12.3 ล้านคน) เป็นร้อยละ 28.9 (จำนวน 18.3 ล้านคน) ผู้ใช้โทรศัพท์มือถือเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 56.8 (จำนวน 34.8 ล้านคน) เป็นร้อยละ 73.3 (จำนวน 46.4 ล้านคน)

ตาราง 1 ร้อยละของประชากรอายุ 6 ปีขึ้นไปที่ใช้งานคอมพิวเตอร์ อินเทอร์เน็ตและโทรศัพท์เคลื่อนที่

จำแนกตามเขตการปกครอง พ.ศ. 2552-2556

ปี	คอมพิวเตอร์		อินเทอร์เน็ต		โทรศัพท์เคลื่อนที่	
	ในเขตเทศบาล	นอกเขตเทศบาล	ในเขตเทศบาล	นอกเขตเทศบาล	ในเขตเทศบาล	นอกเขตเทศบาล
2552	42.0	23.6	32.8	14.5	68.9	51.5
2553	43.4	25.2	35.1	16.5	72.2	57.0
2554	44.3	25.5	36.0	17.2	74.8	62.0
2555	45.4	27.5	37.7	20.5	77.7	66.2
2556	46.3	29.1	39.9	23.2	80.0	69.8

ที่มา : สำนักงานสถิติแห่งชาติ กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร

ตาราง 2 ร้อยละของประชากรอายุ 6 ปีขึ้นไป ที่ใช้อินเทอร์เน็ต จำแนกตามกลุ่มอายุ พ.ศ. 2552 – 2556

ปี	กลุ่มอายุ (ปี)				
	6-14	15-24	25-34	35-49	50 ปีขึ้นไป
2552	29.0	47.3	21.5	11.9	4.0
2553	35.9	50.0	24.6	13.6	4.2
2554	38.3	51.9	26.6	14.3	5.5
2555	46.5	54.8	29.7	17.1	6.2
2556	54.1	58.4	33.5	18.7	6.6

ที่มา : สำนักงานสถิติแห่งชาติ กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร

จากสภาพทั่วไปของการใช้อินเทอร์เน็ตหรืออินเทอร์เน็ตในการเข้าถึงข้อมูลด้านต่างๆที่กล่าวมาจะพบว่าสื่อออนไลน์เข้ามามีบทบาทต่อการใช้ชีวิตประจำวันของคนในสังคมโดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มประชากรช่วงอายุ 15-24 ปีซึ่งเป็นวัยที่กำลังศึกษาอยู่มีการใช้งานอินเทอร์เน็ตมากที่สุดในกลุ่มประชากรทั้งหมด ดังนั้น อินเทอร์เน็ตจึงถูกใช้งานไปในด้านพัฒนาการศึกษาของผู้ใช้ควบคู่กับการใช้งานในด้านอื่นๆอยู่ตลอดเวลา ด้วยเหตุนี้สถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาโดยส่วนใหญ่ในปัจจุบันจะมีบริการเครื่องคอมพิวเตอร์ที่สามารถเชื่อมต่อเครือข่ายอินเทอร์เน็ตให้นักศึกษาไว้เพื่อใช้งาน รวมไปถึงการติดตั้งอุปกรณ์กระจายสัญญาณอินเทอร์เน็ตหรือไวไฟ (Wifi) ไว้บริการเพื่อให้นักศึกษาสามารถเข้าถึงเครือข่ายออนไลน์ได้ตลอดเวลาและทุกสถานที่ในสถาบันการศึกษา

บัลลังค์ โรกิตเสถียร กล่าวว่าสื่อออนไลน์หรืออินเทอร์เน็ตไม่ได้จำกัดอยู่แค่ในสถานศึกษาเท่านั้น แต่ยังมีบริการเชิงพาณิชย์ เช่น ร้านอินเทอร์เน็ต คาเฟ่ ซึ่งร้านดังกล่าวส่วนใหญ่จะตั้งอยู่ในบริเวณใกล้กับสถานศึกษาหรือชุมชนเพื่อให้บริการนักเรียน นักศึกษาหรือบุคคลทั่วไป รวมถึงปัจจุบันราคาของอุปกรณ์คอมพิวเตอร์มีราคาไม่สูงมาก ทำให้สามารถจัดซื้อไปใช้งานส่วนตัวที่บ้านได้อีก นอกจากนี้อุปกรณ์โทรศัพท์เคลื่อนที่หรือที่เรียกว่าสมาร์ทโฟน (Smartphone) ในปัจจุบันยังสามารถเชื่อมต่อกับสื่อออนไลน์หรืออินเทอร์เน็ตได้ทุกที่ทุกเวลา การเข้าถึงข้อมูลแบบ

ออนไลน์จึงเกิดขึ้นได้ตลอดแบบไม่จำกัดสถานที่และเวลาอีกต่อไป นักศึกษาจึงสามารถใช้งานอินเทอร์เน็ตได้ทั้งในและนอกสถานศึกษา

คมกริช ทัทภีฬา (2540) พบว่านอกจากการใช้อินเทอร์เน็ตเป็นศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเองที่สำคัญแล้ว ยังเป็นสื่อทางเทคโนโลยีสารสนเทศที่มีบทบาทอย่างยิ่งในด้านการศึกษา สอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติพุทธศักราช 2542 ในด้านการแสวงหาความรู้ด้วยตนเองของผู้เรียน (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2542) การใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อการศึกษาเป็นเครื่องมือสำคัญในการศึกษาหาความรู้ ทั้งนี้เพราะอินเทอร์เน็ตเป็นแหล่งความรู้ที่ไร้พรมแดน นักศึกษาสามารถเข้าถึงค้นข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยและรายงานต่างๆซึ่งจะช่วยให้นักศึกษาที่มีความสนใจศึกษางานวิจัยสามารถนำความรู้ไปพัฒนาต่อยอดเพื่อสังเคราะห์เป็นองค์ความรู้ใหม่ต่อไปได้ รวมไปถึงกิจกรรมการเรียนการสอนและแผนการสอนที่มีผู้สอนได้มีการจัดไว้บนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตแก่ผู้สนใจ ซึ่งนักศึกษาสามารถเข้าไปเรียนรู้ผ่านสื่อเหล่านี้ได้ตลอดเวลาโดยไม่มีค่าใช้จ่ายและไม่จำกัดจำนวนครั้ง นอกจากนี้การเข้าสู่เครือข่ายออนไลน์ยังสามารถแลกเปลี่ยนข้อมูลกับผู้อื่นหรือสอบถามผู้เชี่ยวชาญในสาขาต่างๆแทบทุกสาขา ทั้งในเรื่องที่ตนเองสนใจโดยไม่จำกัดอยู่แค่สถาบัน องค์กรหรือประเทศเดียวกัน จิรศักดิ์ จันกัน. (2547,น.13) ได้วิจัยพบว่าแนวคิดในการจัดการศึกษาโดยใช้อินเทอร์เน็ตเป็นเครื่องมือในการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมนั้นจะเปิดโอกาสให้แก่ผู้เรียนและผู้สนใจในความรู้มีโอกาสได้เพิ่มพูนความรู้ ส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้จักแสวงหาความรู้ด้วยตนเองมากกว่าการเรียนในชั้นเรียน ฝึกให้ผู้เรียนมีความสามารถในการคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ รู้จักแก้ปัญหาด้วยตนเองปรับตัวให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงต่างๆและที่สำคัญคือการรู้จักการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิตซึ่งต้องอาศัยปัจจัยหลายๆด้านมาประกอบ โดยเฉพาะด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและอินเทอร์เน็ต

มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตยกก่อตั้งขึ้นเมื่อวันที่ 30 พฤษภาคม พ.ศ. 2511 ภายใต้เจตนารมณ์ของ ดร.ไสว สุทธิพิทักษ์ และอาจารย์สนั่น เกตุทัต โดยใช้ชื่อสถาบัน "ธุรกิจบัณฑิต" ตั้งอยู่ริมคลองประปา ถนนพระราม 6 สามเสน ในยุคเริ่มต้น ต่อมาจึงเปลี่ยนสถานภาพเป็นวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ในปี พ.ศ. 2513 และเลื่อนฐานะเป็น "มหาวิทยาลัย" ในปี พ.ศ. 2527

มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตในปัจจุบันเมื่อมีการพัฒนามากขึ้น และมีการขยายตัวของระบบการศึกษาในประเทศ มหาวิทยาลัยจึงย้ายสถานที่ตั้งมาอยู่ริมคลองประปา ถนนประชาชื่น บนเนื้อที่ 130 ไร่ เพื่อก่อสร้างอาคารเรียนและอาคารปฏิบัติการทางการเรียนการสอน สิ่งอำนวยความสะดวกในรูปแบบที่เอื้ออำนวยประโยชน์ต่อนักศึกษา มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตเป็นมหาวิทยาลัยแห่งแรกในประเทศไทยที่ได้รับรอง ISO 9001 : 2008 ทั้งระบบ ทุกคณะวิชา ทุก

หน่วยงาน ในองค์กร มหาวิทยาลัยถือเป็นมหาวิทยาลัยที่มีสภาวะแวดล้อมสวยงามที่สุดแห่งหนึ่งของสถานศึกษาในประเทศไทย ภายใต้ปรัชญาการดำเนินงานที่ว่า "นักธุรกิจเป็นผู้สร้างชาติ"

สื่อออนไลน์หรืออินเทอร์เน็ตนับว่ามีบทบาทสำคัญต่อการเรียนของนักศึกษาทุกคณะ ซึ่งนักศึกษาจำเป็นต้องศึกษาค้นคว้าข้อมูลจากหลากหลายแหล่งที่มีอยู่เป็นจำนวนมากในอินเทอร์เน็ตเพื่อนำมาอ้างอิงหรือประกอบการเรียนของนักศึกษาและนักศึกษาได้ให้ความสำคัญในการใช้อินเทอร์เน็ตค่อนข้างมากในหลายๆด้านเช่น การใช้งานส่วนตัว เพื่อความบันเทิงและการสื่อสารจึงเป็นเทคโนโลยีที่ช่วยให้นักศึกษาเข้าถึงข้อมูลได้อย่างสะดวกและรวดเร็วมากยิ่งขึ้น

พฤติกรรมการเรียนรู้ของนักศึกษาไทยในปัจจุบันจึงผูกติดอยู่กับการสืบค้นข้อมูลจากสื่อออนไลน์หรืออินเทอร์เน็ตมากกว่ารูปแบบตำราเรียนหรือหนังสือ เนื่องจากสามารถค้นคว้าหาข้อมูลได้ทุกเวลาและทุกสถานที่ ทั้งยังมีค่าบริการการใช้งานที่ถูกกว่าการซื้อหนังสือเรียน การเรียนรู้จึงเกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลาและต่อเนื่อง กล่าวได้ว่าในด้านการศึกษานักศึกษาส่วนใหญ่มีความกระตือรือร้นที่จะศึกษาหาความรู้ใหม่ๆแต่นักศึกษาบางส่วนยังเคยชินกับการเรียนในห้องเรียนและการค้นคว้าข้อมูลในห้องสมุดเนื่องจากมีข้อจำกัดในการใช้อินเทอร์เน็ตไม่ว่าจะเป็นด้านทักษะการใช้งาน การขาดแหล่งการค้นหาก็ไม่ทราบวิธีค้นหาและวิธีการค้นหานั้นไม่ต้องตามความต้องการแต่นักศึกษาจำนวนมากยอมรับว่าอินเทอร์เน็ตเป็นเครื่องมือสำคัญที่อำนวยความสะดวกในการใช้เพื่อค้นคว้าหาข้อมูลเพิ่มเติมเพื่อทำรายงานหรือหาความรู้เพิ่มเติมจากการเรียนเนื่องจากได้ข้อมูลที่เป็นปัจจุบันและมีความทันสมัย

ดารินทร์ เพ็ชรศรี (2553) กล่าวว่านักศึกษายังตระหนักและให้ความสำคัญของการใช้อินเทอร์เน็ตในการค้นหาข้อมูลเนื่องจากเป็นวิธีการที่ง่าย สามารถหาข้อมูลเพื่อประกอบการทำรายงานได้อย่างครบถ้วน เพราะสะดวกและรวดเร็วและมีแหล่งข้อมูลอ้างอิงเป็นจำนวนมาก

ดร.ธานี ชัยวัฒน์ (2558,ออนไลน์) กล่าวภายใต้หัวข้อ“ผลวิจัย การอ่าน คนไทยอ่านอะไร” ว่าถึงคนไทยใช้อินเทอร์เน็ตเพิ่มขึ้นมาก อินเทอร์เน็ตโดยปกติไม่ได้ทดแทนหนังสือโดยตรงตัวอินเทอร์เน็ตจะไปทดแทนนิตยสาร หนังสือพิมพ์ เป็นหลัก เฉพาะนั้นผลกระทบที่ส่งถึงตลาดหนังสือคือ คนมีเวลาว่างจำกัด จากเดิมถ้าไม่มีอินเทอร์เน็ตก็จะอ่านหนังสือ อินเทอร์เน็ตจึงมาผ่านการใช้เวลาว่าง

สื่อออนไลน์หรืออินเทอร์เน็ตช่วยแก้ปัญหาทางการศึกษาของไทยในเรื่องการขาดแคลนแหล่งข้อมูลการเข้าถึงข้อมูลและการขาดแคลนผู้สอนที่ชำนาญเฉพาะเรื่อง การเรียนการสอนผ่านช่องทางที่เป็นอินเทอร์เน็ตช่วยอำนวยความสะดวกแก่ผู้เรียนได้สามารถเข้าถึงข้อมูลด้านวิชาการได้สะดวกและรวดเร็ว นอกจากนี้ผู้สอนยังสามารถผสมผสานเทคนิคการเรียนการสอนและประยุกต์ใช้งานได้เช่นเดียวกับการเปิดตำรา เป็นการกระตุ้นให้เกิดความคิดหรือคำถามใหม่ตามมา การสอนที่ทำให้เกิดผลเช่นนี้สามารถสร้างให้เกิดขึ้นได้ผ่านการเรียนทางเครือข่ายคอมพิวเตอร์ซึ่ง

ให้ประโยชน์แก่ผู้เรียนหลากหลายกลุ่มเป็นการส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ตลอดชีวิตกับผู้เรียนที่สนใจแสวงหาความรู้

นอกจากนี้การนำสารสนเทศต่างๆให้สามารถผ่านถึงกันได้โดยเข้าถึงข้อมูลทางอินเทอร์เน็ตจะทำให้ความรู้ต่างๆที่มีอยู่อย่างมากมายถูกนำมารวมกันเพื่อให้ผู้ที่สนใจสามารถเข้าถึงข้อมูลได้ง่ายขึ้นและรวดเร็วขึ้น

กลุ่มวัยรุ่นอายุ 15-24 ปี ซึ่งอยู่ในวัยเรียนระดับอุดมศึกษา มักใช้อินเทอร์เน็ตค้นหาข้อมูลทั่วไปสินค้าหรือบริการมากที่สุด ถึงร้อยละ 79.6 ซึ่งหากคิดเป็นค่าเฉลี่ยจะอยู่ที่ 7.2 ชั่วโมงต่อวัน แสดงให้เห็นถึงพฤติกรรมของนักศึกษาในปัจจุบันว่าเมื่อต้องการค้นคว้าหาข้อมูลด้านต่างๆ รวมไปถึงด้านการเรียน นักศึกษาเหล่านั้นมักจะเลือกใช้สื่อออนไลน์อย่างอินเทอร์เน็ตมากกว่าจะค้นคว้าจากแบบเรียนหรือตำรา

ดร.มิ่งมานัส ศิริรักษ์ กรรมการสมาคมผู้จัดพิมพ์ กล่าวถึงพฤติกรรมการซื้อหนังสือของไทยว่า คนไทยจะซื้อหนังสือเฉลี่ยปีละ 4 เล่ม โดยคนกลุ่มที่ซื้อหนังสือมากที่สุด คือคนที่อายุน้อยกว่า 20 ปี ซื้อเฉลี่ยปีละ 9 เล่ม รองลงมาคือ คนที่อายุ 21-30 ปี ซื้อเฉลี่ยปีละ 6 เล่ม และค่อยๆลดจำนวนลงในคนที่อายุมากขึ้น จนกระทั่งคนที่อายุมากกว่า 61 ปี ขึ้นไปจะกลับมาซื้อเพิ่มเป็นเฉลี่ย 4 เล่มต่อปี โดยระบุว่า “หากหนังสือที่เกิดการซื้อได้รับการอ่านครบทุกเล่มก็ยังถือได้ว่าการอ่านของคนไทยเมื่อนับเป็นจำนวนเล่มอยู่ในระดับที่ต่ำมาก และเป็นที่น่าสนใจว่าเด็กไทยอ่านหนังสือปีละ 9 เล่มนั้นจำนวน 4 เล่มเป็นการ์ตูน นิยายภาพ และอีก 3 เล่มเป็นคู่มือเตรียมสอบ”

หากเปรียบเทียบพฤติกรรมการอ่านหนังสือกับการใช้อินเทอร์เน็ต หมายถึงเฉพาะคนในเขตเมืองจะพบว่าคนไทยกว่า 71% ใช้อินเทอร์เน็ตและใช้เกือบทุกวัน โดยมีระยะเวลาการใช้อินเทอร์เน็ตอยู่ที่ 92 นาทีต่อวัน หรือมากกว่าการอ่านหนังสือ 3 เท่าตัว

ผลงานวิจัยระบุว่าคนอายุต่ำกว่า 20 ปี มีระยะเวลาเฉลี่ยในการใช้อินเทอร์เน็ตมากที่สุดอยู่ที่ 224 นาทีต่อวัน หรือเกือบ 4 ชั่วโมง ทั้งนี้ข้อมูลการใช้อินเทอร์เน็ตนั้น แม้จะไม่สามารถบอกได้ว่า เป็นไปเพื่อความบันเทิงหรือเพื่อการทำงาน ผลสำรวจนี้บอกได้แต่เพียงว่า เวลาว่างของคนไทย ถูกใช้ไปกับอินเทอร์เน็ตมากกว่าการอ่านหนังสือมาก

ทั้งนี้ภาษาญี่ปุ่นนั้นมีลักษณะโครงสร้างทางไวยากรณ์ที่ซับซ้อนและมีวิธีการแปลความหมายในทิศทางตรงข้ามกับภาษาไทย รวมไปถึงปริมาณของคำศัพท์และตัวหนังสือที่ใช้สื่อสารก็มีจำนวนมาก กว่าภาษาไทยหลายเท่า ส่งผลสืบเนื่องให้การฝึกฝนทักษะภาษาญี่ปุ่นจำเป็นต้องอาศัยความรอบคอบละเอียดอ่อน นอกจากนี้ภาษาญี่ปุ่นยังมีการใช้งานที่หลากหลาย ไม่ว่าจะเป็นภาษาสุภาพ ภาษาธรรมดา คำถ่มถน หรือคำยักย่อง ที่อาจมีการใช้งานแตกต่างความหมายกันในแต่ละบริบทของสังคมและวัฒนธรรม การเรียนรู้จึงจำเป็นต้องมีการอธิบายและยกตัวอย่างประกอบการใช้งานที่ชัดเจนเพื่อป้องกันความสับสนและใช้งานผิดพลาด

ดังนั้นจึงมีความจำเป็นที่จะต้องกระตุ้นให้ผู้เริ่มเรียนภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้น ได้ตระหนักเห็นความสำคัญของแบบเรียนในฐานะที่เป็นเครื่องมือในการจัดระเบียบความรู้ความเข้าใจในระดับพื้นฐานและเพื่อป้องกันการเข้าใจผิดในการใช้ภาษาในลักษณะต่างๆ โดยการพัฒนาแบบเรียนภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้น ให้มีเนื้อหาและรูปแบบสอดคล้องกับพฤติกรรมและค่านิยมของผู้เรียนชาวไทยในยุคที่สังคมการเรียนการสอนอยู่ภายใต้การเรียนรู้ผ่านระบบออนไลน์เป็นหลัก

งานวิจัยชิ้นนี้นอกจากจะมีเป้าหมายเพื่อวิจัยถึงคุณลักษณะของแบบเรียนที่เหมาะสมและสอดคล้องกับพฤติกรรมของนักศึกษาในปัจจุบันแล้ว ยังมีเป้าหมายที่จะนำข้อมูลและผลงานวิจัยที่ได้รับไปต่อยอดผลิตแบบเรียนรูปแบบใหม่ที่สามารถนำจุดเด่นของหนังสือเรียนมาผสมผสานเข้ากับการใช้สื่อออนไลน์เพื่อใช้ในการเรียนรู้ไปพร้อมกันได้ โดยมีผู้เรียนเป็นศูนย์กลางภายใต้สโลแกนการเรียนรู้แบบก้าวหน้าของมหาวิทยาลัย โดยเก็บข้อมูลจากนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่ลงทะเบียนเรียนทุกวิชาของหลักสูตรภาษาญี่ปุ่นธุรกิจในภาคการศึกษาที่ 2/2558

1.2 วัตถุประสงค์งานวิจัย

1. เพื่อพัฒนาและปรับปรุงแบบเรียนภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้นให้มีสอดคล้องกับพฤติกรรมการเรียนการเรียนรู้ผ่านสื่อออนไลน์ของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต
2. เพื่อสำรวจความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อแบบเรียนภาษาญี่ปุ่นหลังจากที่ได้รับการพัฒนาปรับปรุงแล้ว

1.3 สมมติฐานงานวิจัย

1. แบบเรียนภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้นที่มีการพัฒนาให้สอดคล้องกับพฤติกรรมการเรียนรู้ผ่านสื่อออนไลน์ของนักศึกษาจะช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความสนใจศึกษาค้นคว้าจากแบบเรียนในรูปแบบหนังสือมากขึ้น
2. นักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตมีความพึงพอใจต่อแบบเรียนที่มีการปรับปรุงให้สอดคล้องกับพฤติกรรมผู้เรียนในยุคปัจจุบัน

1.4 นิยามคำศัพท์

1. แบบเรียน หมายถึง แบบเรียนที่สร้างขึ้นหรือกำหนดให้มีเนื้อหาวิชาภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้น เพื่อใช้เป็นหลักในการเรียนการสอนระหว่างผู้เรียนกับผู้สอน
2. การพัฒนาแบบเรียน หมายถึง กระบวนการปรับปรุงแบบเรียนที่ได้จากการการประเมินคุณภาพของแบบเรียนภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้น โดยมีเนื้อหาและรูปแบบที่เหมาะสมกับผู้เริ่มเรียนภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้น เพื่อใช้เป็นหลักในการเรียนการสอนระหว่างผู้เรียนกับผู้สอน

3. มินนะ โนะ นิฮงโกะ หมายถึง แบบเรียนภาษาญี่ปุ่นระดับต้นที่จัดทำโดยสมาคมเทคโนโลยีไทยญี่ปุ่น หรือ ส.ส.ท. ซึ่งถือเป็นแบบเรียนภาษาญี่ปุ่นสำหรับชาวไทยที่ได้รับการยอมรับในวงกว้าง และเป็นแบบเรียนมาตรฐานของโรงเรียนสอนภาษาญี่ปุ่นในประเทศไทย

4. พฤติกรรมการเรียนรู้ หมายถึง พัฒนาการรอบด้านของชีวิต มีองค์ประกอบ ปัจจัย และกระบวนการที่หลากหลาย มีพลังขับเคลื่อนเชื่อมโยงสัมพันธ์กันอย่างผสมกลมกลืนได้สัดส่วนสมดุลกัน เกิดความสมบูรณ์ของชีวิตและสังคมการเรียนรู้ มีความหมายครอบคลุมถึงขั้นตอนต่อไปนี้เป็น

4.1 การรับรู้ (Reception) หมายถึง การที่ผู้คนรับเอาข้อมูลข่าวสารและองค์ความรู้ต่างๆ จากแหล่งความรู้ที่หลากหลายซึ่งรวมทั้งแหล่งความรู้จากครูผู้สอนด้วย

4.2 การเข้าใจ (Comprehension) หมายถึง การที่ผู้เรียนสามารถมองเห็นถึงความหมายและความเชื่อมโยงสัมพันธ์กันของสิ่งต่างๆ ที่ตนเองรับรู้จากแหล่งความรู้ที่หลากหลายในระดับที่สามารถอธิบายเชิงเหตุผลได้

4.3 การปรับเปลี่ยน (Transformation) เป็นระดับของการเรียนรู้ที่แท้จริง ได้แก่ การเปลี่ยนแปลงด้านวิถีคิด (Conceptualization) การเปลี่ยนแปลงระบบคุณค่า (Values) และการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม (Behavior) ในสิ่งที่รับรู้และมีความเข้าใจแล้วเป็นอย่างดี

4.4 สื่อออนไลน์ หมายถึง สื่อการเรียนรู้ผ่านอินเทอร์เน็ต เช่น พจนานุกรมอิเล็กทรอนิกส์ เว็บไซต์ ทวิตเตอร์ เฟสบุ๊ก เกม รวมถึงแอปพลิเคชันการเรียนการสอนบทโทรศัพท์สมาร์ทโฟน

5. พฤติกรรมการใช้สื่อออนไลน์ หมายถึง ลักษณะการใช้งานในด้านต่างๆ ที่แตกต่างการออกไปตามพฤติกรรมการใช้งานสื่อออนไลน์หรืออินเทอร์เน็ต เพื่อติดต่อสื่อสาร ค้นหาหาความรู้ แลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างผู้ใช้งาน ซึ่งสามารถจำแนกออกเป็นสามด้าน ได้แก่

5.1 ด้านการศึกษา หมายถึงลักษณะการใช้งานสื่อออนไลน์หรืออินเทอร์เน็ตของนักศึกษา ระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต เพื่อใช้ในการค้นคว้าหาข้อมูลทางวิชาการและสืบค้นข้อมูลความรู้ทั่วไป

5.2 ด้านการติดต่อสื่อสาร หมายถึงการใช้สื่อออนไลน์ในการติดต่อสื่อสารกับบุคคลต่างๆ รวมถึงการส่งข้อมูลภาพ เสียงและการสนทนาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ เช่น การใช้อีเมลหรือแอปพลิเคชันเพื่อรับส่งข้อมูลข่าวสารและแลกเปลี่ยนความเห็น เป็นต้น

5.3 ด้านความบันเทิง หมายถึงการใช้สื่อออนไลน์เพื่อกิจกรรมสันทนาการต่างๆ เช่น การดูหนัง ฟังเพลง ติดตามข่าวสารวงการแฟชั่นหรือนักแสดง เป็นต้น

6. พฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นผ่านสื่อออนไลน์ หมายถึง การใช้งานสื่อออนไลน์ รูปแบบต่างๆ เพื่อให้เกิดกระบวนการรับรู้ พัฒนาและปรับเปลี่ยนความคิดเกี่ยวกับภาษาญี่ปุ่น ในทักษะด้านต่างๆ ได้แก่ การฟัง การอ่าน การเขียน และการพูดภาษาญี่ปุ่น โดยในงานวิจัยเล่มนี้จะมุ่งเน้นไปที่สื่อออนไลน์หลัก 5 รูปแบบ ได้แก่

1. เกมออนไลน์
2. แอปพลิเคชัน (Application) บนโทรศัพท์หรือแท็บเล็ต
3. เว็บไซต์ (website)
4. เครือข่ายสังคมออนไลน์เฟซบุ๊ก (Facebook)
5. เว็บไซต์ยูทูบ (Youtube)

7. สังคมออนไลน์ (Social Network) หมายถึง สังคมจำลองที่สามารถให้ผู้ติดต่อสื่อสารทั่วโลกทำความรู้จักกันผ่านการติดต่อสื่อสารในรูปแบบตัวอักษร การพูดคุยและแบ่งปัน แลกเปลี่ยนประสบการณ์ระหว่างกันผ่านเครือข่ายบนเว็บเพจส่วนตัวของตนเอง

8. เว็บไซต์ (Website) หมายถึง คือ แหล่งที่เก็บรวบรวมข้อมูลเอกสารและสื่อประสมต่าง ๆ เช่น ภาพ เสียง ข้อความ ของแต่ละบริษัทหรือหน่วยงานโดยเรียกเอกสารต่าง ๆ เหล่านี้ว่า เว็บเพจ (Web Page) และเรียกเว็บหน้าแรกของแต่ละเว็บไซต์ว่า โฮมเพจ (Home Page) หรืออาจกล่าวได้ว่า เว็บไซต์ก็คือเว็บเพจอย่างน้อยสองหน้าที่มีลิงก์ (Links) ถึงกัน ตามหลักคำว่า เว็บไซต์จะใช้สำหรับผู้ที่มิคอมพิวเตอร์แบบเซิร์ฟเวอร์หรือจดทะเบียนเป็นของตนเองเรียบร้อยแล้ว เช่น www.google.co.th ซึ่งเป็นเว็บไซต์ที่ให้บริการสืบค้นข้อมูล เป็นต้น

9. ยูทูบ (YouTube) เป็นเว็บไซต์แลกเปลี่ยนภาพวิดีโอ(www.youtube.com) โดยในเว็บไซต์นี้ ผู้ใช้สามารถอัปโหลดภาพวิดีโอเข้าไป เปิดดูภาพวิดีโอที่มีอยู่ และแบ่งภาพวิดีโอเหล่านี้ให้คนอื่นดูได้โดยไม่เสียค่าใช้จ่ายใดๆ ใน YouTube จะมีข้อมูลเนื้อหา รวมถึงคลิปภาพยนตร์สั้นๆ และคลิปที่มาจากรายการโทรทัศน์ มิวสิกวิดีโอ และวิดีโอบล็อกกิ้ง ซึ่งเป็นการสร้างบล็อกโดยมีส่วนของข้อมูลที่เป็นภาพ วิดีโอเป็นส่วนประกอบ โดยเฉพาะเป็นภาพวิดีโอที่เกิดจากมือสมัครเล่นถ่ายกันเอง คลิปวิดีโอที่เผยแพร่อยู่บนเว็บไซต์ YouTube ส่วนมากเป็นไฟล์คลิปสั้นๆ ประมาณ 1 - 10 นาที ถ่ายทำโดยประชาชนทั่วไป แล้วอัปโหลดขึ้นสู่เว็บไซต์ของ YouTube

10. โมบาย แอปพลิเคชัน (Mobile Application) ประกอบขึ้นด้วยคำสองคำ คือ โมบาย (Mobile) กับแอปพลิเคชัน (Application) ซึ่งมีความหมาย ดังนี้ โมบาย (Mobile) คือ อุปกรณ์สื่อสารที่ใช้ในการพกพา ซึ่งนอกจากจะใช้งานได้ตามพื้นฐานของโทรศัพท์แล้ว ยังทำงานได้เหมือนกับเครื่องคอมพิวเตอร์เนื่องจากเป็นอุปกรณ์ที่พกพาได้จึงมีคุณสมบัติเด่น คือ ขนาดเล็ก น้ำหนักเบา ใช้พลังงานค่อนข้างน้อย ปัจจุบันมักใช้ทำหน้าที่ได้หลายอย่างติดต่อ แลกเปลี่ยน

ข่าวสารกับคอมพิวเตอร์ได้และที่สำคัญคือสามารถเพิ่มหน้าที่การทำงานได้ สำหรับแอปพลิเคชัน (Application) จะหมายถึง ซอฟต์แวร์ที่ใช้เพื่อช่วยการทำงานของผู้ใช้ (User) โดยแอปพลิเคชัน จะต้องมีส่วนที่เรียกว่า ส่วนติดต่อกับผู้ใช้เพื่อเป็นตัวกลางการใช้งานต่างๆ ดังนั้นโมบาย แอปพลิเคชัน Mobile Application หมายถึง แอปพลิเคชันที่ช่วย การทำงานของผู้ใช้บนอุปกรณ์สื่อสารแบบพกพา เช่น โทรศัพท์มือถือ ซึ่งแอปพลิเคชันเหล่านั้นจะทำงานบนระบบปฏิบัติการที่แตกต่างกันไป (User Interface แนวโน้มการใช้โมบายแอปพลิเคชัน Usages Trend of Mobile Application สุชาดา พลาชัยภิรมย์ศิลป์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ Executive Journal 111)

11. เฟสบุ๊ค (Facebook) หมายถึงเว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์ที่ผู้ใช้งานสามารถใช้ติดต่อสื่อสาร แลกเปลี่ยน ข้อมูลต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นรูปภาพหรือวิดีโอผ่านทางบัญชีที่สร้างขึ้นมา ปัจจุบันเฟสบุ๊คมีผู้ใช้งานทั่วโลกมากกว่า 1,200 ล้านคน โดยในประเทศไทยมีจำนวนผู้ใช้งานราว 24 ล้านคน

ถือเป็นอันดับที่สามของกลุ่มประชาคมอาเซียน (ที่มาเว็บไซต์ www.zocialrank.com)

1.5 ขอบเขตการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในงานวิจัย

ประชากรของการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ จำนวนนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตตั้งแต่ชั้นปีการศึกษาที่ 1-4 ซึ่งมีอายุระหว่าง 17-24 ปี จำนวน 123 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรต้น ได้แก่

1.1 เพศ จำแนกเป็น

1.1.1 ชาย

1.1.2 หญิง

1.2 ระดับชั้นปี จำแนกเป็น

1.2.1 ชั้นปี 1

1.2.2 ชั้นปี 2

1.2.3 ชั้นปี 3

1.2.4 ชั้นปี 4 และสูงกว่า

1.3 คณะที่ศึกษา

1.3.1 คณะศิลปศาสตร์

1.3.2 คณะการท่องเที่ยวและการโรงแรม

2. ตัวแปรตามได้แก่

2.1 พฤติกรรมการใช้สื่อออนไลน์ในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

2.2 ความพึงพอใจจากการใช้สื่อออนไลน์ในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. สามารถนำผลงานวิจัยไปปรับปรุงแบบเรียนที่เหมาะสมกับพฤติกรรมการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษา

ดังที่ได้กล่าวไว้ในคำนิยามข้อที่ 3 ว่าแบบเรียน มินนะโนะนิฮงโกะ ถูกใช้เป็นแบบเรียนภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้นในประเทศไทยอย่างแพร่หลายมานานกว่า 20 ปี งานวิจัยเล่มนี้จึงยึดเอาแบบเรียนมินนะ โนะ นิฮงโกะ เป็นต้นแบบในการปรับปรุงและพัฒนาแบบเรียนขึ้นมาใหม่ให้สอดคล้องกับพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักศึกษา

บทที่ 2

ทฤษฎี แนวความคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 ความหมายของแบบเรียน

อรสา ปราชญนคร ให้ความหมายหนังสือเรียนไว้ตามความหมายของกระทรวงศึกษาธิการว่า หมายถึงหนังสือที่กระทรวงศึกษาธิการ กำหนดให้ใช้สำหรับการเรียนโดยมีสาระตรงตามที่ระบุไว้ใน หลักสูตรอย่างถูกต้อง อาจจะมีลักษณะเป็นเล่ม เป็นแผ่น เป็นชุดก็ได้ เมื่อให้รายละเอียดเพิ่มเติม หนังสือเรียน (Textbooks) คือ หนังสือที่มีเนื้อหาตามสูตรที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนด และ กระทรวงศึกษาธิการออกใบอนุญาตรับรองว่าได้เรียบเรียงเนื้อหาถูกต้องตามหลักวิชาที่มีความยากง่าย เหมาะสมกับระดับชั้น ลำดับขั้นตอนการเรียนรู้เหมาะสม ตรงตามรายละเอียดของลักษณะ วิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรใช้ภาษาสื่อความหมายและแนวคิดชัดเจนและเหมาะสมกับอัตราเวลาเรียนที่กำหนดไว้

บันลือ พงกษะวัน กล่าวว่า หนังสือเรียนเป็นหนังสือที่กระทรวงศึกษาธิการประกาศบังคับใช้ โดยกำหนดว่าผู้เรียนในระดับชั้นนั้นๆ จำต้องมิเพื่อจะได้ใช้ฝึกอ่านเป็นพื้นฐานของวิชานั้นๆ ตามที่ เนื้อหาของหลักสูตรได้กำหนดไว้ให้

ฉวีวรรณ คูหาภินันท์ กล่าวถึงหนังสือเรียนว่าเป็นหนังสือที่ใช้สอนเป็นหลักในวิชาที่เรียนของเด็กแต่ละระดับชั้น หนังสือเรียนจะต้องมีการจัดลำดับเนื้อเรื่องให้เหมาะสมและถูกต้อง เพื่อเป็น อุปกรณ์อันสำคัญสำหรับวิชาที่หลักสูตรกำหนดให้

ทัศนีย์ ศุภเมธี ได้ให้ความหมายของหนังสือเรียนว่าเป็นหนังสือที่ได้เขียน โดยมีสาระตรงตาม หลักสูตรในระดับนั้นๆ และวิชานั้นๆ เพื่อใช้เป็นสื่อการเรียนการสอน Carter V. Good ได้ให้ความหมายของหนังสือเรียนดังนี้

1. หมายถึง หนังสือใดๆ ก็ตามที่ใช้ในการสอน
2. หมายถึง หนังสือที่เกี่ยวกับวิชาที่กำหนดไว้ใน การเรียนมีการจัดเรียงลำดับเรื่องอย่างมีระบบ มุ่งหมายสำหรับใช้ในการสอนในระดับเฉพาะและใช้เป็นอุปกรณ์การเรียนที่สำคัญสำหรับวิชาที่กำหนด

Louis Shor (อ้างใน ทัศนีย์ ศุภเมธี, 2542, หน้า 147) ได้ให้ความหมายของหนังสือเรียนว่าเป็นเครื่องมือที่ครูกับนักเรียนใช้สื่อความหมายซึ่งกันและกัน เป็นศูนย์กลางให้นักเรียนที่มีความแตกต่างระหว่างบุคคลได้เรียนเรื่องเดียวกัน เพื่อความเข้าใจในเรื่องราวต่างๆ ไปในแนวเดียวกัน

กล่าวได้โดยสรุปว่าแบบเรียนหมายถึงสื่อการสอนที่เป็นเอกสาร หนังสือ บทความทางวิชาการ หรือตำราที่ใช้ในการเรียนการสอนวิชาใดวิชาหนึ่งโดยเฉพาะที่ได้เรียบเรียงอย่างมีระบบ มีสาระตรงตามที่ระบุไว้ในหลักสูตรอย่างถูกต้องอาจมีลักษณะเป็นหนังสือเล่มเดียวตามกลุ่มวิชาหรือ รายวิชาใด หรือเป็นชุด คือมีหลายเล่มหลายชนิดอยู่ในชุดเดียวกันได้และอาจมีแบบฝึกหัด ประกอบด้วยเพื่อเป็นสื่อการเรียนสำหรับผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติเพื่อให้เกิดทักษะและแตกฉานในบทเรียนสำหรับรายวิชาที่เน้นทักษะและการปฏิบัติ

องค์ประกอบสำคัญของแบบเรียนมีดังต่อไปนี้

1. คำนำ
2. สารบัญ
3. เนื้อเรื่อง
4. สรุป
5. การอ้างอิงที่ครบถ้วน

สรุปได้ว่าแบบเรียนหมายถึง เอกสารทางวิชาการ หรือ กิ่งวิชาการ ที่ได้เรียบเรียงอย่างเป็นระบบ เข้าปกเป็นเล่มใช้อักษรพิมพ์และมีการเผยแพร่ อาจเขียนเป็นร้อยแก้ว หรือร้อยกรองก็ได้ สามารถเขียนได้หลายรูปแบบ เช่น การเขียนในเชิงสารคดี การเขียนกึ่งบันเทิงคดี การเขียนในเชิงบันเทิงคดี เป็นนิยาย หรือนิทาน เป็นต้น

ทั้งหมดที่กล่าวมาข้างต้นนั้นคือนิยามของแบบเรียนในรูปแบบของหนังสือเพียงอย่างเดียว ซึ่งยังไม่มีมีการเชื่อมโยงเข้ากับการเรียนรู้ผ่านสื่อออนไลน์ของผู้อ่านในปัจจุบัน งานวิจัยเล่มนี้จะเป็นการรวบรวมข้อมูลเพื่อสังเคราะห์ออกมาเป็นรูปแบบของแบบเรียนที่ผสมผสานระหว่างหนังสือเรียนและสื่อออนไลน์เข้าด้วยกัน เพื่อหาความสมดุลของสื่อการเรียนรู้ทั้งสองแบบที่มีอิทธิพลต่อรูปแบบการเรียนรู้และการดำเนินชีวิตของนักศึกษาในยุคปัจจุบันมากที่สุด

ประโยชน์ของการอ่านหนังสือ

ผู้วิจัยขอหยิบยกประโยชน์ที่เกิดจากการอ่านหนังสือ ภายใต้งานวิจัยของมหาวิทยาลัยต่างๆ มาประกอบเพื่อให้เห็นความสำคัญของการเรียนรู้ผ่านสื่อที่เป็นหนังสือดังนี้

1. การอ่านทำให้สมองดีขึ้นไปหลายวัน ผลการศึกษาของ Emory University บอกว่าการอ่านนิยาย การอ่านหนังสือ ทำให้การเชื่อมต่อของสมองและการทำงานกับส่วนต่างๆ กล้ามเนื้อสมองส่วนต่างๆ ดีขึ้น เพราะเมื่อเราเข้าไปอยู่ในโลกของคนเขียนและต้องมองภาพตาม จินตนาการตาม นั่นคือการกระตุ้นการทำงานของสมองขั้นดี

2. ช่วยลดความเครียด University of Sussex บอกว่าการเริ่มอ่านหนังสือไปได้เพียงแค่ 6 นาทีก็เริ่มลดความตึงเครียดได้ เพราะฉะนั้น การอ่านหนังสืออาจจะคลายเครียดได้ดีกว่าการฟังเพลงหรือเดินเล่นเสียด้วยซ้ำ

3. การอ่านหนังสือช่วยให้ยอมรับวัฒนธรรมต่างๆ ได้ดีกว่า การศึกษาของ National Endowment for the Arts ชี้ว่า คนที่อ่านมาก จะรู้มากและเข้าใจความต่างทางวัฒนธรรม และมีแนวโน้มที่จะยอมรับในความต่างเหล่านั้นๆ ได้ดีกว่า

4. ช่วยให้ผ่านสถานการณ์ร้ายๆ ไปได้ The American University กล่าวว่า หากคุณอ่านหนังสือ และเจอตัวละครหรือบทบาทใดที่เจอเรื่องคล้ายๆ คุณ อาจจะช่วยให้คุณรู้ว่าควรทำอย่างไรให้ผ่านเรื่องร้ายๆ ไปได้

5. ทำรู้จักคำศัพท์จำนวนมากได้ดีกว่า Rhode Island Hospital เปรียบเทียบคำศัพท์ที่เด็กเข้าใจเพิ่มมากขึ้น ด้วยการลองเทียบเด็กสองกลุ่ม กลุ่มแรกให้มีคนอ่านหนังสือให้ฟัง กลุ่มสองไม่มีคนอ่านให้ฟัง พบว่าเด็กกลุ่มแรกรู้ศัพท์เพิ่มขึ้น 40% กลุ่มที่สองแค่ 16% เท่านั้น

6. การอ่านจะช่วยให้เป็นคนในกว้าง ผลการศึกษาใน the Creativity Research Journal ระบุว่า คนที่อ่านหนังสือมากๆ มีแนวโน้มที่จะเปิดรับและเข้าใจสิ่งต่างๆ รอบตัวได้ดีกว่า และมากกว่าคนที่ไม่อ่านหนังสือเลย

2.2 พฤติกรรมการอ่านหนังสือของวัยรุ่นไทยในปัจจุบัน

สำนักงานอุทยานการเรียนรู้และสำนักงานสถิติแห่งชาติได้แสดงผลสำรวจการอ่านหนังสือของประชากรในปี พ.ศ. 2556 วันที่ 22 เมษายน 2557 ได้สรุปผลการสำรวจเกี่ยวกับการอ่านหนังสือของประชากรไทย ปี 2556 ออกมาดังต่อไปนี้

1. คนไทยอายุ 6 ปีขึ้นไป อ่านหนังสือร้อยละ 81.8 แม้จะเพิ่มสูงขึ้นมากเปรียบเทียบกับการสำรวจครั้งก่อน (พ.ศ. 2554) แต่ก็ยังมีผู้ไม่อ่านอยู่อีกร้อยละ 18.2 หรือคิดเป็นจำนวนสูงถึง 11.3 ล้านคน

2. ความแตกต่างของปริมาณคนอ่านหนังสือเปรียบเทียบระหว่างในเขตและนอกเขตเทศบาลยังแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัดในทุกกลุ่มอายุ สะท้อนถึงปัญหาความเหลื่อมล้ำที่ยังคงมีอยู่ในสังคมไทย

3. ผลสำรวจชี้ว่าคนไทยนิยมอ่านหนังสือพิมพ์มากที่สุด แต่เวลาเฉลี่ยที่ใช้อ่านคือวันละ 37 นาที สะท้อนให้เห็นถึงพฤติกรรมการอ่านที่เกิดขึ้นและจบลงอย่างรวดเร็ว ขาดการคิดวิเคราะห์และไตร่ตรองในเนื้อหาเท่าที่ควร

4. ผลสำรวจชี้ว่าคนไทยอ่านหนังสือที่ห้องสมุดประชาชนเพียงร้อยละ 1.6 (ข้อมูลการสำรวจย้อนหลังพบว่า อัตราการยืมคืนหนังสือจากห้องสมุด จะสูงกว่าการอ่านหนังสือที่ห้องสมุดประมาณหนึ่งเท่าตัว หมายความว่ามีการใช้บริการยืมคืนหนังสือเพื่อไปอ่านยังสถานที่อื่น เช่น บ้าน ที่ทำงาน

มากกว่าการอ่านและค้นคว้าอยู่ภายในห้องสมุด) หรือคิดเป็นจำนวนประมาณ 8 แสนคนเศษ ลดลงจากการสำรวจครั้งก่อนที่มีผู้ใช้หนังสือที่ห้องสมุดประชาชนประมาณ 1 ล้านคน การลดลงของปริมาณการใช้ห้องสมุดเป็นแหล่งการอ่านเช่นนี้เป็นแนวโน้มที่เกิดขึ้นทั่วโลก ชี้ให้เห็นว่าพฤติกรรมการเรียนรู้ผ่านสื่อในรูปแบบหนังสือกำลังมีแนวโน้มลดน้อยลง

5. แม้ว่าการอ่านผ่านอุปกรณ์แท็บเล็ตและสมาร์ตโฟนจากการสำรวจครั้งนี้ยังมีปริมาณน้อย แต่อัตราที่เพิ่มขึ้นถึง 6 เท่าตัว จากร้อยละ 0.3 เป็นร้อยละ 1.8 เทียบกับการสำรวจครั้งก่อน (พ.ศ. 2554) นั้นมีนัยยะสำคัญ หากอัตราการเพิ่มนี้คงที่และร้อยละของคนอ่านหนังสือยังไม่เปลี่ยนแปลง นั้นหมายความว่าในอีกสองปีข้างหน้าจะมีผู้อ่านผ่านอุปกรณ์โทรศัพท์เพิ่มเป็นร้อยละ 10.8 หรือมากกว่า 5 ล้านคน ในทำนองเดียวกัน ถ้าหากการอ่านจากอินเทอร์เน็ต (จากแบบสอบถามในการสำรวจ) หมายถึงการอ่านผ่านคอมพิวเตอร์พีซี แสดงว่ามีผู้อ่านผ่านจอเพิ่มจากการสำรวจครั้งก่อนประมาณ 2.5 เท่า ขณะที่การอ่านจากหนังสือหรือกระดาษลดลงเพียงเล็กน้อย (ร้อยละ 0.1) แนวโน้มที่คนจะอ่านผ่านช่องทางที่หลากหลายมากขึ้น ทั้งที่เป็นหนังสือกระดาษ อุปกรณ์ไอที และหนังสืออิเล็กทรอนิกส์

6. คนไทยอายุ 6 ปีขึ้นไปที่ไม่อ่านหนังสือ ให้เหตุผลที่ไม่อ่านว่าเป็นเพราะอ่านหนังสือไม่ออก ร้อยละ 27.5 หรือประมาณ 3.1 ล้านคน เป็นตัวเลขใกล้เคียงกับการสำรวจของหลายหน่วยงาน ส่วนเหตุผลว่าไม่ชอบหรือไม่สนใจอ่าน มีร้อยละ 18.1 หรือประมาณ 2 ล้านคน หากเจาะลึกข้อมูลลงไปในกลุ่มเยาวชนหรือวัยรุ่น (อายุระหว่าง 15-24 ปี) จะพบว่ากลุ่มวัยรุ่นที่ไม่อ่านหนังสือ มีอยู่ร้อยละ 9.9 หรือประมาณ 950,000 คน ในจำนวนนี้ไม่ชอบหรือไม่สนใจอ่านร้อยละ 26.4 หรือประมาณ 250,000 คน

อาจกล่าวโดยสรุปได้ว่าการอ่านหนังสือของวัยรุ่นไทยในปัจจุบันนั้นลงอย่างต่อเนื่อง ในอีกทางหนึ่งคือพฤติกรรมการอ่านจากหนังสือได้เปลี่ยนแปลงไปเป็นการอ่านจากอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ที่สามารถบรรจุข้อมูลและเชื่อมต่อกับเครือข่ายอินเทอร์เน็ตได้อย่างเช่น โทรศัพท์แบบสมาร์ตโฟนหรือแท็บเล็ตต่างๆ เป็นปัจจัยหลักที่สะท้อนให้เห็นว่าแบบเรียนในลักษณะที่เป็นหนังสือหรือตำรากำลังได้รับความนิยมลงเรื่อยๆ ตามยุคสมัย ซึ่งจะส่งผลต่อการเรียนรู้ในรายวิชาต่างๆ เนื่องจากการอ่านหนังสือออนไลน์ต่างๆในปัจจุบันนั้นครอบคลุมเนื้อหาในวงกว้างและบางแหล่งข้อมูลยังขาดการอ้างอิงที่ชัดเจน ซึ่งอาจทำให้ผู้เรียนสับสนและเข้าใจเนื้อหาผิดพลาดไปจากวัตถุประสงค์การเรียนรู้รายวิชาต่างๆได้

สำหรับการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศในรูปแบบหนังสือเรียนนั้นมีความจำเป็นอย่างยิ่งต่อการเรียนรู้ที่เป็นระบบและป้องกันความผิดพลาด โดยเฉพาะภาษาญี่ปุ่นที่มีการใช้งานของคำศัพท์และรูปโครงสร้างไวยากรณ์ที่มีข้อจำกัดอยู่มากมาย จำเป็นต้องมีคำอธิบายอย่างชัดเจนและตัวอย่างที่หลากหลาย รวมถึงแหล่งข้อมูลอ้างอิงเชิงวัฒนธรรมเพื่อให้ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงและใช้งานภาษาได้

อย่างถูกต้อง การอ่านผ่านสื่อออนไลน์หรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์นั้นพบว่ามีข้อจำกัดดังที่กล่าวไปแล้วข้างต้น ซึ่งจะเป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้ได้ในระยะยาว ดังนั้นหนังสือเรียนภาษาญี่ปุ่นในยุคสมัยปัจจุบันจึงควรมีรูปแบบที่ดึงดูดและเชื่อมโยงกับการสืบค้นข้อมูลจากสื่อออนไลน์ได้ไปพร้อมๆ กับเนื้อหาที่อ่านเข้าใจง่าย เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนหันมาให้ความสำคัญกับหนังสือเรียนมากกว่าการเรียนรู้ผ่านสื่อออนไลน์ที่อาจทำให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจผิดได้ง่าย

2.3 ความหมายของการเรียนรู้

การเรียนรู้เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นกับมนุษย์ตลอดชีวิต คำจำกัดความที่นักจิตวิทยา มักจะกล่าวอ้างอยู่เสมอ แต่ยังไม่ถึงกับเป็นที่ยอมรับกันอย่างสากล คือ คำจำกัดความของ คิมเบล (Gregory A Kimble) กล่าวว่า "การเรียนรู้คือการเปลี่ยนแปลงศักยภาพแห่งพฤติกรรมที่ค่อนข้างถาวร ซึ่งเป็นผลมาจากการฝึกหรือการปฏิบัติที่ได้รับ การเสริมแรง (Learning as a relatively permanent change in behavioral potentiality that occurs as a result of reinforced practice)"

จากความหมายของการเรียนรู้ข้างต้นแยกกล่าวเป็นประเด็นสำคัญได้ 5 ประการ คือ

1. การที่กำหนดว่าการเรียนรู้คือการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ก็แสดงว่าผลที่เกิดจากการเรียนรู้จะต้องอยู่ในรูปของพฤติกรรม ที่สังเกตได้หลังจากเกิดการเรียนรู้แล้ว ผู้เรียนสามารถทำสิ่งหรือเรื่องที่ไม่เคยทำมาก่อนการเรียนรู้นั้น
2. การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมนั้น ต้องเป็นการเปลี่ยนแปลงค่อนข้างถาวร นั่นก็คือ พฤติกรรมที่เปลี่ยนไปนั้น จะไม่เป็นพฤติกรรมในช่วงสั้น หรือเพียงชั่วคราว และในขณะเดียวกันก็ ไม่ใช่พฤติกรรมที่คงที่ที่ไม่เปลี่ยนแปลงอีกต่อไป
3. การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมดังกล่าว ไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนไปอย่างทันทีทันใด แต่มันอาจเป็นการเปลี่ยนแปลงศักยภาพ (Potential) ที่จะกระทำ สิ่งต่าง ๆ ต่อไปในอนาคต การเปลี่ยนแปลงศักยภาพนี้อาจแฝงอยู่ในตัวผู้เรียน ซึ่งอาจจะยังไม่ได้แสดงออกมา เป็นพฤติกรรมอย่าง ทันทีทันใดก็ได้
4. การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม หรือการเปลี่ยนแปลงศักยภาพในตัวผู้เรียนนั้นจะเป็นผลมาจากการประสบการณ์หรือการฝึกเท่านั้น การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม หรือศักยภาพอันเนื่องมาจากสาเหตุอื่นไม่ถือเป็นการเรียนรู้
5. ประสบการณ์หรือการฝึกต้องเป็นการฝึกหรือปฏิบัติที่ได้รับการเสริมแรง (Reinforced practice) หมายความว่า เพียงแต่ผู้เรียนได้ รับรางวัลหลังจากที่ตอบสนอง ก็จะทำให้เกิดการเรียนรู้ขึ้น

ในแง่นี้คำว่า "รางวัล" กับ "ตัวเสริมแรง" (Reinforce) จะให้ความหมายเดียวกัน ต่างก็หมายถึงอะไรบางอย่างที่บุคคลต้องการ

2.3.1 ปัจจัยสำคัญในสภาพการเรียนรู้

ในสภาพการเรียนรู้ต่างๆ ย่อมประกอบด้วยปัจจัยที่สำคัญ 3 ประการ ด้วยกัน คือ

1. ตัวผู้เรียน (Learner)
2. เหตุการณ์หรือสถานการณ์ที่เป็นตัวเร้า (Stimulus Situation)
3. การกระทำหรือการตอบสนอง Action หรือ Response

2.3.2 ลำดับขั้นในกระบวนการเรียนรู้

มูลลีย์ (George J. Mouly) กำหนดลำดับขั้นในกระบวนการเรียนรู้ไว้ 7 ขั้น ดังนี้

1. เกิดแรงจูงใจ (Motivation) เมื่อใดก็ตามที่อินทรีย์เกิดความต้องการหรืออยู่ในภาวะที่ขาดสมดุลก็จะมีแรงขับ (Drive) หรือแรงจูงใจ (Motive) เกิดขึ้นผลักดันให้เกิดพฤติกรรมเพื่อหา สิ่งที่ขาดไปนั้นมาให้อยู่ในภาวะที่พอดี แรงจูงใจมีผลให้แต่ละคนไวต่อการสัมผัสสิ่งเร้าแตกต่างกันเป็นสิ่งที่กำหนดทิศทางและความเข้มของพฤติกรรมและเป็นสิ่งจำเป็นเบื้องต้น สำหรับการเรียนรู้

2. กำหนดเป้าหมายประสงค์ (Goal) เมื่อมีแรงจูงใจเกิดขึ้นแต่ละบุคคลก็จะกำหนดเป้าหมายประสงค์ที่จะก่อให้เกิดความพึงพอใจ เป้าประสงค์จึงเป็นผลบันปลายที่อินทรีย์แสวงหา ซึ่งบางครั้งอาจจะชัดเจน บางครั้งอาจจะเลื่อนลอย บางครั้งอาจกำหนดขึ้น เพื่อสนองความต้องการทางสรีระ หรือบางครั้งเพื่อสนองความต้องการทางสังคม

3. เกิดความพร้อม (Readiness) คนแต่ละคนมีขีดความสามารถที่จะรับ และความต้องการพื้นฐานเพื่อที่จะแสวงหาความพอใจ หรือหาสิ่งที่จะสนอง ความต้องการได้จำกัดและแตกต่างกันไปตามสภาพความพร้อมของแต่ละบุคคล เช่น เด็กทารกซึ่งมีความเจริญทางสรีระ ยังไม่มากก็จะไม่พร้อมที่จะเรียนรู้วิธีการหาอาหารด้วยตนเองได้ เด็กที่ร่างกายอ่อนแอ หรือมีความบกพร่องของอวัยวะบางส่วน ก็จะไม่พร้อมในการเล่นกีฬาบางอย่างได้ กล่าวได้ว่าสภาพความพร้อมในการเรียนของบุคคลนั้นจะต้องอยู่กับองค์ประกอบอื่น ๆ หลายประการ อาทิเช่น ความเจริญเติบโตของโครงสร้างทางร่างกาย การจูงใจ ประสบการณ์ด้วย เป็นต้น เรื่องของความพร้อมนี้นับว่า เป็นสิ่งจำเป็นมากที่จะต้องดีก่อนที่จะเกิดการเรียนรู้

4. มีอุปสรรค (Obstacle) อุปสรรคจะเป็นสิ่งขวางกั้นระหว่างพฤติกรรมที่เกิดจากแรงจูงใจกับเป้าหมาย ถ้าหากไม่มีอุปสรรค หรือสิ่งกีดขวางเราก็จะไปถึงเป้าหมายได้โดยง่าย ซึ่งเราก็ถือว่าสภาพการณ์เช่นนี้ ไม่ได้ช่วยให้เกิดความต้องการที่จะแก้ปัญหาและเรียนรู้ ตรงกันข้ามการที่เราไม่สามารถไปถึงเป้าหมายได้จะก่อให้เกิดความเครียดและจะเกิดความพยายามที่จะหาวิธีการแก้ปัญหา ซึ่งจะทำให้เกิดการเรียนรู้ขึ้น

5. การตอบสนอง (Response) เมื่อบุคคลมีแรงจูงใจ มีเป้าหมาย เกิดความพร้อม และเผชิญกับอุปสรรคเข้าก็จะมีพฤติกรรมต่าง ๆ เกิดขึ้น พฤติกรรมนั้นอาจเริ่มด้วยการตัดสินใจ เกิดอาการตอบสนองที่เหมาะสมทดลองทำแล้วปรับปรุงแก้ไขการตอบสนองนั้นให้แก้ปัญหาได้ดีที่สุด ซึ่งแนวทางของการตอบสนองอาจมุ่งสู่เป้าหมายโดยตรงหรือโดยทางอ้อมอย่างใดอย่างหนึ่ง

6. การเสริมแรง (Reinforcement) การเสริมแรงก็หมายถึง การได้รางวัลหรือให้สิ่งเราที่ก่อให้เกิดความพอใจ ซึ่งปกติผู้เรียนจะได้รับ หลังจากที่ทำตอบสนองแล้ว ตัวเสริมแรงไม่จำเป็นต้องเป็นสิ่งของหรือวัตถุที่มองเห็นได้เสมอไป เพราะความสำเร็จ ความรู้ ความก้าวหน้า ฯลฯ ก็เป็นตัวเสริมแรงได้เช่นเดียวกัน

7. การสรุปความเหมือน (Generalization) หลังจากที่เราเรียนสามารถตอบสนองหรือหาวิธีการที่จะมุ่งสู่เป้าหมายได้แล้ว เขาก็อาจจะประสงค์ใช้กับปัญหา หรือสถานการณ์ที่จะพบในอนาคตได้นั้นก็แสดงว่า ผู้เรียนเกิดความสามารถที่จะสรุปความ เหมือนระหว่างสถานการณ์การเรียนรู้ที่มีมาก่อน กับปัญหาหรือสถานการณ์ที่เพิ่งจะพบใหม่ ซึ่งเป็นการขยายขอบเขตของพฤติกรรม

2.3.3 ลักษณะการเรียนรู้ที่ดี

1. เกิดจากกระบวนการที่สร้างความเข้าใจ การให้ความหมายกับสิ่งที่รับรู้มา
2. ตั้งอยู่บนพื้นฐานของสิ่งที่รู้ก่อนแล้วและจะมีกระบวนการเชื่อมโยงระหว่างความรู้เก่ากับความรู้ใหม่
3. เกิดจากการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น
4. ผู้เรียนสามารถกำหนดขั้นตอนการเรียนรู้ และวิธีการเรียนรู้ด้วยตนเอง
5. ผู้เรียนมีความชัดเจนในเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ของการเรียน และเป้าหมายของการเรียนนั้นมีความหมายกับตัวผู้เรียน
6. มีการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งที่เรียนกับชีวิตจริง

การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้มิใช่เกิดจากการสั่งสอนการถ่ายทอดเพียงอย่างเดียว แต่ต้องเกิดจากประสาทสัมผัสทั้ง 5 ของมนุษย์ คือ รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัสของมนุษย์ โดยเน้นเนื้อหาที่มีความหลากหลายครอบคลุมทุกมิติของชีวิตมนุษย์ กระบวนการเรียนรู้ที่มีลักษณะหลากหลายร่วมกันใน

ลักษณะผู้เรียนเป็นศูนย์กลางและ แหล่งการเรียนรู้ที่หลากหลาย เช่น เรียนรู้จากสื่อธรรมชาติจากคำบอกเล่าของผู้เฒ่าผู้แก่ จากแหล่งงานอาชีพในชุมชน จากการค้นคว้าทางสื่อเทคโนโลยี ฯลฯ

2.4 สภาพการศึกษาภาษาญี่ปุ่นในประเทศไทย

การเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นในประเทศไทยเริ่มขึ้นก่อนช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 โดยระยะเริ่มแรกการสอนภาษาญี่ปุ่นมีวัตถุประสงค์เพื่อผูกมิตรกับประเทศไทย โดยสนับสนุนให้คนไทยได้ไปศึกษาต่อที่ประเทศญี่ปุ่นเพื่อที่คนเหล่านั้นจะกลายเป็นผู้ที่สนับสนุนประเทศญี่ปุ่นต่อไปในอนาคต

ถึงแม้เศรษฐกิจฟองสบู่ของประเทศญี่ปุ่นจะล่มสลายในช่วงปี พ.ศ.2533 แต่บริษัทญี่ปุ่นที่เข้ามาลงทุนในประเทศไทยยังคงเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องโดยข้อมูลในปี พ.ศ.2551 พบว่ามีบริษัทญี่ปุ่นในประเทศไทยประมาณ 3,500 บริษัท (Saito,2008:180) ทำให้ผู้ที่จบจากสาขาภาษาญี่ปุ่นเป็นที่ต้องการของตลาดแรงงานอย่างมาก นอกจากความแข็งแกร่งทางด้านเศรษฐกิจแล้ว ปัจจุบันวัฒนธรรมญี่ปุ่นทั้งอาหาร เครื่องดื่ม เพลง ภาพยนตร์ ฯลฯ ได้หลั่งไหลเข้ามาสู่ประเทศไทยอย่างต่อเนื่อง ส่งผลให้ความนิยมเรียนภาษาญี่ปุ่นยังมีมาต่อเนื่องเช่นกัน โดยจากการสำรวจของเจแปนฟาวเดชั่นในปี พ.ศ.2552 พบว่ามีผู้เรียนชาวไทยเป็นจำนวน 78,802 คน และหลังจากการที่มีกำหนดให้ใช้ภาษาญี่ปุ่นในการสอบเข้าระดับอุดมศึกษาตั้งแต่ปี พ.ศ.2541 เป็นต้นมาก็มีจำนวนผู้เลือกสอบมากขึ้นทุกปีดังตารางด้านล่าง

ตารางที่ 3 จำนวนผู้เลือกสอบวิชาภาษาญี่ปุ่น ปี พ.ศ.2551 – พ.ศ.2552

ปี 2550	ปี 2551	ปี 2552	ปี 2553	ปี 2554	ปี 2555	ปี 2556
3,418 คน	3,679 คน	3,791 คน	20,917 คน	8,144 คน	7,052 คน	9,052 คน

ที่มา : บทความวิจัยความนิยมในการเรียนภาษาญี่ปุ่นและภาษาจีนของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ แรงจูงใจแตกต่างกันอย่างไร ยุพกา พุกขิม่า กนกพร นุ่มทอง และสร้อยสุดา ณ ระนอง

2.5 ความหมายและความสำคัญของสื่อออนไลน์หรืออินเทอร์เน็ต

อินเทอร์เน็ต คือการเชื่อมโยงเครือข่ายคอมพิวเตอร์ เข้าด้วยกันตามโครงการ ARPAnet (Advanced Research Projects Agency Network) ถูกก่อตั้งเมื่อประมาณปี ค.ศ. 1960 หรืออาจกล่าวได้ว่าเป็นระบบเครือข่ายของเครือข่ายคอมพิวเตอร์ขนาดใหญ่ที่โยงใยคอมพิวเตอร์ทั่วทุกมุมโลก เข้าด้วยกัน ภายใต้มาตรฐานการเชื่อมโยงเดียวกันคือ TCP/IP ทำให้ผู้ใช้เครือข่ายคอมพิวเตอร์

สามารถสื่อสาร แลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร และใช้บริการต่างๆบนเครือข่ายได้ด้วยคอมพิวเตอร์ และอุปกรณ์อื่นๆทำให้มีการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารที่เป็น ประโยชน์อย่างมากมาย ทำให้กิจกรรมทางการเมือง เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และการศึกษาถูกเชื่อมโยงให้เข้าถึงกันและกัน อินเทอร์เน็ตเป็นแหล่งสารสนเทศที่สำคัญมีเรื่องราวต่าง ๆ มากมายทั้งความรู้ ความบันเทิงหลายรูปแบบเพื่อสนองความต้องการ ความสนใจสำหรับบุคคลทุกวงการและทุกสาขาอาชีพ การเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตทำให้คนทั่วโลกสามารถติดต่อสื่อสาร แลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารกันได้อย่างไม่มีข้อจำกัด

บริการบนอินเทอร์เน็ต

ระบบอินเทอร์เน็ตมีเครือข่ายทั่วโลกจึงมีผู้นิยมใช้ ผ่านบริการต่าง ๆ ดังนี้

1. E-mail (Electronics mail) หรือไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ เป็นบริการรับ-ส่งข้อความผ่านเครือข่าย คอมพิวเตอร์ ผู้ใช้สามารถส่งข้อมูลข่าวสารไปยังผู้รับคนอื่น ๆ ได้ ถ้าผู้รับมีที่อยู่ตามข้อกำหนดการใช้ E-mail

2. World Wide Web หรือ WWW เป็นบริการ ข้อมูลบนอินเทอร์เน็ตที่ได้รับความนิยมสูงในปัจจุบัน จุดเด่น ของ WWW ที่มีเหนือบริการอื่นๆ ในอินเทอร์เน็ต ได้แก่ ความง่ายในการใช้งานและรูปแบบการแสดงผลที่เชื่อมโยงจากข้อมูลชุดหนึ่งไปสู่ข้อมูลอีกชุดหนึ่ง ซึ่งจะมีทั้งแบบข้อความปกติหรือมัลติมีเดีย เสียง ภาพนิ่ง และภาพเคลื่อนไหว 3. IRC (Internet Relay Chat) เป็นการสนทนาโต้ตอบกันบนอินเทอร์เน็ต โดยใช้การพิมพ์ข้อความหรือใช้เสียง โดยอาจสนทนากันเป็นกลุ่มหรือระหว่างบุคคล 2 บุคคลก็ได้ การสนทนาในรูปแบบนี้เป็นที่นิยม เนื่องจากการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นพูดคุยได้ทันที เรียกว่า Talks หรือ Chat ซึ่งในปัจจุบันมีการพัฒนาระบบแอปพลิเคชันผ่านทางโทรศัพท์ทำให้สามารถเข้าถึงบริการได้อย่างรวดเร็วยิ่งขึ้น

ปัจจุบันการใช้งานระบบอินเทอร์เน็ตสามารถใช้งานผ่านโทรศัพท์มือถือหรือคอมพิวเตอร์ขนาดพกพาที่เรียกว่าแท็บเล็ต ได้ทุกสถานที่และตลอดเวลา ซึ่งในงานวิจัยเล่มนี้ให้ความสำคัญกับการใช้งานอินเทอร์เน็ตครอบคลุมอุปกรณ์ทุกชนิดนอกเหนือจากเครื่องคอมพิวเตอร์เพียงอย่างเดียว

2.6 ประโยชน์ของอินเทอร์เน็ตในระดับอุดมศึกษา

ประโยชน์ที่ชัดเจนที่สุดของอินเทอร์เน็ตต่อการศึกษาในระดับอุดมศึกษา คือการเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้การค้นหาข่าวสารข้อมูลต่างๆเป็นไปได้อย่างสะดวกและรวดเร็วมากยิ่งขึ้นปัจจุบัน มีเว็บไซต์ (Website) ต่างๆเกิดขึ้นมากมายแต่ละเว็บไซต์ (Website) ก็ให้ข้อมูลข่าวสารในเรื่องต่างๆ รูปแบบระบบห้องสมุดก็มีแนวโน้มว่าจะเปลี่ยนเป็น ห้องสมุดอิเล็กทรอนิกส์ (Digital Library) ที่มีหนังสือในเรื่องต่างๆเก็บไว้ในคอมพิวเตอร์ให้อ่านและค้นคว้าได้ การเชื่อมต่อเครือข่าย (Online) การใช้จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ (E-mail) ช่วยให้การติดต่อข่าวสารระหว่างนักวิชาการเป็นไปได้อย่างรวดเร็ว

ไม่ล่าช้าเหมือนแต่ก่อนช่วยให้การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นระหว่างนักวิชาการในสาขาเดียวกันทั่วโลกเป็นไปได้ การเรียนแบบการเชื่อมต่อเครือข่าย (Online) ยังช่วยให้นักศึกษาสามารถเรียนได้ตามความสามารถของตนเอง ใครมีความสามารถมากก็เรียนได้เร็วกว่า นักศึกษาที่ไม่กล้าแสดงความคิดเห็นในห้องก็สามารถแสดงความคิดเห็นได้มากขึ้นผ่านการใช้จดหมายอิเล็กทรอนิกส์

(E-mail) หรือ ห้องสนทนา (Web board)

นอกจากนี้ในปัจจุบันสื่อออนไลน์ผ่านการเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตมีความหลากหลายมากขึ้น เมื่อผู้ให้บริการสมาร์ตโฟนหรือโทรศัพท์เคลื่อนที่ได้พัฒนาโปรแกรมการใช้งานผ่านหน้าจอโทรศัพท์หรือที่เรียกว่าแอปพลิเคชัน (Application) ให้มีความสะดวกมากยิ่งขึ้น ทำให้โทรศัพท์กลายเป็นอุปกรณ์ที่สามารถเข้าถึงอินเทอร์เน็ตและใช้สืบค้นข้อมูลทางสื่อออนไลน์ได้ง่ายดายและรวดเร็วกว่าคอมพิวเตอร์ พฤติกรรมการค้นคว้าหาข้อมูลทางการศึกษาของนักศึกษาจึงหันมานิยมใช้โทรศัพท์เชื่อมต่อกับอินเทอร์เน็ตบ่อยกว่าเนื่องจากสามารถพกพาไปได้ทุกที่และทุกเวลา

2.7 พฤติกรรมการใช้งานอินเทอร์เน็ต

ความหมายของพฤติกรรม (Behavior) “พฤติกรรมมนุษย์” (Human Behavior) หมายถึง กิริยาอาการที่ได้มาภายหลังการกำเนิด จากการที่ได้ร่วมสังสรรค์กับเพื่อนมนุษย์ ซึ่งแตกต่างจากพฤติกรรมที่มีมาแต่กำเนิดพฤติกรรมมนุษย์ส่วนใหญ่จะประพฤติปฏิบัติตามแบบแผนของกฎระเบียบหรือวิธีการที่มีอยู่ในสังคมรวมทั้งวัฒนธรรมที่มีอยู่ในสังคมนั้นๆ ซึ่งมนุษย์ย่อมเข้าใจในสถานภาพและบทบาทตามที่กลุ่มสังคมคาดหวัง (ประยูร ไทยธานี, 2550, น. 1-3)

การใช้งานอินเทอร์เน็ตของนักศึกษานั้น โดยทั่วไปนักศึกษาเน้นการใช้อินเทอร์เน็ตในด้านที่ใกล้ตัว หรือให้ความสำคัญในการใช้งานเป็นอันดับแรกเนื่องจากปัจจุบันนี้อินเทอร์เน็ต มีบทบาทที่สำคัญต่อนักศึกษา ไม่ว่าจะเป็นใช้งานในด้านการเรียนหรือการดำเนินชีวิต ซึ่งสามารถแบ่งออกเป็นด้านต่างๆ ตามประเภทและวัตถุประสงค์ในการใช้งานได้ ดังนี้

2.7.1 ด้านการศึกษา

การศึกษานบนอินเทอร์เน็ตจะช่วยเสริมสร้างคุณภาพทางการศึกษาโดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้สื่อการสอนทางไกล ในปัจจุบันมีการจัดทำอย่างเป็นหลักสูตรเพื่อให้ผู้เรียนลงทะเบียนชำระเงิน ส่งงาน ปรีกษาหรือกับผู้สอน การเรียนการสอนของสถานศึกษาในประเทศไทยปัจจุบันมีการนำเอาเทคโนโลยีมาร่วมใช้ เช่น มีการสร้างโฮมเพจรายวิชาเพื่อให้นักศึกษาที่ลงทะเบียนรายวิชาต่างๆ สามารถศึกษาได้ด้วยตนเอง เสริมจากการเรียนในห้องเรียน ในส่วนการเรียนการสอนของสถานศึกษาต่างประเทศบางแห่งมีการเรียนการสอนด้วยระบบห้องเรียนเสมือนจริง (Virtual classroom) ชั้นเรียนออนไลน์ (online class) การเรียนการสอนผ่านอินเทอร์เน็ต (Internet based Instruction) อาจารย์และนักศึกษาไม่ต้องมาเรียนในห้องเรียนจริง แต่ใช้การประชุมทางไกลทางอินเทอร์เน็ตในการ

เรียนการสอนแทน สามารถใช้เป็นแหล่งค้นคว้าหาข้อมูล ไม่ว่าจะเป็นข้อมูลทางวิชาการ หรืออ่านตำราบนเว็บไซต์ ทั้งที่สามารถอ่านได้จากเว็บไซต์หรือดาวน์โหลดข้อมูลมาอ่านในภายหลังนักศึกษาในมหาวิทยาลัย สามารถใช้อินเตอร์เน็ตเพื่อติดต่อกับมหาวิทยาลัยอื่นๆ เพื่อหาข้อมูลที่ต้องการ ไม่ว่าข้อมูลนั้นจะอยู่ในรูปแบบใดๆ ก็ตามเช่น ข้อความ ภาพ เสียง และภาพเคลื่อนไหวต่างๆ เป็นต้น (ไพฑูรย์ ศรีฟ้า. 2543: 85-86)

นอกจากการหาข้อมูลจากการศึกษาแล้ว การใช้อินเตอร์เน็ตยังมีข้อมูลที่นิยมใช้กันอย่างกว้างขวาง เป็นการค้นหาข้อมูลข่าวสารต่างๆ เช่น การค้นหาหมายเลขโทรศัพท์ สถานที่ท่องเที่ยว อัตราการแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ ข้อมูลข่าวสารทางราชการ การสืบค้นไม่ยุ่งยากและซับซ้อน อีกทั้งข้อมูลทันสมัย อินเทอร์เน็ตถือเป็นข้อมูลที่ดีสำหรับการเรียนรู้ ทำให้สามารถเรียนรู้โลกภายนอกได้อย่างใกล้ชิด ถือเป็นการหาข้อมูลและเป็นการเรียนรู้ใหม่ๆ ข้อมูลที่อยู่บนอินเทอร์เน็ตนั้นมีทุกเรื่องราวที่ที่สนใจสามารถเข้าไปสืบค้นได้ตลอดเวลา ดังนั้นเป็นไปได้ยากที่จะควบคุมมาตรฐานของข้อมูล ดังนั้นผู้ที่บริโภคข้อมูลข่าวสารบนอินเทอร์เน็ตควรที่จะเลือกบริโภคและรับข้อมูลข่าวสารที่เป็นประโยชน์ต่อตนเอง

พิจิตรา สิริศรีสัมพันธ์ (2547: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาทัศนคติที่มีต่อการเรียนการสอนที่ผ่านทางคอมพิวเตอร์ บนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยมหิดลด้านรูปแบบการเรียนการสอน ด้านอุปกรณ์การเรียนการสอน ด้านพฤติกรรมของผู้เรียน มีความเหมาะสมในระดับมาก

เพ็ญภา จวนชัยนาท (2541: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาสภาวะการใช้งานและการส่งเสริมการใช้ข้อสนเทศจากระบบอินเทอร์เน็ตเพื่อการศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา : กรณีศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยี พระจอมเกล้าธนบุรี ผลการวิจัยพบว่า ผู้ใช้บริการส่วนใหญ่จะใช้บริการอินเทอร์เน็ตจากห้องคอมพิวเตอร์ ความถี่ในการใช้

1-3 ครั้งต่อสัปดาห์ สถานที่ให้บริการอยู่ในระดับปานกลางประสิทธิภาพอุปกรณ์อยู่ในระดับปานกลาง ความเพียงพอของอุปกรณ์คอมพิวเตอร์อยู่ในระดับที่น้อย ประสิทธิภาพด้านความเร็วอยู่ในระดับที่น้อย ส่วนใหญ่ใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อเป็นเครื่องมือในการสืบค้นข้อมูลสารสนเทศมากที่สุด รองลงมาคือ ด้าน การติดต่อสื่อสาร

ปาวิณา ฉ่ำกิ่ง (2546: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องสภาพและปัญหาการใช้งานอินเทอร์เน็ตในศูนย์การศึกษาจันทร์เกษม สหะพานิชย์ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพและปัญหาการใช้งานอินเทอร์เน็ตของนักศึกษาระดับปริญญาตรีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ คณะวิทยาการจัดการ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ของสถาบันราชภัฏจันทร์เกษม ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีวัตถุประสงค์ในการใช้งานอินเทอร์เน็ตเพื่อค้นหาข้อมูลมากที่สุด ปัจจัยที่สนับสนุนให้ใช้งานอินเทอร์เน็ตสูงสุด คือทำการค้นหาข้อมูลได้ บริการอินเทอร์เน็ตที่ใช้ประจำคือ การใช้บริการตรวจสอบผลการ

เรียนและลงทะเบียน มีการเรียนรู้ทักษะการใช้อินเทอร์เน็ตจากหนังสือ สื่อสิ่งพิมพ์และมีการค้นคว้าทำรายงานมากที่สุด ปัญหาการใช้งานอินเทอร์เน็ตในภาพรวมอยู่ในระดับมาก แบ่งเป็นรายด้านพบว่า การให้บริการอินเทอร์เน็ตไม่ทั่วถึงกับความต้องการ มีข้อจำกัดในการใช้ภาษาสำหรับสื่อเข้าถึงข้อมูล และติดต่อสื่อสาร

2.7.2 ด้านการติดต่อสื่อสาร

การติดต่อสื่อสารทางอินเทอร์เน็ตเป็นรูปแบบที่ได้รับการนิยมสูงสุด โดยใช้ข้อความที่เป็นตัวอักษร ได้แก่ จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ (E-mail) เป็นการสื่อสารที่รวดเร็ว ไร้พรมแดนไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายมากนัก ดังนั้นการใช้งานด้านอีเมล ถือเป็นการติดต่อสื่อสารที่เป็นที่นิยมอย่างหนึ่งบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ทั้งหน่วยงาน และองค์กรต่างๆ ใช้อีเมลในการติดต่อสื่อสารติดตามความเคลื่อนไหวต่างๆ ทั่วโลกได้อย่างรวดเร็ว รูปแบบการติดต่อสื่อสารที่เป็นที่นิยมอีกอย่างคือ ห้องสนทนา (Chat room) เป็นการคุยตอบโต้กันช่วงเวลานั้น การสนทนาแบบนี้ มีข้อดีคือได้ความเพลิดเพลิน ส่วนการติดต่อสื่อสารด้วยภาพและเสียง ได้แก่ การโทรศัพท์ทางไกลด้วยอินเทอร์เน็ตไม่ค่อยได้รับความนิยมมากนัก นอกจากนี้ยังมีซอฟต์แวร์สำหรับการสื่อสารด้วยภาพและเสียงผ่านอินเทอร์เน็ต ผู้ใช้งานต้องมีอุปกรณ์เพิ่มเติม เช่น ไมโครโฟน การ์ดเสียง กล้องวิดีโอ เพราะการติดต่อด้วยภาพและเสียงนั้นมีการใช้งานที่ซับซ้อนจึงจะสามารถคุยผ่านแบบเห็นหน้ากันได้ นอกจากนี้แล้วยังสามารถไปประยุกต์กับการประชุมทางไกลทางอินเทอร์เน็ต สถานศึกษาหลายแห่งได้มีการนำเอารูปแบบการสื่อสารแบบนี้มาใช้ อาจารย์สามารถบรรยายพร้อมนำเสนอข้อมูลและภาพประกอบ รวมทั้งนักศึกษาสามารถอภิปรายและตอบข้อซักถาม อนาคตการเรียนการสอนประเภทนี้จะได้รับความนิยมสูงเพราะทำให้เกิดความเท่าเทียมในการศึกษามากยิ่งขึ้น

2.7.3 ด้านความบันเทิง

นอกเหนือจากการใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อการค้นหาข้อมูล เพื่อวัตถุประสงค์ในด้านต่างๆ ที่กล่าวมาการใช้งานอินเทอร์เน็ต เพื่อความบันเทิงถือเป็นกิจกรรมอีกประเภทหนึ่งบนอินเทอร์เน็ตที่เป็นที่นิยมของทุกเพศทุกวัย ถือเป็นการรับข้อมูลข่าวสารด้านบันเทิง ในการพักผ่อนหย่อนใจ เช่น การค้นหาวารสาร หนังสือพิมพ์ ภาพและข่าวสารอื่นๆ การเล่นเกมออนไลน์ฟังวิทยุหรือดูการถ่ายทอดสดผ่านระบบอินเทอร์เน็ตเรียกใช้ข้อมูล (Download) เพลง ภาพยนตร์ เพื่อความบันเทิงรวมไปถึงการแลกเปลี่ยนข้อมูลด้านบันเทิงนั้นไปยังผู้ที่มีความสนใจในด้านบันเทิงเหมือนกันซึ่งความบันเทิงจะทำให้ผู้ที่ใช้อินเทอร์เน็ต สามารถเข้าใช้งานได้ง่ายและมีความสนใจในการใช้อินเทอร์เน็ต มากกว่าด้านอื่นๆ เนื่องจากเป็นข้อมูลที่ทุกคนสามารถเข้าไปใช้งานได้ง่าย

และสามารถหาข้อมูลด้านบันเทิงนั้นได้ง่ายเช่นกัน (สมชาย นาประเสริฐชัย. 2543: 84-85)

2.8 ผลการสำรวจพฤติกรรมการใช้งานอินเทอร์เน็ตในประเทศไทยประจำปี 2557

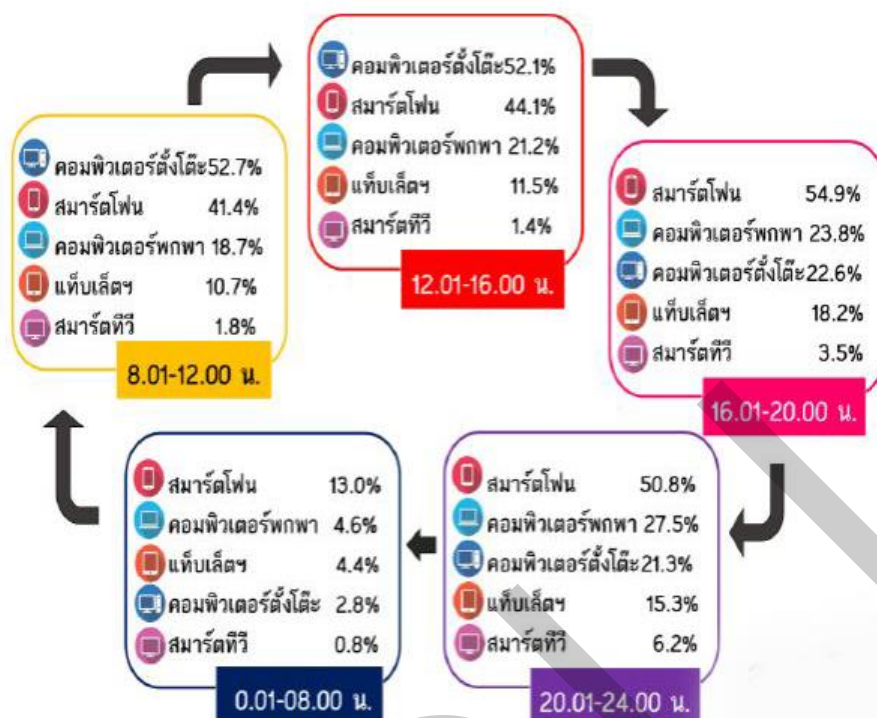
สำนักงานพัฒนาธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ (องค์การมหาชน) หรือ สพรอ.เปิดเผยผลการสำรวจพฤติกรรมผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในประเทศไทย ปี 2557 ตั้งแต่กลางเดือนเมษายน จนถึงสิ้นเดือนพฤษภาคม 2557 มีผู้ใช้งานอินเทอร์เน็ตสนใจเข้ามาตอบแบบสำรวจทั้งสิ้น 16, 596 คน แบ่งออกเป็น เพศหญิง ร้อยละ 56 เพศชาย ร้อยละ 43.1 และเพศที่สาม เพียงร้อยละ 1.3 เท่านั้น โดยสามารถแบ่งภาพรวมของการสำรวจออกเป็นประเด็นต่างๆ ดังนี้

2.8.1 ภาพรวมของการใช้งานอินเทอร์เน็ต

จากผลการสำรวจครั้งนี้ พบว่าค่าเฉลี่ยของการใช้อินเทอร์เน็ตต่อสัปดาห์เพิ่มสูงขึ้นจากการใช้งานโดยเฉลี่ย 32.3 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ หรือประมาณ 4.6 ชั่วโมงต่อวัน ในปี 2556 เพิ่มขึ้นเป็น 50.4 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ หรือใช้เวลาประมาณ 7.2 ชั่วโมงต่อวัน หรืออาจจะกล่าวได้ว่า ปัจจุบันนี้คนใช้เวลาเกือบ 1 ใน 3 ของวันเพื่อใช้งานอินเทอร์เน็ต

2.8.2 อุปกรณ์ที่ใช้เข้าถึงอินเทอร์เน็ต (Device)

“สมาร์ทโฟน” เป็นอุปกรณ์ที่ผู้ตอบแบบสำรวจใช้งานมากที่สุด โดยคิดเป็นร้อยละ 77.1 และมีการใช้งานโดยเฉลี่ย 6.6 ชั่วโมงต่อวัน ตามมาด้วย “คอมพิวเตอร์แบบตั้งโต๊ะ” ซึ่งมีผู้ใช้งานร้อยละ 69.4 และมีค่าเฉลี่ยในการใช้งานต่อวันคิดเป็น 6.2 ชั่วโมง และสำหรับการใช้งาน “สมาร์ตทีวี” ในยุคทีวีดิจิทัลระยะเริ่มต้น พบว่า มีผู้ตอบแบบสำรวจเพียงร้อยละ 8.4 เท่านั้นที่ใช้อุปกรณ์นี้ โดยมีการใช้งานเฉลี่ย 3.4 ชั่วโมงต่อวัน

ที่มา สำนักงานสถิติแห่งชาติ พ.ศ.2557

2.9 ความหมายของการเรียนการสอนผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ต

กิตานันท์ มลิทอง (2543) ให้ความหมายว่า การเรียนการสอนผ่านเว็บเป็นการใช้เว็บในการเรียนการสอน โดยอาจใช้เว็บเพื่อนำเสนอบทเรียนในลักษณะสื่อหลายมิติของวิชาทั้งหมด ตามหลักสูตร หรือใช้เพียงการเสนอข้อมูลบางอย่างเพื่อประกอบการสอนก็ได้ รวมทั้งใช้ประโยชน์จากคุณลักษณะต่างๆ ของการสื่อสารที่มีอยู่ในระบบอินเทอร์เน็ต เช่น การเขียนโต้ตอบกันทางไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ และการพูดคุยสดด้วยข้อความและเสียง มาใช้ประกอบด้วยเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด

ใจทิพย์ ณ สงขลา (2542) ได้ให้ความหมายการเรียนการสอนผ่านเว็บว่าหมายถึง การผนวกคุณสมบัติ ไฮเปอร์มีเดียเข้ากับคุณสมบัติของเครือข่ายเวิลด์ไวด์เว็บ เพื่อสร้างสิ่งแวดล้อมแห่งการเรียนรู้ในมิติที่ไม่มีขอบเขต จำกัดด้วยระยะทางและเวลาที่แตกต่างกันของผู้เรียน (Learning Without Boundary)

วิชุดา รัตนเพียร (2542) กล่าวว่า การเรียนการสอนผ่านเว็บเป็นการนำเสนอโปรแกรมบทเรียนบนเว็บเพจ โดยนำเสนอผ่านบริการเวิลด์ไวด์เว็บในเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ซึ่งผู้ออกแบบและสร้างโปรแกรมการสอนผ่านเว็บจะต้องคำนึงถึงความสามารถและบริการที่หลากหลายของอินเทอร์เน็ต และนำคุณสมบัติต่างๆ เหล่านั้นมาใช้เพื่อประโยชน์ในการเรียนการสอนให้มากที่สุด

ข่าน (Khan. 1997) กล่าวว่า การเรียนการสอนผ่านเว็บหมายถึง โปรแกรมไฮเปอร์มีเดียที่ช่วยในการสอน โดยการใช้ประโยชน์จากคุณลักษณะและทรัพยากรของอินเทอร์เน็ต (WWW) มาสร้างให้เกิดการเรียนรู้ที่มีความหมาย โดยส่งเสริมและสนับสนุนการเรียนรู้ในทุกทาง

พาร์สัน (Parson. 1997) กล่าวว่า เป็นการสอนที่นำเอาสิ่งที่ต้องการส่งให้บางส่วนหรือทั้งหมดโดยอาศัยเว็บ โดยเว็บช่วยสอนสามารถกระทำได้หลากหลายรูปแบบและหลากหลายขอบเขตที่เชื่อมโยงถึงกัน ทั้งการเชื่อมต่อบทเรียน วัสดุช่วยการเรียนรู้ และการศึกษาทางไกล

สื่อออนไลน์ผ่านอินเทอร์เน็ตในปัจจุบันนี้มีมากมายหลากหลายรูปแบบ ไม่ว่าจะเป็นโทรศัพท์มือถือ คอมพิวเตอร์ส่วนบุคคล หรือแท็บเล็ตซึ่งเป็นอุปกรณ์ที่สามารถเข้าถึงแหล่งข้อมูลอย่างอินเทอร์เน็ตได้อย่างสะดวกรวดเร็วและไม่จำกัดสถานที่ ดังนั้นรูปแบบการเรียนรู้จึงเพิ่มมากขึ้นในปริมาณมหาศาล เป็นผลให้ความสำคัญของการเรียนผ่านหนังสือเรียนถูกบั่นทอนและมองข้ามไปวนิษา เรซ ผู้เชี่ยวชาญด้านสมองและการเรียนรู้ กล่าวว่า การอ่านนั้นทำให้สมองเกิดการพัฒนาได้ดีที่สุด เนื่องจากการอ่านคือการสื่อสารเป็นภาษาที่จะทำให้เกิดกระบวนการที่เป็นแบบแผน เป็นโครงสร้างที่มีระเบียบที่ทำให้สมองเกิดการพัฒนาและเรียนรู้

การเรียนรู้ต่างๆที่เกิดขึ้นจากสื่อออนไลน์ในปัจจุบันจะพบว่า ข้อความที่เป็นตัวหนังสือ จะถูกลดปริมาณลงอย่างมากเหลือเพียงข้อความสั้นๆ ไม่ว่าจะเป็นเว็บไซต์ ทวิตเตอร์ เฟสบุ๊ก ข้อความที่กระตุ้นให้เกิดการอ่านจับใจความมีลักษณะที่สั้นลงเรื่อยๆ ส่งผลให้สมาธิของผู้อ่านในยุคนี้สั้นลงตามไปด้วย กระบวนการเรียนรู้ของสมองก็จะเกิดขึ้นแบบไม่ปะติดปะต่อหรือขาดเป็นช่วงๆ ซึ่งต่างจากการเรียนรู้โดยผ่านการอ่านจากหนังสือ

2.10 คุณลักษณะและประเภทของการเรียนการสอนผ่านระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ต

การเรียนการสอนผ่านเว็บจะต้องอาศัยคุณลักษณะของอินเทอร์เน็ต 3 ประการในการนำไปใช้และประโยชน์ที่จะได้รับ (Doherty. 1998) นั่นคือ

1. การนำเสนอ (Presentation) ในลักษณะของเว็บไซต์ที่ประกอบไปด้วยข้อความกราฟิก ซึ่งสามารถนำเสนอได้อย่างเหมาะสมในลักษณะของสื่อ คือ

1.1 การนำเสนอแบบสื่อทางเดียว เช่น เป็นข้อความ

1.2 การนำเสนอแบบสื่อคู่ เช่น ข้อความกับภาพกราฟิก

1.3 การนำเสนอแบบมัลติมีเดีย คือ ประกอบด้วยข้อความ ภาพกราฟิก ภาพเคลื่อนไหว เสียงและภาพยนตร์ หรือวิดีโอ

2. การสื่อสาร (Communication) การสื่อสารเป็นสิ่งจำเป็นที่ต้องใช้ทุกวันในชีวิต ซึ่งเป็นลักษณะสำคัญของอินเทอร์เน็ต โดยมีการสื่อสารบนอินเทอร์เน็ตหลายแบบ เช่น

2.1 การสื่อสารทางเดียว โดยดูจากเว็บเพจ

2.2 การสื่อสารสองทาง เช่น การส่งอีเมลโต้ตอบกัน การสนทนาผ่านอินเทอร์เน็ต

2.3 การสื่อสารแบบหนึ่งแหล่งไปหลายที่ เป็นการส่งข้อความจากแหล่งเดียวแพร่กระจายไปหลายแห่ง เช่น การอภิปรายจากคนเดียวให้คนอื่น ๆ ได้รับฟังด้วย หรือการประชุมทางคอมพิวเตอร์

2.4 การสื่อสารหลายแหล่งไปสู่หลายแหล่ง เช่น การใช้กระบวนการกลุ่มในการสื่อสารบนเว็บไซต์โดยมีคนใช้หลายคนและคนรับหลายคนเช่นกัน

3. การก่อเกิดปฏิสัมพันธ์ (Dynamic Interaction) เป็นคุณลักษณะสำคัญของอินเทอร์เน็ต ซึ่งมี

คุณลักษณะที่สำคัญ 3 ลักษณะคือ

3.1 การสืบค้น

3.2 การหาวิธีการเข้าสู่เว็บ

3.3 การตอบสนองของมนุษย์ในการใช้เว็บ

2.11 การประเมินความพึงพอใจ

ความพึงพอใจเป็นตัวแปรหนึ่งที่เกิดขึ้นในการะบวนการจูงใจ หากบุคคลเกิดความพึงพอใจจะมีผลย้อนกลับในการทำงานด้วย

2.11.1 ความหมายของความพึงพอใจ

ความพึงพอใจ (Satisfaction) เป็นทัศนคติที่เป็นนามธรรม ไม่สามารถมองเห็นเป็นรูปร่างได้ การที่เราจะทราบว่าบุคคลมีความพึงพอใจหรือไม่ สามารถสังเกตโดยการแสดงออกที่ค่อนข้างสลับซับซ้อนจึงเป็นการยากที่จะวัดความพึงพอใจได้โดยตรง แต่สามารถวัดได้โดยทางอ้อม โดยการวัดความคิดเห็นของบุคคลเหล่านั้นและการแสดงความคิดเห็นนั้นจะต้องตรงกับความรู้สึกที่แท้จริงจึงจะสามารถวัดความพึงพอใจนั้นได้ พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตสถาน พ.ศ.2558 กล่าวไว้ว่า “พึงพอใจ” จะหมายถึง ชอบใจ ถูกใจตามที่ต้องการ ความรู้สึกมีความสุข เมื่อได้รับผลสำเร็จตามความมุ่งหมายที่ต้องการ นอกจากนี้ยังมีผู้ให้ความหมายของความพึงพอใจไว้หลากหลาย ดังนี้

กาญจนา อรุณสุขจุฑา (จิตวิทยาทั่วไป 2540:17) กล่าวว่า ความพึงพอใจเป็นการแสดงว่ารู้สึกดีใจยินดีของเฉพาะบุคคลในการตอบสนองความต้องการในส่วนที่ขาดหายไป ซึ่งเป็นผลมาจากปัจจัยต่างๆที่เกี่ยวข้องโดยปัจจัยเหล่านั้นสามารถตอบสนองความต้องการของบุคคลทั้งร่างกายและจิตใจได้อย่างเหมาะสมและเป็นการแสดงออกทางพฤติกรรมของบุคคลที่จะเลือกปฏิบัติในกิจกรรมนั้นๆ การแสดงออกทางพฤติกรรมนั้นจะมีความเป็นนามธรรม ไม่สามารถมองเห็นเป็นรูปร่างได้ การที่เราจะทราบว่าบุคคลมีความพึงพอใจหรือไม่ สามารถสังเกตโดยการแสดงออกที่ค่อนข้างสลับซับซ้อน และต้องมีสิ่งเร้าที่ตรงต่อความต้องการของบุคคลจึงจะทำให้เกิดความพึงพอใจ

ดังนั้นการสร้างสิ่งเร้าจึงเป็นแรงจูงใจของบุคคลนั้นให้เกิดความพึงพอใจในงานนั้นซึ่งสอดคล้องกับความหมายของ พรศักดิ์ ตระกูลชีวพานิตต์ (2541) ที่ให้ความหมายของความพึงพอใจว่า “ความพึงพอใจ หมายถึงความรู้สึกที่เกิดขึ้นเมื่อได้รับผลสำเร็จตามมุ่งหมาย” และความพึงพอใจเป็นกระบวนการทางจิตวิทยาที่ไม่สามารถมองเห็นได้ชัดเจนแต่สามารถคาดคะเนได้ว่ามีหรือไม่มี จากการสังเกตพฤติกรรมของบุคคลเท่านั้น การที่จะทำให้เกิดความพึงพอใจจะต้องศึกษาปัจจัยและองค์ประกอบที่เป็นสาเหตุของความพึงพอใจนั้น

2.11.2 การวัดความพึงพอใจ

ความพึงพอใจเป็นคุณลักษณะทางจิตของบุคคลที่ไม่อาจวัดได้โดยตรง การวัดความพึงพอใจจึงเป็นการวัดโดยอ้อม วิธีการวัดความพึงพอใจในงานที่ใช้กันอย่างกว้างขวางในปัจจุบันนั้นมีหลากหลายวิธีด้วยกัน จากการศึกษาวิธีการวัดความพึงพอใจของนักวิชาการหลายท่านพบประเด็นของวิธีการวัดที่คล้ายกัน มาตราวัดความพึงพอใจสามารถกระทำได้หลายวิธีได้แก่

1. การใช้แบบสอบถาม โดยผู้สอบถามจะออกแบบสอบถามเพื่อต้องการทราบความคิดเห็นซึ่งสามารถทำได้ในลักษณะที่กำหนดคำตอบให้เลือก หรือตอบคำถามแบบอิสระ คำถามดังกล่าวอาจถามความพึงพอใจในด้านต่างๆ เช่น การบริหารและการควบคุมงานและเงื่อนไขต่างๆ เป็นต้น

2. การสัมภาษณ์เป็นวิธีวัดความพึงพอใจทางตรงทางหนึ่งซึ่งต้องอาศัยเทคนิคและวิธีการที่ดีจึงจะทำให้ได้ข้อมูลที่เป็นจริงได้

3. การสังเกตเป็นวิธีการวัดความพึงพอใจโดยสังเกตพฤติกรรมของบุคคลเป้าหมายไม่ว่าจะแสดงออกจากการพูด กิริยาท่าทาง วิธีนี้จะต้องอาศัยการกระทำอย่างจริงจังและการสังเกตอย่างมีระเบียบแบบแผน

นักวิชาการที่ศึกษาเรื่องความพึงพอใจส่วนใหญ่จะใช้วิธีการวัดโดยใช้แบบสอบถามโดยนำรูปแบบของแบบสอบถามมาจากแบบสอบถามที่มีผู้พัฒนาขึ้นมาเพื่อรวบรวมข้อมูลในการวัดความพึงพอใจที่ได้รับความนิยมและน่าเชื่อถือ ในงานวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นผ่านสื่อออนไลน์ของนักศึกษา มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์นี้ ผู้วิจัยได้ใช้มาตรวัด 5 ระดับของไลเคิร์ต (Likert:1932) โดยมีหลักในการสร้างข้อคำถามในมาตรวัดของไลเคิร์ต ดังนี้

1. กำหนดเป้าหมายของความพึงพอใจ
2. รวบรวมและคัดเลือกข้อความที่เป็นบวกและลบของความพึงพอใจต่อเป้าหมาย
3. ให้กลุ่มประชากรตอบคำถามตรงความเห็นหรือความรู้สึกของตนว่าพึงพอใจมากที่สุด มากปานกลาง น้อย หรือน้อยที่สุด
4. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างข้อคำถามแต่ละข้อ
5. จัดพิมพ์เป็นแบบสอบถามและให้กลุ่มประชากรตอบ

2.12 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

Robert N. Kanton และคณะ (1983) กล่าวว่าแบบเรียนที่ดีควรเป็นแบบเรียนที่เขียนขึ้นและจัดทำขึ้นโดยที่ผู้อ่านเป้าหมายสามารถอ่าน ศึกษาทำความเข้าใจเนื้อหาทั้งในระดับรายละเอียดและความคิดรวบยอดได้ แบบเรียนที่จะทำหน้าที่ดังกล่าว ควรมีคุณสมบัติในเรื่องต่อไปนี้

ประการที่ 1 มีโครงสร้างการนำเสนอที่จัดเรียงเนื้อหาแสดงให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างเนื้อหาและความคิดรวบยอดต่างๆ ได้ชัดเจน คุณสมบัติข้อนี้เกี่ยวข้องกับคุณสมบัติประการที่สอง

ประการที่ 2 คือ สัมพันธภาพ นั่นคือมีลักษณะการเรียบเรียงที่เสนอให้เห็นความเกี่ยวเนื่องเชื่อมโยงของเนื้อหาและความคิดรวบยอดอย่างชัดเจน ทั้งในระดับประโยคเชื่อมกับประโยค และในระดับความเชื่อมโยงของความคิดรวบยอดในแต่ละย่อหน้าจนถึงระดับทั้งตอนและทั้งบท

ประการที่ 3 คือ ความมีเอกภาพ ซึ่งหมายถึงระดับของการนำเสนอที่เนื้อหาและความคิดที่กล่าวถึงสอดคล้องตรงตามประเด็นหัวข้อเรื่อง หรือตรงตามวัตถุประสงค์ของการนำเสนอหัวข้อเรื่องนั้นๆ ไม่เผลอออกไปนอกเรื่อง

ประการที่ 4 คือความเหมาะสมกับผู้อ่านเป้าหมาย ซึ่งหมายความว่า แบบเรียนมีโครงสร้างการนำเสนอเรื่องที่ดี มีสัมพันธภาพและเอกภาพที่เหมาะสมที่ผู้อ่านเป้าหมายจะสามารถศึกษาทำความเข้าใจและเรียนรู้ได้ หมายถึงว่า ผู้เรียนเข้าใจเกี่ยวกับโครงสร้างการนำเสนอเนื้อหาและความคิดรวบยอดต่างๆ ไม่ซับซ้อนเกินไป การใช้ภาษาอยู่ในระดับที่สอดคล้องกับความรู้ความสามารถของผู้เรียนที่จะอ่านและตีความ ตลอดจนเนื้อหาที่นำเสนอมีความเชื่อมโยงกับความรู้และประสบการณ์ที่ผู้เรียนมีอยู่ ซึ่งจะทำให้ผู้อ่านแบบเรียนนั้นด้วยความเข้าใจ

ในสหรัฐอเมริกา มีงานวิจัยจำนวนมากที่ศึกษาเกี่ยวกับบทบาทและลักษณะที่ควรจะเป็นของแบบเรียน ตลอดจนผลกระทบที่ผู้เรียนได้รับในการศึกษาจากแบบเรียน มีการยืนยันว่าผู้เรียนทุกวัยและทุกระดับตั้งแต่ระดับประถมศึกษาถึงอุดมศึกษาจะมีปัญหาในการทำทำความเข้าใจเนื้อหาและความคิดที่เสนออยู่ในแบบเรียน

(Cheek, Jr. and Cheek, 1983)

Jean H. Osborn และคณะ (1985) ได้นำเสนอผลงานวิจัยหลายเรื่องที่มีผู้ศึกษาเกี่ยวกับการใช้แบบเรียน แบบฝึกหัดและคู่มือครู สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น มีข้อค้นพบที่น่าสนใจ เช่น ในแบบเรียนนิทานที่ให้นักเรียนเรียนมีเนื้อหาที่ไกลตัวเด็กและห่างไกลจากชีวิตจริงที่นักเรียนอาจจะประสบในแบบฝึกหัด งานที่ให้นักเรียนทำบางครั้งไม่สัมพันธ์กับเนื้อหาสาระและทักษะที่ต้องการให้นักเรียนพัฒนาขึ้นบางอย่าง ไม่ใช่ทักษะสำคัญที่เกี่ยวกับการอ่านหรือการเขียน คำสั่งในแบบฝึกหัดบางครั้งไม่ชัดเจนหรือยากเกินจำเป็นและใช้คำศัพท์ที่ยาก และบางครั้งการจัดวางหน้าก็สับสน ส่วนคู่มือครู บางครั้งแนะนำหรือย้ำทวนเนื้อหาหรือทักษะที่ไม่สัมพันธ์กับบทเรียน

ประภาศรี สีหอำไพ (2546) ได้กล่าวถึงลักษณะของหนังสือเรียนที่ดีว่า

1. มีเนื้อหาตรงตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตร
2. มีคู่มือครูที่มีรายละเอียดไว้ชัดเจนและมีความยากง่ายเหมาะกับระดับชั้น
3. มีภาพและมีกิจกรรมการเรียนการสอน
4. ผู้เรียบเรียงควรรู้จักจิตวิทยาทั่วไป จิตวิทยาพัฒนาการ จิตวิทยาการเรียนรู้ เพื่อให้ตรงตามระดับชั้นและระดับวัย
5. การจัดทำรูปเล่ม ควรมีความคงทน มีตัวอักษรที่มีขนาดชัดเจน มีตัวสะกดการันต์และการเว้นวรรค ที่ถูกต้อง
6. มีการวัดและประเมินผลกิจกรรมอย่างมีประสิทธิภาพ หรือจัดทำคู่มือ ประเมินผล หรือแบบฝึกหัดตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งขึ้น

Khalid Mahmood (2011: 174) ได้เขียนบทความถึงลักษณะของหนังสือเรียนที่ดีไว้ใน Journal of Research and Reflections in Education (December 2011) โดยมีลักษณะที่พึงประสงค์ทั้งหมด 40 หัวข้อ ซึ่งสามารถสรุปเป็น 8 หัวข้อใหญ่คือ

1. Conformity to curriculum policy and scope หนังสือแบบเรียนนั้นต้องสอดคล้องกับนโยบายหลักสูตรและขอบเขตของวิชา ทั้งในเรื่องของเนื้อหาสาระและวัตถุประสงค์หลักของวิชานั้น
2. Vocabulary and Format ระดับการใช้คำศัพท์ และรูปแบบการจัดวางเนื้อหา ของหนังสือ การจัดรูปหน้า รูปเล่ม ภาพประกอบที่สวยงาม คุณภาพการพิมพ์ ขนาดตัวอักษร ความง่ายและความชัดเจนในการอ่านเนื้อหาต้องมีคุณภาพ
3. Horizontal and vertical alignment of the text หนังสือแบบเรียนที่ดีควร มีการเปรียบเทียบหนังสือทั้งแนวนอน (เปรียบเทียบกับหนังสือจากสำนักพิมพ์อื่นที่เขียนในหัวข้อหรือระดับชั้นเดียวกัน) และแนวตั้ง (เปรียบเทียบ ความลึกของเนื้อหาที่เขียน ว่าเหมาะสมกับระดับชั้นหรือไม่และมีเนื้อหาที่ยากขึ้นเป็นลำดับหรือไม่) รวมทั้งดูรูปแบบการประเมินความรู้และแบบฝึกหัดท้ายบทเรียนว่าสอดคล้องกับเนื้อหาที่เรียนหรือไม่ การเรียบเรียงเนื้อหาจากง่ายไปยากหรือความสัมพันธ์ระหว่างบทเรียนภายในหนังสือและการจัดเรียงลำดับเนื้อหาและการนำเสนอ มีขั้นตอนที่เหมาะสม เข้าใจง่าย
4. Acceptability ความสามารถในการยอมรับ หนังสือแบบเรียนที่ดีควรคำนึงถึงสภาพแวดล้อมของผู้เรียนและความแตกต่างทางวัฒนธรรมที่หลากหลายด้วย การใช้ตัวอย่างประกอบการอธิบายที่สอดคล้องกับระดับชั้นที่ผู้เรียนสามารถ เข้าใจได้ง่ายในชีวิตประจำวัน รวมทั้งการเลือกรูปเล่ม ความน่าเชื่อถือของผู้เขียน และการตั้งชื่อเรื่องให้น่าสนใจ เป็นต้น

5. Text Reliability เนื้อหามีความถูกต้อง ทั้งข้อมูลและข้อเท็จจริงและเป็นข้อมูล ที่มาจาก แหล่งที่ได้รับความน่าเชื่อถือ และเป็นข้อมูลที่ทันสมัย

6. Cognitive Development and Creative thinking เนื้อหาสาระในหนังสือควรเน้นที่ พัฒนาการทางสติปัญญาและส่งเสริมกระบวนการความคิดเชิงสร้างสรรค์

7. Learning and Assessment การเรียนรู้และการประเมินผลการเรียน ให้สอดคล้องกับ วัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ในแต่ละบท เพื่อส่งเสริมการใช้เนื้อหาที่เรียนและนำไปประยุกต์ใช้

8. Bias free หนังสือแบบเรียนที่ดีควรมีความเป็นกลาง ไม่ลำเอียง ใช้ถ้อยคำที่แสดงถึงความ เคารพในความแตกต่างและให้เกียรติเพศสตรี ชนกลุ่มน้อยและผู้ด้อยโอกาส

วุฒิชัย เหมติ (2548,บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่องการศึกษาต้องการในการใช้ คอมพิวเตอร์ ตามความเห็นของนักศึกษาในระดับอาชีวศึกษาและมหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์ ข้อ ที่มีความต้องการสูงสุด คือ นักศึกษาส่วนใหญ่มีความต้องการใช้คอมพิวเตอร์สูงสุดอยู่ในระดับ มาก รองลงไปคือมีความต้องการในการใช้คอมพิวเตอร์ในการเรียนรู้ในระดับมาก ต่ำที่สุดคือ มี ความต้องการในการใช้ระบบปฏิบัติการ Linux อยู่ในระดับมาก ข้อที่มีประโยชน์สูงสุดคือได้รับความ สนุกสนานในการใช้เครื่องคอมพิวเตอร์อยู่ในระดับมาก สามารถใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ได้อย่างเต็มที่ อยู่ในระดับมากและนักศึกษาส่วนใหญ่มีความต้องการในการใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ที่มีประสิทธิภาพ และความเร็วสูง คุณภาพดี ราคาถูก ประหยัด รูปลักษณ์มีสีสันทันสมัยง่ายต่อการใช้งานรูปแบบคำสั่ง เป็นภาษาไทยทั้งหมดเพื่อความสะดวกในการใช้งาน

สุนิสา มานพ (2550,น .114-118) ได้ศึกษาวิจัยพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตของนักศึกษา ปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศิลปากรวิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ พบว่านักศึกษาส่วนใหญ่มี ประสบการณ์การใช้อินเทอร์เน็ตตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไป ใช้บริการอินเทอร์เน็ตที่บ้าน/ที่พักอาศัย โดยใช้ 3-4 ครั้ง/สัปดาห์ แต่ละครั้งจะ 4 ใช้เวลา 1-2 ชั่วโมง ในช่วงเวลากลางคืนก่อนเที่ยงคืน และใช้ด้าน การศึกษาเพื่อการลงทะเบียนผ่านอินเทอร์เน็ต ในด้านบันเทิงจะใช้เพื่อการดูหนังฟังเพลงมากที่สุด

น้องนุช ศักดินาเกียรติกุล (2547,น.132-138) ได้ศึกษาวิจัยพฤติกรรมและปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อ การใช้งานอินเทอร์เน็ตของนักศึกษาระดับปริญญาตรีสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ พบว่าพฤติกรรมการใช้งานอินเทอร์เน็ตของนักศึกษาส่วนใหญ่ ใช้เพื่อค้นหาข้อมูลสถานที่ใช้งาน อินเทอร์เน็ตคือที่บ้าน ระยะเวลาการใช้งานอินเทอร์เน็ตในแต่ละครั้ง คือ 1-2 ชั่วโมง ช่วงเวลาที่ใ้ งานอินเทอร์เน็ต คือ 20.00 น.ถึง 24.00 น. ประเภทเว็บไซต์ที่ใช้งานมากที่สุด คือ ประเภทบันเทิง เป้าหมายหลักในการใช้งาน อินเทอร์เน็ต คือค้นหาข้อมูลข่าวสาร

สรุปได้ว่าพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตของนักศึกษามีความต้องการใช้คอมพิวเตอร์สูงที่สุดอยู่ในระดับมาก เนื่องจากใช้สำหรับการเรียนรู้ศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมทั้งในและนอกเวลาเรียน สำหรับการ ทำโครงการ รายงาน หรือการบ้าน ถือเป็นการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์อย่างสูงสุดและช่วยกระตุ้น ให้กิจกรรมการเรียนการสอนน่าสนใจมากยิ่งขึ้น รวมถึงส่งผลให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น อีกด้วย

รัชนิกร ลักษณะ (2546: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการใช้อินเทอร์เน็ตกับ พฤติกรรมทางสังคมของวัยรุ่น ผลการวิจัยพบว่า ผู้ใช้บริการมีพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตใน ช่วงเวลาการใช้อินเทอร์เน็ตที่แตกต่างกัน ส่วนใหญ่เพื่อความบันเทิง มีพฤติกรรมทางสังคมในด้าน ระเบียบวินัยมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ทางด้านเพศ มีความแตกต่าง กันอย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และพบว่าเพศชายมีการเก็บตัวสูงกว่าเพศหญิง แต่ไม่ พบความแตกต่างระหว่างเพศกับพฤติกรรมทางสังคมในด้านการมีปฏิสัมพันธ์ต่อครอบครัว

ปยนารถ ทองมาก (2546,บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อความต้องการใช้ อินเทอร์เน็ตของนิสิต วิทยาลัยการศึกษานิเทศศาสตร์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ผ่านสื่อระบบ เวิลด์ไวด์เว็บผลการวิจัยพบว่า ความต้องการใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อความบันเทิง และส่งข้อความ ข่าวดารา โดยรวมอยู่ในระดับมาก เพศ อายุ ระดับการศึกษา สถานะความเป็นเจ้าของ สถานที่ในการ ใช้คอมพิวเตอร์ความถี่ในการใช้ประโยชน์มีผลต่อความต้องการใช้อินเทอร์เน็ตผ่านสื่อระบบ เวิลด์ไวด์เว็บต่างกัน

นาริรัตน์ สุวรรณวาริ (2543,บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง พฤติกรรมจริยธรรมในระบบเครือข่าย อินเทอร์เน็ตของนักศึกษาในระดับอุดมศึกษา พบว่านักศึกษามีพฤติกรรมและจริยธรรมด้านการเอื้อ ประโยชน์ในระดับมาก ส่วนพฤติกรรมจริยธรรมด้านการละเมิดความเป็นส่วนตัวของผู้ใช้ อยู่ในระดับ น้อย นักศึกษาส่วนใหญ่ใช้ระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเพื่อความบันเทิงและการติดต่อสื่อสาร นักศึกษาชายและหญิงมีพฤติกรรมในการใช้ระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ตแตกต่างกัน

เอลสเวิร์ธ (พิจิตรา สิริศรีสัมพันธ์,2547,น.39 อ้างอิงจาก Ellsworth. 1994) ได้ทำการศึกษา การเรียนผ่านระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ผลการวิจัยพบว่า มหาวิทยาลัย 75 แห่งทั่วโลก มีการเรียน การสอนวิชาแบบออนไลน์ เช่นที่ New Jersey Institute of Technolog (NJIT) เป็นโครงการ การศึกษาทางไกลของเป็นการสอนโดยการรวมเอาระบบออนไลน์ผนวกกับเทคโนโลยีของวิดิทัศน์เข้า ด้วยกัน

จากการทบทวนวรรณกรรมดังกล่าวจะพบว่า ปัจจุบันพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักศึกษาไทย เปลี่ยนไปพึ่งพาเทคโนโลยีที่สามารถเชื่อมต่อกับอินเทอร์เน็ตมากขึ้นเรื่อยๆมากกว่าที่จะเรียนรู้จาก แบบเรียนหรือตำราในรูปแบบของหนังสือ โดยเฉพาะการเรียนรู้ผ่านโทรศัพท์ประเภทสมาร์ตโฟนที่ สามารถเข้าถึงข้อมูลทุกรูปแบบได้อย่างรวดเร็วและตลอดเวลา

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยเล่มนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนต่อไปนี้

1. การกำหนดกลุ่มประชากร
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล
3. การรวบรวมข้อมูลและการจัดทำข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 การกำหนดประชากร

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยนี้ ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1-4 และสูงกว่าจาก คณะศิลปศาสตร์หลักสูตรภาษาญี่ปุ่นธุรกิจและคณะกรรมการท่องเที่ยวและการโรงแรมที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาภาษาญี่ปุ่นทุกวิชา ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 ของมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต จำนวนทั้งสิ้น 123 คน

ตารางที่ 4 จำนวนประชากรจำแนกตามคณะวิชาที่ศึกษา

คณะวิชาที่ศึกษา	ประชากร
คณะศิลปศาสตร์	77
คณะกรรมการท่องเที่ยวและการโรงแรม	46
รวมทั้งสิ้น	123

3.2 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่

1. แบบสอบถามด้านความคิดเห็นของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตที่มีต่อแบบเรียน มินนะโนะนิฮงโกะ เล่ม 1 และพฤติกรรมการเรียนภาษาญี่ปุ่นผ่านสื่อออนไลน์ของนักศึกษา

2. แบบสอบถามด้านความพึงพอใจที่มีต่อแบบเรียนที่ได้รับการพัฒนาแล้ว

โดยทั้งสองแบบสอบถามมีขั้นตอนการสร้างดังนี้

2.1 ศึกษาค้นคว้าจากหนังสือ เอกสาร และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้งานสื่อออนไลน์เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างเครื่องมือ

2.2 ศึกษาวิธีการสร้างแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับตามวิธีการ

3. ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวกับแบบเรียนที่ดีและงานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้ผ่านสื่อออนไลน์ของสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานครร่วมกับมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี (2556:) เพื่อใช้เป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัย

4. นำข้อมูลที่ได้จากข้อ 1 2 และ 3 มาสร้างเป็นแบบสอบถามด้านความคิดเห็นที่มีต่อแบบเรียนและพฤติกรรมการเรียนรู้ผ่านสื่อออนไลน์และความพึงพอใจที่มีต่อแบบเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต โดยงานวิจัยได้แบ่งการสำรวจออกเป็น 2 ครั้ง ขั้นตอนดังนี้

การสำรวจครั้งที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อแบบเรียนมินนะโนะนิฮงโกะเล่ม 1 และพฤติกรรมการเรียนภาษาญี่ปุ่นผ่านสื่อออนไลน์ ประกอบไปด้วยสามตอนดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบด้วยข้อความเกี่ยวกับ เพศ และระดับชั้นปี

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อแบบเรียน มินนะโนะนิฮงโกะเล่ม 1 ลักษณะของแบบสอบถามมีสองแบบคือ

1. แบบประเมินค่าห้าระดับ (Rating Scale) 5 ระดับ คือ 5 มากที่สุด 4 มาก 3 ปานกลาง 2 น้อย และ 1 น้อยที่สุด

2. แบบสอบถามปลายเปิดเพื่อสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อหนังสือแบบเรียน มินนะโนะนิฮงโกะเล่ม 1

ผู้วิจัยกำหนดเกณฑ์ในการแปลความหมายของค่าเฉลี่ยดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.50 – 5.00 หมายถึง เห็นด้วยมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.50 – 4.49 หมายถึง เห็นด้วยมาก

ค่าเฉลี่ย 2.50 – 3.49 หมายถึง เห็นด้วยปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.50 – 2.49 หมายถึง เห็นด้วยน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.49 หมายถึง เห็นด้วยน้อยที่สุด

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้สื่อออนไลน์หรืออินเทอร์เน็ตของนักศึกษาในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น เมื่อได้ข้อมูลจากการสำรวจครั้งที่ 1 แล้วจึงนำไปสร้างแบบเรียนต้นแบบที่สอดคล้องกับพฤติกรรมการเรียนภาษาญี่ปุ่นผ่านสื่อออนไลน์ของนักศึกษา จากนั้นจึงนำไปทดลองใช้โดยให้นักศึกษาอ่าน พร้อมกับสำรวจความพึงพอใจต่อแบบเรียนที่สร้างใหม่ด้วยแบบสอบถามครั้งที่ 2

การสำรวจครั้งที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวข้องกับความพึงพอใจของแบบเรียนที่มีการพัฒนาแล้วดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบด้วยข้อความเกี่ยวกับ เพศ ระดับชั้นปี

ตอนที่ 2 แบบสอบถามด้านความพึงพอใจนักศึกษาที่มีต่อแบบเรียนภาษาญี่ปุ่นที่ได้รับการพัฒนาแล้ว ลักษณะ ของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ

ผู้วิจัยกำหนดเกณฑ์ในการแปลความหมายของค่าเฉลี่ย ดังนี้

4.50 – 5.00 หมายถึง นักศึกษามีความพึงพอใจในแบบเรียนที่ได้รับการพัฒนาแล้วระดับมากที่สุด

3.50 - 4.49 หมายถึง นักศึกษามีความพึงพอใจในแบบเรียนที่ได้รับการพัฒนาแล้วระดับมาก

2.50 – 3.49 หมายถึง นักศึกษามีความพึงพอใจในแบบเรียนที่ได้รับการพัฒนาแล้วระดับปานกลาง

1.50 – 2.49 หมายถึง นักศึกษามีความพึงพอใจในแบบเรียนที่ได้รับการพัฒนาแล้วระดับน้อย

1.00 – 1.49 หมายถึง นักศึกษามีความพึงพอใจในแบบเรียนที่ได้รับการพัฒนาแล้วระดับน้อยที่สุด

3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูลและการจัดทำข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังขั้นตอนต่อไปนี้

1. นำแบบสอบถามดำเนินการเก็บข้อมูลกับกลุ่มประชากรและรวบรวมเก็บข้อมูลด้วยตัวเอง
2. รวบรวมแบบสอบถามที่ได้รับกลับคืนมาตรวจสอบความสมบูรณ์และให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด

3. นำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามมาคำนวณหาค่าทางสถิติโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางคอมพิวเตอร์เพื่อการวิจัยทางสังคมศาสตร์

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามโดยการหาค่าความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ(Percentage)
2. หาค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ตามวัตถุประสงค์งานวิจัยข้อที่ 1 เพื่อศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นผ่านสื่อออนไลน์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต
3. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นผ่านสื่อออนไลน์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตโดยรวมและเป็นรายด้าน จำแนกตาม เพศ อายุ ระดับชั้นปี คณะวิชาที่ศึกษาและประสบการณ์ในการเรียนภาษาญี่ปุ่นใช้วิธีวิเคราะห์ค่าความแปรปรวน
4. เพื่อเปรียบเทียบความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อสื่อออนไลน์ในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น จำแนกตามเพศ อายุ ระดับชั้นปี คณะวิชาที่ศึกษาและประสบการณ์ในการเรียนภาษาญี่ปุ่นโดยหาค่าเฉลี่ยและ ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

3.5 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐานได้แก่
 - 1.1 ค่าความถี่
 - 1.2 ค่าร้อยละ
 - 1.3 ค่าคะแนนเฉลี่ย
 - 1.4 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน
 - 2.1 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างตัวแปร 2 ตัวที่เป็นอิสระต่อกันด้วยค่า T-Test (Independent- Sample T Test)
 - 2.2 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างตัวแปรมากกว่า 2 ตัว ด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว F-Test (One-Way ANOVA)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับแบบเรียนภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้น และพฤติกรรมการใช้งานสื่อออนไลน์ เพื่อเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัย รุรกีจบัณฑิตย

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการนำเสนอการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูลของการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำเสนอรูปแบบตารางประกอบคำอธิบายโดยแบ่งออกเป็นลำดับดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามโดยการแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลจากการสำรวจความคิดเห็นของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัย รุรกีจบัณฑิตย เกี่ยวกับแบบเรียนภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้นที่ชื่อว่า มินนะโนะนิฮงโกะ โดยหาค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เพื่อนำข้อมูลที่ได้มาสังเคราะห์แล้วนำไปพัฒนาแบบเรียนภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้นที่ใช้ในการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นในมหาวิทยาลัย

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูลด้านพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นผ่านสื่อออนไลน์ของนักศึกษา โดยใช้ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และใช้สถิติ T-test และ F-test เพื่อทดสอบสมมติฐาน

ตอนที่ 4 การสำรวจความพึงพอใจในแบบเรียนภาษาญี่ปุ่นที่ผ่านการพัฒนาแล้วของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัย รุรกีจบัณฑิตย จำแนกตามเพศ ระดับชั้นปี และคณะวิชาที่ศึกษา

สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อความเข้าใจที่ตรงกันในการแปลความหมายผลการวิเคราะห์ข้อมูล คณะผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

n แทน จำนวนนักศึกษา

$\bar{X}$ แทน ค่าเฉลี่ย (Mean)

S.D. แทน ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

Std.Error แทน ความคลาดเคลื่อนหรือความผิดพลาด

Std.Error of the Estimate แทนความคลาดเคลื่อนหรือความผิดพลาด

ประมาณ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ ชั้นปีที่ศึกษา และคณะวิชาที่ศึกษา โดยการแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ ปรากฏผลดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 4-1 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศ ชั้นปี และคณะที่ศึกษา

ตัวแปรที่ศึกษา	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1.เพศ		
ชาย	36	29.26
หญิง	87	70.74
รวม	123	100
2.ระดับชั้นปี		
ชั้นปีที่ 1	45	36.58
ชั้นปีที่ 2	36	29.26
ชั้นปีที่ 3	31	25.20
ชั้นปีที่ 4 และสูงกว่า	11	8.96
รวม	123	100
3.คณะวิชาที่ศึกษา		
คณะศิลปศาสตร์		
คณะการท่องเที่ยวและการ	77	62.60
โรงแรม	46	37.40
รวม	123	100

ตารางที่ 4-2 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสื่อในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น

ประเภทสื่อ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	อันดับ
สื่อออนไลน์	78	63.41	1
หนังสือเรียน	45	36.59	2
รวม	123	100	

จากตารางพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามใช้สื่อการเรียนรู้จากสื่อออนไลน์มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 63.41 และรองลงมาคือสื่อออนไลน์ คิดเป็นร้อยละ 36.59 ตามลำดับ ผลการสำรวจสอดคล้องกับที่มาของปัญหาที่ว่า ปัจจุบันการเรียนรู้ของนักศึกษาจำนวนมากพึ่งพาสื่อออนไลน์มากกว่าหนังสือเรียน

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลจากการสำรวจความคิดเห็นของนักศึกษาเกี่ยวกับแบบเรียนภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้นที่ชื่อว่า มินนะโนะนิฮงโกะ โดยข้อมูลจากแบบสอบถามถูกแบ่งเป็นสองส่วนคือ รูปแบบของหนังสือเรียน และ เนื้อหาของหนังสือเรียน

ตาราง 4-3 หน้าปกหนังสือมีความทันสมัย

ประเด็นคำถาม	จำนวน (คน)	ร้อยละ	อันดับ
1. หน้าปกหนังสือมีความทันสมัย			
- ดียอยู่แล้ว	59	47.97	1
- ควรปรับปรุงให้มีรูปภาพที่ดึงดูดสายตา	49	39.84	2
- ควรปรับปรุงให้คำอธิบายเกี่ยวกับหนังสือที่ชัดเจน	6	4.88	4
- ควรปรับปรุงในเรื่องอื่นๆ	9	7.32	3
รวม	123	100.00	

จากตารางพบว่า นักศึกษาเห็นควรให้มีการปรับปรุงหน้าปกด้วยเหตุผลต่างๆ รวมกันอยู่ที่ร้อยละ 52.03 โดยส่วนใหญ่เห็นว่าต้องมีภาพที่ดึงดูดสายตา ซึ่งสามารถวิเคราะห์ได้ว่าภาพประกอบนั้นเป็นเหตุผลอันดับแรกที่กระตุ้นให้นักศึกษามีความสนใจในตัวหนังสือหรือแบบเรียน

ตารางที่ 4-4 ลำดับการนำเสนอมีรูปแบบที่เหมาะสม

ประเด็นคำถาม	จำนวน (คน)	ร้อยละ	อันดับ
2. ลำดับการนำเสนอมีรูปแบบที่เหมาะสม			
- ด้อยอยู่แล้ว	96	78.05	1
- ลำดับการนำเสนอควรปรับปรุง	27	21.95	2
รวม	123	100.00	

จากตารางพบว่า รูปแบบของหนังสือมีลำดับการนำเสนอที่ด้อยอยู่แล้วมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 78.05 และลำดับการนำเสนอควรปรับปรุง คิดเป็นร้อยละ 21.95 ตามลำดับ ในที่นี้ลำดับการนำเสนอของหนังสือเรียนภาษาญี่ปุ่นมินนะโนะนิงโกะคือ รูปแบบไวยากรณ์ ประโยคตัวอย่าง บทสนทนา คำศัพท์ คำแปลบทสนทนา คำศัพท์เกี่ยวข้อง คำอธิบายไวยากรณ์ แบบทบทวน A-C และแบบฝึกหัดท้ายบท

ตารางที่ 4-5 ขนาดของหนังสือมีความเหมาะสม

ประเด็นคำถาม	จำนวน (คน)	ร้อยละ	อันดับ
3. ขนาดของหนังสือมีความเหมาะสม			
- ด้อยอยู่แล้ว	86	69.92	1
- ควรปรับปรุงให้มีขนาด A5 (14.8 x 21.0 cm)	27	21.95	2
- ควรปรับปรุงให้มีขนาด B5 (17.8 x 25.0 cm)	10	8.13	3
รวม	123	100.00	

จากตารางพบว่า ขนาดของหนังสือมีความเหมาะสมด้อยอยู่แล้วมากที่สุด (18.5 x 26.0 cm) คิดเป็นร้อยละ 69.92 และสัดส่วนที่เห็นควรให้มีการปรับขนาดให้เล็กลงมีเพียงร้อยละ 30 เท่านั้น บ่งชี้ให้เห็นว่า นักศึกษาส่วนมากเห็นว่าขนาดของแบบเรียนไม่จำเป็นต้องมีขนาดเล็กเพื่อการพกพา แต่ควรมีขนาดเหมาะสมซึ่งจะสอดคล้องกับประเด็นคำถาม 4-10 จำนวนรูปภาพ และ 4-13 ระยะห่างระหว่างบรรทัด กลุ่มเป้าหมายเห็นว่าควรให้มีปริมาณมากกว่าเดิม เพื่อความสะดวกในการอ่านทำความเข้าใจเนื้อหา ซึ่งจะเป็นต้องใช้พื้นที่ของหน้ากระดาษในการปรับแต่งรูปแบบหนังสือมากขึ้น

ตารางที่ 4-6 ขนาดของตัวอักษรภาษาญี่ปุ่น

ประเด็นคำถาม	จำนวน (คน)	ร้อยละ	อันดับ
4. ขนาดของตัวอักษรภาษาญี่ปุ่น			
- ด้อยอยู่แล้ว	65	52.85	1
- ขนาดของตัวอักษรควรปรับปรุง เป็น Size 12	24	19.51	3
- ขนาดของตัวอักษรควรปรับปรุง เป็น Size 14	26	21.14	2
- ขนาดของตัวอักษรควรปรับปรุง เป็น Size 16	8	6.50	4
รวม	123	100.00	

จากตารางพบว่า ขนาดของตัวอักษรญี่ปุ่นมีขนาดด้อยอยู่แล้วมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 52.85 รองลงมา ขนาดของตัวอักษรควรปรับปรุง เมื่อคิดรวมกันแล้วมีจำนวน 58 คน หรือราวร้อยละ 47 หมายความว่าเกือบครึ่งหนึ่งของผู้ตอบแบบสอบถามต้องการเห็นขนาดของตัวอักษรภาษาญี่ปุ่นที่มีขนาดใหญ่กว่าเดิม

ตารางที่ 4-7 ขนาดของตัวอักษรภาษาไทย

ประเด็นคำถาม	จำนวน (คน)	ร้อยละ	อันดับ
5. ขนาดของตัวอักษรภาษาไทย			
- ด้อยอยู่แล้ว	65	52.85	1
- ขนาดของตัวอักษรควรปรับปรุง เป็น Size 16	34	27.64	2
- ขนาดของตัวอักษรควรปรับปรุง เป็น Size 18	20	16.26	3
- ขนาดของตัวอักษรควรปรับปรุง เป็น Size 20	4	3.25	4
รวม	123	100.00	

จากตารางพบว่า ขนาดของตัวอักษรภาษาไทยมีขนาดด้อยอยู่แล้วมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 52.85 รองลงมาคือ ขนาดของตัวอักษรควรปรับปรุง คิดรวมได้มีจำนวน 58 คน หรือราวร้อยละ 47 หมายความว่าเกือบครึ่งหนึ่งของผู้ตอบแบบสอบถามต้องการเห็นขนาดของตัวอักษรไทยที่มีขนาดใหญ่กว่าเดิมเช่นเดียวกับภาษาญี่ปุ่น เพื่อความสะดวกในการอ่านนั่นเอง

ตารางที่ 4-8 รูปแบบ ของตัวอักษร (FONT) ภาษาญี่ปุ่น

ประเด็นคำถาม	จำนวน (คน)	ร้อยละ	อันดับ
6. รูปแบบ ของตัวอักษร (FONT) ภาษาญี่ปุ่น			
- ดิอยู่แล้ว	48	39.02	1
- รูปแบบตัวอักษรควรปรับปรุง (Epson Taimei shoutai B)	13	10.57	5
- รูปแบบตัวอักษรควรปรับปรุง (Epson Maru gothic tai M)	23	18.70	2
- รูปแบบตัวอักษรควรปรับปรุง (Ms Gothic)	20	16.26	3
- รูปแบบตัวอักษรควรปรับปรุง (Epson Seikai shotai M)	19	15.45	4
รวม	123	100.00	

จากตารางพบว่า รูปแบบของตัวอักษร (FONT) ภาษาญี่ปุ่นมีรูปแบบดิอยู่แล้วมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 39.02 อย่างไรก็ตาม เมื่อสังเกตจากจำนวนของกลุ่มเป้าหมายที่เลือกคำตอบว่า ต้องการให้ปรับปรุงรูปแบบตัวอักษรภาษาญี่ปุ่น ถึงแม้ว่าจะมีคำตอบที่กระจายออกไปแต่กลับมีมากถึง 75 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 60.98 ที่เห็นว่าตัวอักษรแบบใหม่มีความน่าสนใจมากกว่า เมื่อเป็นเช่นนี้แล้วสามารถอนุมานได้ว่า กลุ่มเป้าหมายส่วนใหญ่ต้องการเห็นความเปลี่ยนแปลงไปในรูปแบบของตัวอักษรไปในรูปแบบอื่นๆ

ตารางที่ 4-9 รูปแบบของตัวอักษร (FONT) ภาษาไทย

ประเด็นคำถาม	จำนวน (คน)	ร้อยละ	อันดับ
7. รูปแบบของตัวอักษร (FONT) ภาษาไทย			
- ด้อยอยู่แล้ว	66	53.66	1
- รูปแบบตัวอักษรควรปรับปรุง (Layiji SaRangHeYo)	8	6.50	5
- รูปแบบตัวอักษรควรปรับปรุง (Nithan)	13	10.57	3
- รูปแบบตัวอักษรควรปรับปรุง (WR Tish Kid)	12	9.76	4
- รูปแบบตัวอักษรควรปรับปรุง (Layiji MaHaNiYom BAO 1.2)	24	19.51	2
รวม	123	100.00	

สำหรับรูปแบบของตัวอักษร (FONT) ภาษาไทย จากตารางพบว่า รูปแบบเดิมยังคงมีสัดส่วนมากที่สุด ซึ่งรูปแบบตัวอักษรเดิมในแบบเรียนมินนะโนะนิฮงโกะนั้น กล่าวได้ว่าเป็นฟรอนท์ที่ค่อนข้างเก่าและมีระยะของแต่ละตัวอักษรที่ค่อนข้างชิดกัน ผู้วิจัยจึงนำรูปแบบฟรอนท์ที่ได้รับความนิยมในการอย่างแพร่หลายในสื่อออนไลน์มากที่สุดมาเป็นตัวเลือกสำหรับการปรับปรุง และพบว่าผู้ตอบแบบสอบถามกว่า 57 คนหรือ คิดเป็นร้อยละ 47 ที่เห็นว่ารูปแบบอื่นๆที่นำมาเป็นตัวเลือกมีความน่าสนใจกว่ารูปแบบเดิม

ตารางที่ 4-10 จำนวนรูปภาพที่ช่วยสื่อความหมาย

ประเด็นคำถาม	จำนวน (คน)	ร้อยละ	อันดับ
8. จำนวนรูปภาพที่ช่วยสื่อความหมาย			
- ด้อยอยู่แล้ว	51	41.46	2
- น้อยเกินไป	71	57.72	1
- มากเกินไป	1	0.81	3
รวม	123	100.00	

จากตารางพบว่า จำนวนรูปภาพที่ช่วยสื่อความหมายในแบบเรียน มินนะโนะนิฮงโกะ กลุ่มเป้าหมายเห็นว่ามีจำนวนน้อยเกินไป ถึงร้อยละ 57 แสดงให้เห็นว่า รูปภาพมีความจำเป็นต่อแบบเรียนภาษาญี่ปุ่นอย่างเห็นได้ชัด ซึ่งจะเป็นหนึ่งในประเด็นหลักสำหรับการปรับปรุงแบบเรียน

ตัวใหม่ให้สอดคล้องกับพฤติกรรมของนักศึกษาที่คุ้นชินอยู่กับการใช้สื่อออนไลน์ที่เต็มไปด้วยภาพทั้งแบบเคลื่อนไหวและภาพนิ่ง

ตารางที่ 4-11 รูปภาพประกอบนำเสนอใจกระตุ้นให้หนังสืออ่าน

ประเด็นคำถาม	จำนวน (คน)	ร้อยละ	อันดับ
9. รูปภาพประกอบนำเสนอใจกระตุ้นให้หนังสืออ่าน			
- ด้อยอยู่แล้ว	48	39.02	1
- ควรปรับปรุงเป็นรูปภาพการ์ตูนเสมือนจริง	31	25.20	2
- ควรปรับปรุงเป็นรูปภาพการ์ตูนอนิเมชัน	29	23.58	3
- ควรปรับปรุงเป็นรูปภาพคนจริง	15	12.20	4
รวม	123	100.00	

สืบเนื่องจากหัวข้อ 4-10 เกี่ยวกับจำนวนรูปภาพ เมื่อถามต่อไปว่าภาพประกอบแบบเรียนควรเป็นไปในลักษณะใด กลุ่มเป้าหมายจำนวน 75 คน หรือร้อยละ 61 ให้ความสนใจต่อรูปแบบอื่นมากกว่าแบบเดิมของหนังสือเรียนมินนะโนะนิฮงโกะ ซึ่งรูปภาพลักษณะเดิมนั้นเป็นเพียงตัวการ์ตูนที่วาดออกมาง่ายๆ ไม่มีรายละเอียดมากนัก แสดงให้เห็นว่านักศึกษาส่วนใหญ่เห็นควรให้ปรับปรุงภาพที่ใช้ในการสื่อและเชื่อมโยงความหมายให้มีความสมจริงและหลากหลายมากกว่าเดิม

ตารางที่ 4-12 จำนวนบรรทัดในแต่ละหน้ามีความเหมาะสม

ประเด็นคำถาม	จำนวน (คน)	ร้อยละ	อันดับ
10. จำนวนบรรทัดในแต่ละหน้ามีความเหมาะสม			
- ด้อยอยู่แล้ว	100	81.30	1
- น้อยเกินไป	7	5.69	3
- มากเกินไป	16	13.01	2
รวม	123	100.00	

จากตารางพบว่า จำนวนบรรทัดในแต่ละหน้ามีความเหมาะสมเป็นรูปแบบที่ด้อยอยู่แล้วมากที่สุด

คิดเป็นร้อยละ 81.30 ซึ่งเมื่อทำการนับจำนวนพบว่าอยู่ระหว่าง 26-30 บรรทัดต่อหน้า ซึ่งเป็นจำนวนที่เหมาะสมมากที่สุดสำหรับการสร้างแบบเรียนภาษาญี่ปุ่นสำหรับงานวิจัยเล่มนี้

ตารางที่ 4-13 ระยะห่างระหว่างบรรทัดมีความเหมาะสม

ประเด็นคำถาม	จำนวน (คน)	ร้อยละ	อันดับ
11. ระยะห่างระหว่างบรรทัดมีความเหมาะสม			
- ด้อยอยู่แล้ว	28	22.76	2
- น้อยเกินไป	93	75.61	1
- มากเกินไป	2	1.63	3
รวม	123	100.00	

ในบรรดาชุดคำถามทั้งหมด ประเด็นระยะห่างระหว่างบรรทัดของแบบเรียนมินนะโนะนิฮงโกะ มีตัวเลขทางสถิติสูงที่สุด เมื่อผู้ตอบแบบสอบถามร้อยละ 75.61 เห็นว่าระยะห่างของบรรทัดในแบบเรียนมีน้อยเกินไป เมื่อวิเคราะห์เชิงลึกด้านข้อมูลที่มีการแสดงไว้ในส่วนแสดงความคิดเห็นพบว่า นักศึกษาส่วนมากระบุว่า การอ่านจับใจความเป็นไปอย่างยากลำบากเพราะระยะห่างระหว่างบรรทัดที่น้อยเกินไป เนื่องจากภาษาญี่ปุ่นนั้น จำเป็นต้องแทรกคำอ่านไว้ด้านบนของตัวคำศัพท์ จึงทำให้ระยะห่างบรรทัดไม่เหลือช่องว่างน้อยเกินไป ซึ่งเป็นภาระหนักต่อสายตา ต่างจากสื่อชนิดอื่นๆ หรือสื่อออนไลน์ที่มีพื้นที่ไม่จำกัด การทิ้งระยะห่างบรรทัดจึงค่อนข้างมาก การอ่านและไล่เรียงสายตาจึงง่ายและสะดวกรวดเร็วกว่าการอ่านจากหนังสือ

จากตาราง 4.2 - 4.13 เกี่ยวกับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อหนังสือเรียน มินนะโนะนิฮงโกะ พบว่ามีจำนวนผู้ตอบเกินกว่าครึ่งใน 5 จาก 11 ประเด็นที่เห็นว่ารูปแบบของหนังสือเรียนควรปรับปรุงได้แก่

1. ด้านหน้าปกของหนังสือ ควรปรับปรุงร้อยละ 53.65

จากข้อมูลเชิงลึกของแบบสอบถาม ผู้ตอบให้ความสำคัญกับความน่าดึงดูดใจของหน้าปกหนังสือเรียนเป็นหลัก โดยเห็นว่าควรมีรูปแบบที่ดึงดูดสายตา มีความน่าสนใจ และมีคำอธิบายเกี่ยวกับหนังสือเรียนเป็นอันดับรองลงมา

2. รูปแบบของตัวอักษรภาษาญี่ปุ่นหรือ (font) ควรปรับปรุงร้อยละ 60.98

ความคิดเห็นเกี่ยวกับรูปแบบของตัวหนังสือภาษาญี่ปุ่นนั้นมีความหลากหลายแบบสอบถามได้สร้างช่องคำตอบแยกย่อยออกเป็น 4 ตัวเลือก โดยมีพร้อมตัวอักษรภาษาญี่ปุ่นลักษณะที่แตกต่างกันออกไป และพบว่ามีผู้เลือกรูปแบบของพร้อมที่ไปในทิศทางที่อ่านง่าย สบายสายตา เนื่องจากตัวอักษรที่เรียกว่า คันจิ หรือตัวอักษรจีนนั้น จะมีการลากเส้นที่ยุ่งยากและ

ซับซ้อน แนวโน้มของผู้ตอบแบบสอบถามจึงพุ่งเป้าไปที่ตัวเลือกที่อ่านง่าย มีลักษณะของเส้นเขียนที่ชัดเจน แสดงให้เห็นว่านักศึกษาส่วนใหญ่ต้องการที่จะหลีกเลี่ยงรูปแบบตัวอักษรญี่ปุ่นแบบเดิมที่หนังสือเรียน มินนะโนะนิฮงโกะ ทำไว้

3. จำนวนรูปภาพประกอบคำอธิบายต่างๆของหนังสือ ควรปรับปรุง ร้อยละ 58.53

เมื่อวิเคราะห์คำตอบของนักศึกษาที่เห็นควรให้ปรับปรุงจำนวนรูปภาพประกอบแล้ว พบว่าผู้ตอบทั้งหมด ร้อยละ 100 หรือ 72 เห็นว่าจำนวนภาพประกอบของหนังสือเรียนมีน้อยเกินไป จึงสามารถสรุปได้ว่านักศึกษาที่อ่านหนังสือเรียนมีความคาดหวังที่อยากจะเห็นภาพประกอบหนังสือเรียนเพื่อเชื่อมโยงความคิดและกระตุ้นให้หนังสือมีความน่าสนใจมากกว่าเดิม ทั้งนี้ ข้อมูลที่ได้ก็สอดคล้องกับข้อ 4 ด้านล่าง

4. ลักษณะของรูปภาพประกอบ ควรปรับปรุง ร้อยละ 60.98

ลักษณะของรูปภาพประกอบที่ผู้ตอบต้องการ เมื่อวิเคราะห์จากช่องคำตอบที่เป็นรูปภาพสามประเภท คือ แบบการ์ตูนลายเส้นปากกา แบบการ์ตูนลายดินสอ และภาพประกอบของจริง พบว่าแนวโน้มโดยมาก(58คน จาก 71) เลือกไปที่ภาพการ์ตูนทั้งสองแบบ ดังนั้นสามารถวิเคราะห์ได้ว่าผู้อ่านต้องการจำนวนภาพในลักษณะที่เป็นการ์ตูนในหนังสือเรียนเพิ่มขึ้นจากหนังสือเรียนแบบเดิม

5. ระยะห่างระหว่างบรรทัดของหนังสือ ควรปรับปรุง ร้อยละ 77.24

ผู้ตอบจำนวน 63 คนเลือกคำตอบเชิงลึกลงว่า ช่องว่างระหว่างบรรทัดในหน้าหนังสือนั้นน้อยเกินไป ทำให้การอ่านลำบาก ประกอบกับรูปแบบของฟรอนท์ภาษาญี่ปุ่นแบบเดิม ทำให้การกวาดสายตามองตัวหนังสือนั้นทำได้ไม่ราบรื่น จึงสรุปได้ว่าจำเป็นต้องทำให้ตัวหนังสือมีความอ่านง่ายมากที่สุด ทั้งความเหมาะสมในด้านปริมาณและขนาดของตัวหนังสือ

นอกจากประเด็นคำถามทั้งห้าข้อด้านบนที่ได้วิเคราะห์ไปแล้วนั้น ยังมีประเด็นรองลงมาซึ่งควรให้ความสำคัญด้วยเช่นกัน ได้แก่ ขนาดของตัวหนังสือทั้งสองภาษา และรูปแบบฟรอนท์ของตัวอักษรภาษาไทย ซึ่งมีผู้ตอบว่าเห็นควรให้ปรับปรุงมากเกินกว่า ร้อยละ 40 ในทั้งสามประเด็น

กล่าวโดยสรุปมีเพียงลำดับการนำเสนอหัวข้อต่างๆกับจำนวนบรรทัดของหนังสือ มินนะโนะนิฮงโกะ เท่านั้นที่ผู้ตอบแบบสอบถามมีความเห็นไปในทิศทางเดียวกันว่ามีรูปแบบที่ดีอยู่แล้วไม่จำเป็นต้องพัฒนาหรือเปลี่ยนแปลงมากนัก

2.2 ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อเนื้อหาของหนังสือเรียน

ตารางที่ 4-14 ปริมาณเนื้อหาในแต่ละบทมีความเหมาะสม

ประเด็นคำถาม	จำนวน (คน)	ร้อยละ	อันดับ
1. ปริมาณเนื้อหาในแต่ละบทมีความเหมาะสม			
- ด้อยอยู่แล้ว	93	75.61	1
- น้อยเกินไป	22	17.89	2
- มากเกินไป	8	6.50	3
รวม	123	100.00	

จากตารางพบว่า ปริมาณเนื้อหาในแต่ละบทมีความเหมาะสมด้อยอยู่แล้วมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 75.61 รองลงมาคือ น้อยเกินไป คิดเป็นร้อยละ 17.89 และมากเกินไป คิดเป็นร้อยละ 6.50 ตามลำดับ

ตารางที่ 4-15 คำศัพท์มีความทันสมัย

ประเด็นคำถาม	จำนวน (คน)	ร้อยละ	อันดับ
2. คำศัพท์มีความทันสมัย			
- ด้อยอยู่แล้ว	69	56.10	1
- ควรปรับปรุงให้มีความหลากหลาย	10	8.13	3
- ควรปรับปรุงให้ทันสมัย เหมาะสมกับสภาพการณ์ในปัจจุบัน	31	25.20	2
- ควรปรับปรุงให้อยู่ในแวดวงที่เกี่ยวข้องกับชีวิตนักศึกษา	11	8.94	4
- อื่นๆ	2	1.63	5
รวม	123	100.00	

จากตารางพบว่า คำศัพท์มีความทันสมัยด้อยอยู่แล้วมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 56.10 แต่อีกร้อยละ 43.9 เห็นว่าควรมีการปรับปรุงไปในทิศทางที่หลากหลายและทันสมัยมากขึ้น

ตารางที่ 4-16 จำนวนคำศัพท์ในแต่ละบทมีความเหมาะสม

ประเด็นคำถาม	จำนวน (คน)	ร้อยละ	อันดับ
3. จำนวนคำศัพท์ในแต่ละบทมีความเหมาะสม			
- ด้อยอยู่แล้ว	90	73.17	1
- น้อยเกินไป	28	22.76	2
- มากเกินไป	5	4.07	3
รวม	123	100.00	

จากตารางพบว่า จำนวนคำศัพท์ในแต่ละบทมีความเหมาะสมด้อยอยู่แล้ว คิดเป็นสัดส่วนถึงร้อยละ 73.17 พบว่า จำนวนคำศัพท์ที่ปรากฏในหนังสือเรียนมินนะโนะนิฮงโกะ ที่เป็นต้นแบบในการปรับปรุงแบบเรียนนี้จะจำกัดจำนวนคำศัพท์ในส่วนรายนามคำศัพท์ไว้ไม่เกินหน้าละ 25 คำ และไม่เกินสองหน้าต่อหนึ่งบท หรือประมาณ 50 คำต่อบท หมายความว่านักศึกษาส่วนใหญ่พึงพอใจกับปริมาณของคำศัพท์ในระดับนี้

ตารางที่ 4-17 จำนวนประโยคตัวอย่างมีความเหมาะสม

ประเด็นคำถาม	จำนวน (คน)	ร้อยละ	อันดับ
4. จำนวนประโยคตัวอย่างมีความเหมาะสม			
- ด้อยอยู่แล้ว	84	68.29	1
- น้อยเกินไป	38	30.89	2
- มากเกินไป	1	0.81	3
รวม	123	100.00	

จากตารางพบว่า จำนวนประโยคตัวอย่างมีความเหมาะสมด้อยอยู่แล้ว คิดเป็นร้อยละ 68.29 รองลงมาคือ น้อยเกินไป คิดเป็นร้อยละ 30.89 และมากเกินไป คิดเป็นร้อยละ 0.81 ตามลำดับ ซึ่งในหนังสือเรียน มินนะโนะนิฮงโกะ จะจัดให้มีจำนวนตัวอย่างประโยคอยู่ในแต่ละหน้าไม่เกิน 10 ประโยคเท่านั้น โดยจะครอบคลุมเนื้อหาทั้งหมดในแต่ละบทนั้นๆ เอาไว้ภายในประโยคตัวอย่างดังกล่าว

ตารางที่ 4-18 ประโยคตัวอย่างมีความทันสมัย

ประเด็นคำถาม	จำนวน (คน)	ร้อยละ	อันดับ
5. ประโยคตัวอย่างมีความทันสมัย			
- ดิอยู่แล้ว	58	47.15	1
- ควรปรับปรุงให้มีความหลากหลาย	24	19.51	3
- ควรปรับปรุงให้ทันสมัย เหมาะสมกับสภาพการณ์ในปัจจุบัน	27	21.95	2
- ควรปรับปรุงให้อยู่ในแวดวงที่เกี่ยวข้องกับชีวิตนักศึกษา	12	9.76	4
- อื่นๆ	2	1.63	5
รวม	123	100.00	

จากตารางพบว่า ร้อยละของนักศึกษาที่เห็นควรให้มีการปรับปรุงประโยคตัวอย่างให้มีความทันสมัยไปในด้านต่างๆรวมกันมีมากถึง 52.85 ซึ่งให้เห็นว่านักศึกษาเมื่อเปิดอ่านหนังสือเรียนด้านภาษา แล้วจะให้ความสำคัญกับประโยคตัวอย่างมากเป็นพิเศษ เนื่องจากในตาราง 4-15 คำศัพท์มีความทันสมัย ส่วนมากยังเห็นว่าในแบบเรียนมินนะโนะนิฮงโกะมีความทันสมัยดีอยู่แล้ว แต่นั่นเป็นเพียงคำศัพท์ที่อยู่ในลักษณะของคำโดดๆเท่านั้น เมื่อมาเป็นประโยคจะรวมถึงไวยากรณ์และความหมายที่สื่อถึงยุคสมัย สังคมและวัฒนธรรมที่เปลี่ยนแปลงไปอีกด้วย ดังนั้นในแง่ของหนังสือเรียนด้านภาษาแล้ว ประโยคตัวอย่างจึงเป็นเหมือนบทสรุปที่รวบรวมองค์ความรู้ต่างๆเอาไว้มากที่สุด

ตารางที่ 4-19 ตัวอย่างบทสนทนาที่มีความทันสมัย

ประเด็นคำถาม	จำนวน (คน)	ร้อยละ	อันดับ
6. ตัวอย่างบทสนทนาที่มีความทันสมัย			
- ดิอยู่แล้ว	57	46.34	1
- ควรปรับปรุงให้มีความหลากหลาย	22	17.89	3
- ควรปรับปรุงให้ทันสมัย เหมาะสมกับสภาพการณ์ในปัจจุบัน	32	26.02	2
- ควรปรับปรุงให้อยู่ในแวดวงที่เกี่ยวข้องกับชีวิตนักศึกษา	9	7.32	4
- อื่นๆ	3	2.44	5
รวม	123	100.00	

จากตารางพบว่า ตัวอย่างบทสนทนาที่มีความทันสมัยคืออยู่แล้ว คิดเป็นร้อยละ 46.34 ในขณะที่ผู้ที่เห็นว่าควรปรับปรุงไปในทิศทางต่างๆมีรวมกันได้ ร้อยละ 53.66 แสดงให้เห็นว่า ตัวอย่างบทสนทนาที่มีความทันสมัยไม่มากพอ โดยส่วนใหญ่ของนักศึกษาต้องการเห็นตัวอย่างของบทสนทนาที่มีเนื้อหาที่ใกล้เคียงกับสภาพการณ์ของสังคมปัจจุบันมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับหัวข้อ 4.18 ด้านประโยคตัวอย่าง ซึ่งบทสนทนา ก็เป็นส่วนหนึ่งของประโยคตัวอย่าง เพียงแต่จะมีความซับซ้อนในแง่การสะท้อนภาพความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดได้มากกว่าเนื่องจากเป็นประโยคโต้ตอบกัน และถือเป็นประเด็นที่มีความสำคัญสำหรับภาษาญี่ปุ่น เนื่องจากระดับของภาษาญี่ปุ่นมีการจำแนกออกหลากหลายระดับตามความอาวุโสของผู้พูด การปรับปรุงตัวอย่างการสนทนาให้สอดคล้องกับสภาพการณ์ปัจจุบันจะทำให้ผู้เรียนสามารถนำบทเรียนไปใช้งานได้อย่างเหมาะสมต่อไป

ตารางที่ 4-20 จำนวนไวยากรณ์ในแต่ละบทความที่มีความเหมาะสม

ประเด็นคำถาม	จำนวน (คน)	ร้อยละ	อันดับ
7. จำนวนไวยากรณ์ในแต่ละบทความที่มีความเหมาะสม			
- ดีอยู่แล้ว	89	72.36	1
- น้อยเกินไป	22	17.89	2
- มากเกินไป	12	9.76	3
รวม	123	100.00	

การอธิบายไวยากรณ์ของแบบเรียน จะอยู่ค่าเฉลี่ยบทละ 5-10 ไวยากรณ์ ซึ่งพบว่า นักศึกษากว่า ร้อยละ 72.36 เห็นว่ามีความเหมาะสมดีอยู่แล้วไม่ต้องปรับปรุง โดยไวยากรณ์ในหน้าการอธิบายนั้น จะถูกอธิบายผ่านประโยคตัวอย่างที่กล่าวไปแล้วก่อนหน้าทีละประโยค เรียงตามลำดับเพื่อให้การอ่านทำความเข้าใจเป็นโดยง่ายและมีลำดับที่ชัดเจนนั่นเอง

ตารางที่ 4-21 คำอธิบายไวยากรณ์ภาษาไทยมีความชัดเจน กระชับ และเข้าใจง่าย

ประเด็นคำถาม	จำนวน (คน)	ร้อยละ	อันดับ
8. คำอธิบายไวยากรณ์ภาษาไทยมีความชัดเจน กระชับ และเข้าใจง่าย			
- ดีอยู่แล้ว	67	54.40	1
- คำอธิบายควรปรับปรุง	56	45.60	2
รวม	123	100.00	

ในประเด็นนี้นักศึกษาที่เห็นว่า วิธีการอธิบายไวยากรณ์ภาษาญี่ปุ่นด้วยภาษาไทยของแบบเรียน ถูกแบ่งออกเป็นสองทิศทางในระดับที่ใกล้เคียงกัน เมื่อวิเคราะห์ในคำตอบเชิงลึกพบว่า คำตอบของนักศึกษาเห็นว่าคำอธิบายภาษาไทยมีการใช้ภาษาที่เป็นทางการมากเกินไป ไม่เหมาะสมกับระดับของผู้อ่านที่อยู่ในวัยรุ่น ผู้วิจัยจึงเห็นว่าในแบบเรียนที่จะทำการพัฒนา จำเป็นต้องให้ความสำคัญกับการใช้ภาษาไทยสำหรับการอธิบายที่ชัดเจนและเหมาะสมกับระดับของผู้อ่านมากกว่าเดิมที่อยู่ในลักษณะตำราวิชาการมากเกินไป

ตารางที่ 4-22 แบบฝึกหัดมีปริมาณที่เหมาะสม

ประเด็นคำถาม	จำนวน (คน)	ร้อยละ	อันดับ
9. แบบฝึกหัดมีปริมาณที่เหมาะสม			
- ด้อยอยู่แล้ว	84	68.29	1
- น้อยเกินไป	29	23.58	2
- มากเกินไป	10	8.13	3
รวม	123	100.00	

จากตารางพบว่า แบบฝึกหัดมีปริมาณที่เหมาะสมด้อยอยู่แล้ว คิดเป็นร้อยละ 68.29 รองลงมาคือ น้อยเกินไป คิดเป็นร้อยละ 23.58 และมากเกินไป คิดเป็นร้อยละ 8.13 ตามลำดับ

ตารางที่ 4-23 แบบฝึกหัดมีรูปแบบที่หลากหลาย

ประเด็นคำถาม	จำนวน (คน)	ร้อยละ	อันดับ
10. แบบฝึกหัดมีรูปแบบที่หลากหลาย			
- ด้อยอยู่แล้ว	78	63.41	1
- น้อยเกินไป	41	33.33	3
- มากเกินไป	4	3.25	2
รวม	123	100.00	

จากตารางพบว่า แบบฝึกหัดมีรูปแบบที่หลากหลายด้อยอยู่แล้ว คิดเป็นร้อยละ 63.41 รองลงมาคือ น้อยเกินไป คิดเป็นร้อยละ 33.33 และมากเกินไป คิดเป็นร้อยละ 3.25 ตามลำดับ

ตารางที่ 4-24 คำอธิบายการทำแบบฝึกหัดมีความเหมาะสม

ประเด็นคำถาม	จำนวน (คน)	ร้อยละ	อันดับ
11. คำอธิบายการทำแบบฝึกหัดมีความเหมาะสม			
- ดิอยู่แล้ว	70	56.91	1
- ขาดคำอธิบายที่เหมาะสม	53	43.09	2
รวม	123	100.00	

สำหรับคำอธิบายในส่วนของแบบฝึกหัดพบว่า ผู้ใช้งานหนังสือเรียนมินนะโนะนิฮงโกะยังขาดความเข้าใจในการทำแบบฝึกหัดอยู่มาก เนื่องจากตัวแบบเรียนใช้ตัวอย่างที่เป็นภาษาญี่ปุ่นแทนการอธิบายทั้งหมด โดยไม่มีคำอธิบายเป็นภาษาไทยที่ชัดเจนทำให้ผู้ใช้งานหนังสือไม่สามารถลงมือทำแบบฝึกหัดได้ด้วยตัวเอง เนื่องจากไม่เข้าใจวิธีการทำ ดังนั้นการปรับปรุงแบบเรียนจำเป็นอย่างยิ่งต้องปรับปรุงในส่วนคำอธิบายนี้เพื่อป้องกันการเข้าใจผิดที่จะเกิดขึ้น

ตารางที่ 4-25 แบบฝึกหัดมีความทันสมัย

ประเด็นคำถาม	จำนวน (คน)	ร้อยละ	อันดับ
12. แบบฝึกหัดมีความทันสมัย			
- ดิอยู่แล้ว	41	33.33	2
- แบบฝึกหัดขาดความทันสมัย	82	66.67	1
รวม	123	100.00	

จากตารางพบว่า แบบฝึกหัดของแบบเรียนขาดความทันสมัยไปมาก เมื่อมีผู้ต้องการให้มีการปรับปรุงมากถึงร้อยละ 66 ซึ่งจะสอดคล้องกับพฤติกรรมการใช้สื่อออนไลน์ในส่วนที่สองที่ผลบ่งชี้ว่านักศึกษามีการใช้สื่อออนไลน์ด้วยเหตุผลที่เนื้อหา รวมไปถึงแบบฝึกหัดมีความหลากหลาย

และทันสมัยกว่าการใช้แบบเรียน ดังนั้นการปรับปรุงแบบเรียนจำเป็นต้องพัฒนาให้มีทันต่อยุคสมัยในปัจจุบัน ทั้งรูปแบบที่ต้องหลากหลายและเนื้อหาต้องทันเหตุการณ์

ตารางที่ 4-26 เนื้อหาแต่ละบทมีความต่อเนื่องและเชื่อมโยงกัน

ประเด็นคำถาม	จำนวน (คน)	ร้อยละ	อันดับ
13. เนื้อหาแต่ละบทมีความต่อเนื่องและเชื่อมโยงกัน			
- ด้อยอยู่แล้ว	100	81.30	1
- เนื้อหาแต่ละบทขาดความต่อเนื่อง	23	18.70	2
รวม	123	100.00	

จากตารางพบว่า เนื้อหาแต่ละบทมีความต่อเนื่องและเชื่อมโยงกันด้อยอยู่แล้ว คิดเป็นร้อยละ 81.30 รองลงมา คือ เนื้อหาแต่ละบทขาดความต่อเนื่อง คิดเป็นร้อยละ 18.70 ตามลำดับ

จากตารางที่ 4.14-4.26 มีประเด็นเกี่ยวกับการพัฒนาแบบเรียนดังต่อไปนี้

1. ความทันสมัยของประโยคตัวอย่าง พบว่าร้อยละ 56.91 ของผู้ตอบแบบสอบถาม เห็นควรให้ปรับปรุงแบบเรียน ซึ่งส่วนใหญ่มีความเห็นว่าควรจะให้เนื้อหาของประโยคภาษาญี่ปุ่นในแบบเรียนนั้นมีความทันสมัยและหลากหลายมากกว่าเดิม เช่น ควรมีเนื้อหาที่สอดคล้องกับเหตุการณ์ปัจจุบัน โดยสอดแทรกคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันลงไปมากขึ้น เพื่อให้ประโยคตัวอย่างน่าสนใจน่าติดตามอ่าน

2. ความทันสมัยของบทสนทนา ร้อยละ 54.47 มีความเห็นว่าควรปรับให้บทสนทนามีมากกว่าเดิมเพื่อความหลากหลายและให้มีความทันสมัย โดยไม่เน้นสถานการณ์ที่เป็นพิธีรีตองแต่มีความผ่อนคลายสอดคล้องกับวัยของผู้อ่าน คือ ช่วง 18-24 ปีมากกว่าเดิม ซึ่งประเด็นนี้มีความสอดคล้องกับข้อแรกอย่างมี นัยยะสำคัญ สามารถวิเคราะห์ได้ว่าผู้อ่านต้องการนำประโยคตัวอย่างด้านไวยากรณ์ภาษาญี่ปุ่นมาใช้งานจริงในบทสนทนามากกว่าการอ่านจับใจความแบบทิศทางเดียวที่ไม่มีการโต้ตอบจากคู่สนทนา

3. คำอธิบายไวยากรณ์และคำแปลภาษาไทย ร้อยละ 53.66 ของนักศึกษาที่มีความเห็นว่าคำอธิบายที่เป็นภาษาไทยนั้นใช้ภาษาที่เป็นทางการมากเกินไป ทำให้การอ่านนั้นไม่สนุกและเข้าใจ

ได้ช้ากว่าที่ควรจะเป็น สิ่งที่นักศึกษาต้องการเห็นคือคำอธิบายที่กระชับ ทันสมัย ไม่เป็นทางการมากนัก ซึ่งจะช่วยกระตุ้นให้อ่านสามารถเข้าถึงเนื้อหาได้ เนื่องจากการอ่านจะไม่น่าเบื่อ

4. ความทันสมัยของแบบฝึกหัด ร้อยละ 48.79 ของนักศึกษา ต้องการเห็นแบบฝึกหัดที่ทันสมัย ทันต่อเหตุการณ์ของโลกในปัจจุบัน เพื่อการฝึกทำแบบฝึกหัดนั้นมีความสนุกสามารถมีสมาธิอยู่กับการฝึกฝนได้นาน

การเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นนั้นปัจจัยสำคัญในการเรียนรู้จนสามารถนำไปใช้ได้ขึ้นอยู่กับปริมาณการฝึกฝนเป็นหลักเพราะนอกจากปริมาณคำศัพท์ที่มากมายในภาษาญี่ปุ่นแล้ว โครงสร้างทางภาษาหรือหลักไวยากรณ์ยังมีจำนวนมากและส่วนใหญ่มีหลักการที่แตกต่างกับภาษาไทยอย่างสิ้นเชิง ยกตัวอย่างเช่นหลักการแปล จำเป็นต้องรู้ว่าประธานของประโยคนั้นคือใคร จากนั้นจึงต้องแปลจากข้างหลังมาข้างหน้า จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้เรียนต้องหมั่นฝึกฝนทักษะหลังจากที่เรียนไวยากรณ์มาแล้ว เพื่อให้สามารถนำไปประยุกต์ใช้งานได้ต่อไป

ตอนที่ 3 วิเคราะห์ข้อมูลด้านพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นผ่านสื่อออนไลน์ของนักศึกษา โดยใช้ค่าเฉลี่ยเลขคณิต และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และใช้สถิติ T-test และ F-test เพื่อทดสอบสมมติฐาน

วิเคราะห์ข้อมูล การหาค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ในการแปลความหมายค่าเฉลี่ยการวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้หลักเกณฑ์แต่ละช่วงคะแนนเท่ากัน เป็นแบบประเมิน ค่าห้าระดับ (Rating Scale) 5 ระดับ คือ 5 มากที่สุด 4 มาก 3 ปานกลาง 2 น้อย และ 1 น้อยที่สุด

ผู้วิจัยกำหนดเกณฑ์ในการแปลความหมายของค่าเฉลี่ยดังนี้

- ระดับที่ 5 ช่วงคะแนน 4.50-5.00 หมายถึง เห็นด้วยอยู่ในระดับมากที่สุด
- ระดับที่ 4 ช่วงคะแนน 3.50-4.49 หมายถึง เห็นด้วยในระดับมาก
- ระดับที่ 3 ช่วงคะแนน 2.50 -3.49 หมายถึง เห็นด้วยในระดับปานกลาง
- ระดับที่ 2 ช่วงคะแนน 1.50-2.49 หมายถึง เห็นด้วยในระดับน้อย
- ระดับที่ 1 ช่วงคะแนน 1.00-1.49 หมายถึง เห็นด้วยในระดับน้อยสุด

ตารางที่ 4-27 เหตุผลที่นักศึกษาเลือกใช้สื่อออนไลน์ในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น

เหตุผลที่นักศึกษาเลือกใช้สื่อออนไลน์ ในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น	MEAN ($\bar{X}$)	S.D.	ระดับความ คิดเห็น	ลำดับที่
1. เนื้อหามีความทันสมัยและหลากหลาย	4.46	0.813	มาก	1
2. รูปแบบการนำเสนอที่น่าสนใจ	3.75	0.995	มาก	7
3. ภาษาที่ใช้อธิบายกระชับเข้าใจง่าย	3.82	1.160	มาก	4
4. ตัวหนังสืออ่านง่าย	4.01	0.854	มาก	3
5. คำศัพท์น่าสนใจ	4.02	0.992	มาก	2
6. ภาพที่ใช้สื่อความหมายมีความน่าสนใจ	3.81	0.995	มาก	5
7. พกพาสะดวก	3.76	1.148	มาก	6
8. สามารถเข้าใช้งานได้สะดวกรวดเร็ว	3.47	1.244	ปานกลาง	8
9. สามารถเชื่อมโยงไปยังแหล่งข้อมูลต่างๆ ได้อย่างสะดวกรวดเร็ว	3.43	1.248	ปานกลาง	9
รวม	3.83	1.049	มาก	

จากตารางพบว่า ค่าเฉลี่ยของการเรียนผ่านสื่อออนไลน์ ในด้านเนื้อหาที่มีความทันสมัยและหลากหลาย มีค่าสูงที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมาเป็น คำศัพท์ที่น่าสนใจและตัวหนังสืออ่านง่าย นั้นแสดงให้เห็นว่า การเลือกใช้สื่อออนไลน์ของนักศึกษาในปัจจุบันมุ่งประเด็นไปที่ความทันสมัยและน่าสนใจเป็นหลัก ในขณะที่ความรวดเร็วของการใช้งานของสื่อออนไลน์กลับอยู่ในระดับปานกลางซึ่งมีค่าเฉลี่ยอยู่ในอันดับท้ายๆ แสดงให้เห็นว่าเครื่องมือในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น ไม่ว่าจะเป็นรูปแบบใด จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมียุทธศาสตร์ที่น่าสนใจ หลากหลาย ทันต่อสถานการณ์ มีคำศัพท์ที่ดึงดูดความสนใจและเหมาะสมกับผู้เรียน รวมไปถึงมีตัวหนังสือที่อ่านง่าย ซึ่งการพัฒนาแบบเรียนในลักษณะของหนังสือเรียนนั้นสามารถนำผลการวิเคราะห์นี้มาสร้างเป็นแบบเรียนที่สอดคล้องกับพฤติกรรมของนักศึกษาในยุคปัจจุบันได้

ตารางที่ 4-28 การหาค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานพฤติกรรมเรียนภาษาญี่ปุ่นผ่านสื่อออนไลน์ของนักศึกษา ด้านวัตถุประสงค์การใช้งาน

พฤติกรรมการใช้งานสื่อออนไลน์เพื่อเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น	MEAN ($\bar{X}$)	S.D.	ระดับ ความคิดเห็น
1. เพื่อค้นหาความหมายของคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น	4.61	0.57	มากที่สุด
2. เพื่อศึกษาหลักไวยากรณ์	3.85	0.91	มาก
3. เพื่อศึกษาวิธีเขียนตัวอักษรคันจิ	3.88	1.03	มาก
4. เพื่อศึกษาวัฒนธรรมประเพณีของประเทศญี่ปุ่น	4.00	0.92	มาก
5. เพื่อฝึกฝนทักษะการฟังภาษาญี่ปุ่น	4.08	0.82	มาก
6. เพื่อฝึกฝนทักษะการอ่านภาษาญี่ปุ่น	3.83	0.93	มาก
7. เพื่อฝึกฝนทักษะวิธีการออกเสียง	3.78	1.08	มาก
8. เพื่อฝึกฝนทักษะการทำข้อสอบภาษาญี่ปุ่น	3.74	1.21	ปานกลาง
9. เพื่อฝึกฝนทักษะการโต้ตอบเป็นภาษาญี่ปุ่น	3.36	1.23	ปานกลาง
รวม	3.87	0.96	มาก

จากตาราง 4.28 พบว่านักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตยที่ลงทะเบียนเรียนภาษาญี่ปุ่นจำนวน 123 คน มีพฤติกรรมการใช้สื่อออนไลน์เพื่อฝึกฝนทักษะด้านต่างๆโดยรวมอยู่ในระดับมาก

($\bar{x} = 3.87$, $S.D=0.96$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีพฤติกรรมการใช้สื่อออนไลน์มากกว่า 7 วัตถุประสงค์ มีเพียงการนำสื่อออนไลน์ไปใช้ฝึกการทำข้อสอบและฝึกทักษะการโต้ตอบเป็น ภาษาญี่ปุ่นเท่านั้นที่อยู่ในระดับ ปานกลาง

หากพิจารณา ค่าความแตกต่าง S.D. ของแต่ละวัตถุประสงค์แล้ว พฤติกรรมการใช้งานผ่าน สื่อออนไลน์เพื่อค้นหาความหมายของนักศึกษาซึ่งมีค่าอยู่ที่ 0.57 มีความแตกต่างพอสมควรกับ พฤติกรรม การใช้งานเพื่อฝึกฝนการทำข้อสอบภาษาญี่ปุ่น (1.21) และการฝึกฝนทักษะการ โต้ตอบเป็นภาษาญี่ปุ่น (1.23) แสดงให้เห็นข้อเท็จจริงเชิงพฤติกรรมว่า นักศึกษาใช้งานสื่อ ออนไลน์โดยเน้นหนักไปที่การสืบค้นความหมายของคำศัพท์เป็นหลัก เมื่อเทียบกับการนำความรู้ที่ ศึกษาไปใช้งานจริงอย่างการทำข้อสอบหรือโต้ตอบด้วยภาษาญี่ปุ่น วิเคราะห์ได้ว่าพฤติกรรม การเรียนโดยรวมนั้น เป็นไปเพื่อตอบข้อสงสัยของตนเองในระยะสั้นหรือเพื่อทำการบ้านและรายงานที่ ได้รับมอบหมายมากกว่าการเรียนรู้เพื่อนำไปใช้งาน

เมื่อทำการวิเคราะห์เชิงลึกแล้วพบว่า นักศึกษาที่ตอบแบบสอบถามว่ามีการนำสื่อออนไลน์ ไปใช้เพื่อทำข้อสอบและฝึกโต้ตอบเป็นภาษาญี่ปุ่นอยู่ในระดับมากและมากที่สุด นั้นจะมีแนวโน้ม ใช้งานสื่อออนไลน์เพื่อเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นในทุกรูปแบบอยู่ในระดับมากและมากที่สุดตามไปด้วย ซึ่ง สามารถอนุมานได้ว่านักศึกษากลุ่มนี้ไม่เพียงแต่ใช้งานสื่อออนไลน์เท่านั้นแต่ยังมีความสนใจศึกษา หาความรู้จากสื่ออย่างหนังสือเรียนอีกด้วย เนื่องจากสื่อออนไลน์นั้นมีข้อจำกัดอยู่ที่การอธิบาย หลักไวยากรณ์และการนำเสนอเทคนิคการทำข้อสอบรวมไปถึงการเฉลยเนื้อหาจากข้อสอบ จึง สามารถสรุปได้ว่านักศึกษาโดยส่วนใหญ่จะใช้งานสื่อออนไลน์เพื่อเรียนภาษาญี่ปุ่นในด้านการ ค้นหาความหมายมากที่สุด

การสำรวจข้อมูลครั้งที่ 1 ข้างต้นนี้ จะนำข้อมูลเชิงลึกที่ได้จากการตอบคำถามของนักศึกษา เกี่ยวกับแบบเรียน มินนะโนะนิฮงโกะ และพฤติกรรมการเรียนภาษาญี่ปุ่นผ่านสื่อออนไลน์ นำมา วิเคราะห์และไปพัฒนาเป็นแบบเรียนภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้นฉบับใหม่ที่มีความเหมาะสมกับความ คิดเห็นและสอดคล้องกับพฤติกรรมการเรียนผ่านสื่อออนไลน์ของนักศึกษา โดยยึดหลักการพัฒนา หนังสือเรียนภายใต้หลักการของ Khalid Mahmood (2011: 174) ซึ่งได้เขียนบทความถึง ลักษณะของหนังสือเรียนที่ดีไว้ใน Journal of Research and Reflections in Education (December 2011) โดยมีลักษณะที่พึงประสงค์ทั้งหมด 40หัวข้อ ซึ่งสามารถสรุปเป็น 8 หัวข้อ ใหญ่คือ

1. Conformity to curriculum policy and scope หนังสือแบบเรียนนั้นต้องสอดคล้องกับนโยบาย

หลักสูตรและขอบเขตของวิชา ทั้งในเรื่องของเนื้อหาสาระและวัตถุประสงค์หลักของวิชานั้น

2. Vocabulary and Format ระดับการใช้คำศัพท์ และรูปแบบการจัดวางเนื้อหา ของหนังสือ การจัดรูปหน้า รูปเล่ม ภาพประกอบที่สวยงาม คุณภาพการพิมพ์ ขนาดตัวอักษร ความง่ายและความชัดเจนในการอ่านเนื้อหาต้องมีคุณภาพ

3. Horizontal and vertical alignment to the text หนังสือแบบเรียนที่ดีควรมีการเปรียบเทียบ

หนังสือทั้งแนวนอน (เปรียบเทียบกับหนังสือจากสำนักพิมพ์อื่นที่เขียนในหัวข้อหรือระดับชั้นเดียวกัน) และแนวตั้ง (เปรียบเทียบความลึกของเนื้อหาที่เขียน ว่าเหมาะสมกับระดับชั้นหรือไม่ และมีเนื้อหาที่ยากขึ้นเป็นลำดับหรือไม่) รวมทั้งดูรูปแบบการประเมินความรู้และแบบฝึกหัดท้ายบทเรียนว่าสอดคล้องกับเนื้อหาที่เรียนหรือไม่ การเรียบเรียงเนื้อหาจากง่ายไปยากหรือความสัมพันธ์ระหว่างบทเรียนภายในหนังสือและการจัดเรียงลำดับเนื้อหาและการนำเสนอ มีขั้นตอนที่เหมาะสม เข้าใจง่าย

4. Acceptability ความสามารถในการยอมรับ หนังสือแบบเรียนที่ดีควรคำนึงถึง สภาพแวดล้อมของผู้เรียน และความแตกต่างทางวัฒนธรรมที่หลากหลาย การใช้ตัวอย่างประกอบการอธิบายที่สอดคล้องกับระดับชั้นที่ผู้เรียนสามารถเข้าใจได้ง่ายในชีวิตประจำวัน รวมทั้งการเลือกรูปเล่ม ความน่าเชื่อถือของผู้เขียน และการตั้งชื่อเรื่องให้น่าสนใจ เป็นต้น

5. Text Reliability เนื้อหามีความถูกต้องทั้งข้อมูลและข้อเท็จจริง และเป็นข้อมูลที่มาจากแหล่งที่ได้รับความน่าเชื่อถือ และเป็นข้อมูลที่ทันสมัย

6. Cognitive Development and Creative thinking เนื้อหาสาระในหนังสือควรเน้นที่พัฒนาการทางสติปัญญาและส่งเสริมกระบวนการความคิดเชิงสร้างสรรค์

7. Learning and Assessment การเรียนรู้และการประเมินผลการเรียนให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ในแต่ละบท เพื่อส่งเสริมการใช้เนื้อหาที่เรียนในการนำไปประยุกต์ใช้

8. Bias free หนังสือแบบเรียนที่ดีควรมีความเป็นกลาง ไม่ลำเอียง ใช้ถ้อยคำที่แสดงถึงความเคารพในความแตกต่างและให้เกียรติพิเศษสตรี ชนกลุ่มน้อยและผู้ด้อยโอกาส

แบบเรียนที่ดีนั้นมีลักษณะตามที่กล่าวไปข้างต้น แต่เมื่อสังเกตจากพฤติกรรมผู้เรียนในยุคปัจจุบันจะพบว่านิยมนิสัยการเรียนรู้จากสื่อออนไลน์ในรูปแบบต่างๆมากกว่าจะศึกษาจากแบบเรียนหรือตำรา ซึ่งอาจจะทำให้ผู้เรียนได้ศึกษาในข้อมูลที่ไม่ถูกต้องสมบูรณ์เท่าที่ควร ดังนั้นจึงเป็นที่มา

ของการวิจัยเพื่อหารูปแบบของแบบเรียนที่เหมาะสมสอดคล้องกับพฤติกรรมการเรียนรู้ในวิชาภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้นของนักศึกษาไทยในปัจจุบัน

การวิเคราะห์แบบเรียนที่สอดคล้องกับพฤติกรรมการเรียนรู้ผ่านสื่อออนไลน์ของนักศึกษา

ผู้วิจัยได้นำข้อมูลจากสำรวจความคิดเห็นเกี่ยวกับหนังสือเรียนภาษาญี่ปุ่นและพฤติกรรมการเรียนภาษาญี่ปุ่นผ่านสื่อออนไลน์จากประชากรซึ่งเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตยธรรมทั้งสิ้น 123 คน มาเป็นหลักในการพัฒนาแบบเรียนใหม่ที่มุ่งเน้นไปที่การผสมผสานสื่อการเรียนรู้ในแบบหนังสือเข้ากับสื่อออนไลน์ที่นักศึกษานิยมใช้งานเพื่อเรียนภาษาญี่ปุ่น โดยยึดหลักหนังสือเรียนที่ดีตามทฤษฎีข้างต้น ซึ่งสามารถแจกแจงรายละเอียดเกี่ยวกับแบบเรียนที่ได้พัฒนาแล้วเป็นหัวข้อสำคัญต่างๆดังต่อไปนี้

1. หน้าปกหนังสือเรียน จากการสำรวจความคิดเห็น พบว่าหน้าปกเป็นแรงจูงใจอันดับแรกที่จะทำให้ผู้อ่านรู้สึกเกิดความสนใจ ดังนั้นจึงต้องมีสีสันและรูปภาพที่ดึงดูดสายตาผู้อ่านซึ่งเป็นนักศึกษาที่อยู่ในวัยอายุ 17-22 ปี เพื่อให้หนังสือเรียนนั้นมีความเป็นมิตรกับผู้อ่าน ไม่แข็งกระด้าง และต้องทำให้ผู้อ่านเกิดความสนใจว่าเนื้อหาในหน้าต่อไปคืออะไร โดยผู้ตอบแบบสอบถามเกิน 53% ให้ความเห็นตรงกันว่าต้องเป็นหน้าปกที่มีรูปและสีที่ดึงดูดกว่าเดิม ผู้วิจัยจึงได้ข้อสรุปว่า หนังสือเรียนรุ่นใหม่ควรเป็นภาพสีที่มีรูปภาพโดดเด่นและมีคำอธิบายเกี่ยวกับหนังสือเรียนที่ชัดเจน สามารถเข้าใจได้ทันทีว่าเป็นหนังสือเกี่ยวกับเรื่องใด

2. ขอบเขตของเนื้อหาและลำดับการนำเสนอ แบบเรียนภาษาญี่ปุ่น มินนะ โนะ นิฮงโกะ หรือหนังสือเรียนภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้นทั่วไปนั้น จะมีขอบเขตของเนื้อหาที่คล้ายคลึงกันเพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ ทีละขั้นตามความเหมาะสมจากง่ายไปสู่ยาก ซึ่งเนื้อหาของแบบเรียนที่พัฒนาแล้วจะยึดตามเนื้อหาของหลักสูตรภาษาญี่ปุ่นธุรกิจของมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย เพื่อให้นักศึกษาสามารถนำไปใช้งานในการเรียนภาษาญี่ปุ่นในมหาวิทยาลัยได้ด้วย

ในด้านลำดับการนำเสนอ จากข้อมูลแบบสอบถามพบว่านักศึกษา 73% เห็นตรงกันว่าแบบเรียนมาตรฐานอย่าง มินนะ โนะ นิฮงโกะ มีลำดับการนำเสนอที่เหมาะสมอยู่แล้ว ดังนั้นการพัฒนาจะเป็นการเพิ่มเติมและจัดรูปเล่มให้มีความน่าสนใจมากขึ้น ด้วยการใช้ภาพและคำอธิบายที่ทันสมัยเหมาะสมกับช่วงวัยของผู้อ่านเพื่อกระตุ้นให้ผู้อ่านอยู่กับหนังสือเรียนได้นานกว่าหนังสือเรียนรูปแบบเดิม

3. ตัวอักษรและการวางบรรทัด จากข้อมูลพบว่า รูปแบบของตัวอักษรที่นักศึกษาต้องการให้ปรับปรุงคือรูปแบบที่อ่านง่ายกว่าเดิม โดยลดความเห็นอย่างเป็นทางการ เพื่อให้สามารถอ่านได้อย่างราบรื่น ไม่เกิดความรู้สึกตึงเครียดมากเกินไป ทั้งนี้ระยะห่างระหว่างบรรทัดนั้นก็มีความสำคัญเมื่อหนังสือเรียนส่วนใหญ่ มักอัดแน่นไปด้วยตัวหนังสือในแต่ละหน้า เพื่อประหยัดหน้ากระดาษหรือเพื่อบีบอัดเนื้อหาให้อยู่ในรูปเล่ม ซึ่งเมื่อวิเคราะห์ถึงพฤติกรรมการอ่านของวัยรุ่นไทยใน

ปัจจุบันพบว่าทักษะและสมาธิในการอ่านนั้นลดลงและหันไปอ่านจากสื่ออิเล็กทรอนิกส์มากกว่า เพราะสื่อดังกล่าวสามารถย่อและขยายรวมทั้งหมุนหน้าจอได้ เรียกได้ว่าเป็นอิสระมากกว่าหนังสือ

รูปแบบตัวอักษรในสื่อออนไลน์นั้นหากสังเกตดูจะพบว่ามีความหลากหลายกว่าในหนังสือแบบเรียน โดยเฉพาะจุดที่เป็นเนื้อหาสำคัญ จะมีรูปแบบและขนาดที่เด่นชัดเพื่อดึงดูดสายตา รวมถึงข้อความที่เป็นหัวข้อหลัก หรือหัวข้อรองก็จะมีรูปแบบตัวอักษรที่โดดเด่น ต่างจากข้อความในเนื้อหาทั่วไปอีกด้วย ดังนั้นแบบเรียนรุ่นใหม่ควรมีการปรับให้เกิดความหลากหลายด้านรูปแบบตัวอักษร เพื่อสร้างแรงจูงใจและกระตุ้นการมองเห็นให้มากกว่าเดิม และควรมีระยะห่างระหว่างบรรทัดที่มากขึ้น เพื่อลดภาระของสายตาในการอ่านข้อความที่ต่อเนื่องยาวๆ ซึ่งจะเหมาะสมกับพฤติกรรมการอ่านของวัยรุ่นสมัยปัจจุบันที่เปลี่ยนแปลงไปเป็นการชอบการอ่านแบบสั้น กระชับ จบภายในไม่กี่วรรคตอนนั่นเอง

4. การเชื่อมโยงข้อมูลกับสื่อออนไลน์ จากข้อมูลแบบสอบถามด้านพฤติกรรมการใช้งานสื่อออนไลน์ เพื่อเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษา พบว่ามีการใช้งานในหลายรูปแบบเช่น แอปพลิเคชันบนโทรศัพท์ สื่อวิดีโอยูทูป สื่อสังคมออนไลน์เฟสบุ๊ค หรือเว็บไซต์บนอินเทอร์เน็ต เพื่อเข้าถึงแหล่งข้อมูลในการเรียนภาษาญี่ปุ่น และวัตถุประสงค์หลักที่มีการใช้สื่อออนไลน์เรียนรู้มากที่สุดเกือบ 100% ของผู้ตอบแบบสอบถามคือ การใช้งานเพื่อค้นหาคำศัพท์ในภาษาญี่ปุ่น

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงได้ข้อสรุปว่า การเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาปัจจุบันเลิกใช้งานพจนานุกรมในรูปแบบของหนังสือไปเกือบจะสมบูรณ์แบบแล้ว แต่หันมาพึ่งเทคโนโลยีสื่อออนไลน์ เพราะความสะดวกและรวดเร็ว ซึ่งปัจจุบันมีรูปแบบของพจนานุกรมอิเล็กทรอนิกส์เกิดขึ้นมากที่สามารถใช้งานได้ฟรีไม่เสียค่าใช้จ่าย

ดังนั้นแบบเรียนที่พัฒนาขึ้นใหม่จะมีการเชื่อมโยงข้อมูลเข้ากับสื่อออนไลน์ทุกชนิดที่นักศึกษานิยมใช้งาน โดยเป็นการแนะนำการเข้าถึงแหล่งข้อมูลและวิธีใช้งานสื่ออื่นๆเพื่อให้ได้ประโยชน์สูงสุดและมีความถูกต้องมากที่สุด เช่นการแนะนำแอปพลิเคชันสำหรับพจนานุกรมภาษาญี่ปุ่น-ไทย หรือ ไทย-ญี่ปุ่น แอปพลิเคชันสำหรับฝึกการสนทนาโต้ตอบประโยคในชีวิตประจำวัน หรือเว็บไซต์สอนการเขียนตัวอักษรญี่ปุ่น สอดแทรกอยู่ในแบบเรียนในส่วนต่างๆ เพื่อให้ผู้เรียนได้อ่านหนังสือและใช้งานจากสื่อออนไลน์ไปพร้อมๆกันให้ได้ประโยชน์มากที่สุด

จากข้อมูลแบบสอบถามในตาราง 2.3.2 พบว่า วัตถุประสงค์การใช้งานสื่อออนไลน์อย่างโทรศัพท์มือถือหรือสมาร์ตโฟนการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นนั้น ผู้ตอบมีการใช้งานเพื่อค้นหาคำหมายของคำศัพท์มากที่สุดเหนือกว่าวัตถุประสงค์ด้านอื่นๆ ดังนั้นการปรับปรุงพัฒนาหนังสือเรียน เพื่อให้เกิดความสอดคล้องกับพฤติกรรมของผู้เรียนจึงต้องสอดแทรกข้อมูลเกี่ยวกับการใช้งานพจนานุกรมออนไลน์เข้าไปด้วยเป็นอันดับแรก

ทั้งนี้ตัวอย่างที่ได้กล่าวไปในที่มาและความสำคัญของปัญหาซึ่งระบุว่า แหล่งข้อมูลการเรียนรู้จากสื่อออนไลน์ในปัจจุบันยังขาดการคัดกรองด้านความถูกต้องของเนื้อหาอยู่มาก ดังนั้นแล้วประเด็นสำคัญคือตัวหนังสือเรียนหรือแบบเรียนควรมีรายละเอียดเพื่อแนะนำการใช้งาน แหล่งข้อมูลจากอินเทอร์เน็ตสอดแทรกอยู่ด้วย ในที่นี้ก็คือ การแนะนำแอปพลิเคชันเพื่อการใช้งานรูปแบบต่างๆ โดยเป็นการระบุนรายละเอียดและอธิบายการใช้งานแอปพลิเคชันต่างๆ เพื่อให้ผู้เรียนรู้จักสื่อที่เหมาะสมกับระดับการเรียนรู้และมีทิศทางในการเรียนที่ชัดเจนต้องตามวัตถุประสงค์ของบทเรียน เนื่องจากในปัจจุบันปริมาณของแอปพลิเคชันที่มีอยู่นั้นมีมากมายมหาศาล การปล่อยให้ผู้เรียนค้นหาสื่อด้วยตนเองมาประกอบการเรียนอาจทำให้เกิดความสับสนได้ แบบเรียนที่พัฒนาแล้วจึงได้จัดทำข้อมูลที่ทำให้ความรู้เกี่ยวกับการใช้งานแอปพลิเคชันอย่างถูกต้องและมีเป้าหมายเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่ได้ประโยชน์สูงสุดควบคู่ไปกับการเรียนเนื้อหาจากแบบเรียนไปด้วย

การให้ความรู้และแนะนำเกี่ยวกับแอปพลิเคชันที่สอดแทรกอยู่ในหนังสือเรียนที่พัฒนาแล้วนั้นจะแบ่งออกเป็นรูปแบบต่างๆตามข้อมูลที่ได้จากการเก็บแบบสอบถาม คือ

4.1 แอปพลิเคชันเกี่ยวกับคำศัพท์ ได้แก่ เพื่อค้นหาความหมายจากภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาไทย และจากภาษาไทยเป็นภาษาญี่ปุ่น

4.2 แอปพลิเคชันเกี่ยวกับการสนทนาโต้ตอบ เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกฟังและพูดตามสำเนียงจริงของภาษาญี่ปุ่น ทั้งนี้ยังกระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้แบบตอบสนอง (Response) ช่วยให้ผู้เรียนสามารถอยู่กับบทเรียนได้อย่างยาวนานกว่าการเพ่งสมาธิอ่านหนังสือเพียงอย่างเดียว เป็นการเพิ่มการใช้ทักษะการฟังและการพูดให้มากขึ้น ซึ่งจะช่วยให้การจดจำคำและประโยคต่างๆมีประสิทธิภาพมากกว่าเดิมอีกด้วย

4.3 แอปพลิเคชันเกี่ยวกับการเขียนตัวอักษรคันจิหรือตัวจีน เพื่อใช้ในการอ้างอิงความหมายจากรากศัพท์และวิธีการเขียนซึ่ง การอธิบายตัวอักษรคันจิทั้งหมดลงในหน้ากระดาษจะสิ้นเปลืองทรัพยากรจำนวนไม่น้อยเนื่องจากตัวอักษรจำนวนมากและจะทำให้เสียเวลาในการค้นหานั้น จึงเหมาะที่จะใช้เทคโนโลยีอย่างแอปพลิเคชันมาช่วยจะมีประสิทธิภาพสูงสุด

4.4 แอปพลิเคชันเกี่ยวกับแบบฝึกหัด การทำแบบฝึกหัดจากสื่อออนไลน์นั้นสร้างแรงจูงใจได้มากกว่าการทำจากหนังสือเรียน เพราะข้อจำกัดของหนังสือนั้นมีมากกว่าโดยเฉพาะด้านสี สีต่างๆที่ปรากฏนั้นเชื่อมโยงโดยตรงกับการรับรู้ทางสมองซึ่งสามารถกระตุ้นการรับรู้และการจดจำได้ดีกว่า ดังนั้นหนังสือเรียนที่ดีควรเป็นการพิมพ์สี เพราะฉะนั้นการใช้แอปพลิเคชันช่วยในการทำแบบฝึกหัดจะช่วยกระตุ้นการเรียนรู้ได้ดีกว่า นอกจากนี้รูปแบบของแบบฝึกหัดยังมีหลากหลาย มีความน่าสนใจเหมาะกับวัยของผู้เรียน เพียงแต่สิ่งที่ต้องระวังคือการใช้งานที่กว้างมากเกินไป อาจจะทำให้ผู้เรียนหลุดออกนอกเป้าหมายที่บทเรียนวางเอาไว้ ดังนั้นจึงต้องมีการคัดสรร

แอปพลิเคชันที่เหมาะสมกับขอบเขตของเนื้อหาในแต่ละบทเอาไว้ด้วย เช่นบทที่ 1 ของแบบเรียนที่พัฒนาแล้วจะให้ผู้เรียนได้ลองตอบความหมายของคำศัพท์ที่อยู่ในบท และมีการฝึกตอบคำถามของตัวละครเป็นภาษาญี่ปุ่น เป็นต้น

สิ่งที่ต้องระวังอีกอย่างหนึ่งก็คือ การป้องกันไม่ให้ผู้เรียนหันไปพึ่งแต่แอปพลิเคชันมากเกินไป จึงควรสร้างความเชื่อมโยงกับแบบเรียนเอาไว้ด้วย โดยการตั้งคำถามในแบบฝึกหัด จากโจทย์ที่ปรากฏในแอปพลิเคชันหรือสื่อออนไลน์ เพื่อให้นำมาเขียนตอบลงในแบบเรียน หรือการตั้งคำถามจากเว็บไซต์วิดีโอบนยูทูบ โดนให้ผู้อ่านได้หาคำตอบจากคลิปวิดีโอ มาตอบลงในหนังสือ ซึ่งจะเป็นการฝึกทักษะด้านการฟังและไหวพริบต่างๆ มากกว่าแบบฝึกหัดรูปแบบเดิมที่ให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนอยู่กับหน้ากระดาษเพียงอย่างเดียว ประเด็นสำคัญคือการใช้สื่อออนไลน์เป็นเพียงเครื่องมือในการค้นหาคำตอบและฝึกฝนเท่านั้น

การพัฒนาแบบเรียนภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้นเพื่อให้สอดคล้องกับพฤติกรรมการเรียนรู้ผ่านสื่อออนไลน์ของนักศึกษา

นอกจากจะยึดหลักพัฒนาหนังสือเรียนภายใต้ทฤษฎีของ Khalid Mahmood แล้ว ผู้วิจัยได้นำทฤษฎีการเรียนรู้ของ มูลลีย์ (George J. Mouly) มาประยุกต์ในการพัฒนาแบบเรียนภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้นเพื่อให้สอดคล้องกับพฤติกรรมและมีการส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้มากที่สุด ตามลำดับขั้นดังต่อไปนี้

1. เกิดแรงจูงใจ (Motivation) มูลลีย์ กล่าวว่าเมื่อใดก็ตามที่อินทรีย์เกิดความต้องการหรืออยู่ในภาวะที่ขาดสมดุลก็จะมีแรงขับ (Drive) หรือแรงจูงใจ (Motive) เกิดขึ้นผลักดันให้เกิดพฤติกรรมเพื่อหาสิ่งที่ขาดไปนั้นมาให้อยู่ในภาวะที่พอดี แรงจูงใจมีผลให้แต่ละคนไวต่อการสัมผัสสิ่งเร้าแตกต่างกันเป็นสิ่งที่กำหนดทิศทางและความเข้มของพฤติกรรม และเป็นสิ่งจำเป็นเบื้องต้นสำหรับการเรียนรู้

แบบเรียนที่พัฒนาแล้วจะพยายามสร้างแรงจูงใจเบื้องต้นให้กับผู้อ่านโดยการใช้ภาพและภาษาที่ดึงดูดและชักนำให้ผู้อ่านเกิดความอยากรู้เนื้อหาในหน้าถัดไปเรื่อยๆ โดยมีการสอดแทรกเทคนิคในการเรียนและจดจำคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น รวมถึงการแนะนำสื่อออนไลน์ที่สามารถเชื่อมโยงได้ด้วยอุปกรณ์มือถืออย่างแอปพลิเคชันเอาไว้เป็นระยะในหน้าหนังสือเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในเนื้อหาบทนั้นๆ และนำสื่อเหล่านั้นไปใช้เรียนร่วมกับการเรียนผ่านแบบเรียนเล่มนี้

2. กำหนดเป้าประสงค์ (Goal) เมื่อมีแรงจูงใจเกิดขึ้นแต่ละบุคคลก็จะกำหนดเป้าประสงค์ที่จะก่อให้เกิดความพึงพอใจ เป้าประสงค์บางครั้งอาจจะเลื่อนลอย บางครั้งอาจกำหนดขึ้น เพื่อสนองความต้องการทางสรีระ หรือบางครั้งเพื่อสนองความต้องการทางสังคม

งานวิจัยหรือหนังสือเกี่ยวกับเทคนิคการเรียนรู้ให้เก่งจำนวนมากให้ความสำคัญกับ การกำหนดเป้าหมายไม่ว่าจะเป็นระยะสั้นหรือระยะยาว เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเดินไปสู่เป้าหมายที่วางเอาไว้ได้อย่างเป็นรูปธรรม ไม่สะเปะสะปะ ดังนั้น แบบเรียนที่พัฒนาแล้วจึงจำเป็นต้องกำหนดเป้าหมายให้ผู้เรียนเอาไว้ให้ชัดเจนในแต่ละบท สำหรับแบบเรียนภาษาญี่ปุ่นเล่มนี้จะเป็นการกำหนดเป้าหมายง่ายๆ ไม่เยิ่นเย้อ ผู้อ่านจะสามารถเข้าใจเป้าหมายและสิ่งที่ต้องเรียนรู้จบภายในหนึ่งหน้าเท่านั้น

3. เกิดความพร้อม (Readiness) คนแต่ละคนมีขีดความสามารถที่จะรับ และความต้องการพื้นฐานเพื่อที่จะเสาะแสวงหาความพอใจ หรือหาสิ่งที่จะสนอง ความต้องการได้จำกัดและแตกต่างกันไปตามสภาพความพร้อมของแต่ละบุคคล กล่าวได้ว่าสภาพความพร้อมในการเรียนของบุคคลนั้นจะต้องอยู่กับองค์ประกอบอื่นๆ หลายประการ อาทิเช่น ความเจริญเติบโตของโครงสร้างทางร่างกาย การสนใจ ประสบการณ์ด้วย

เนื่องจากแบบเรียนที่พัฒนาขึ้นมาจะเน้นไปที่ผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้นเป็นหลัก ดังนั้นความพร้อมของผู้อ่านจะถูกจัดกลุ่มให้อยู่ภายใต้รูปแบบเดียวกันโดยอัตโนมัติ ซึ่งก็คือ “การเป็นผู้เริ่มเรียนภาษาญี่ปุ่น” ถือว่าเป็นองค์ประกอบความพร้อมที่มีความเหมือนกัน ยังผลให้การเรียนรู้จะเป็นไปในทิศทางเดียวกัน สามารถชี้นำพฤติกรรมการเรียนรู้ในระหว่างอ่านแบบเรียนเล่มนี้ได้ในลักษณะเดียวกัน ทั้งนี้ผู้อ่านไม่จำเป็นต้องมีทักษะการอ่านภาษาญี่ปุ่นใดๆ มาก่อนทั้งสิ้น เนื่องจากแบบเรียนถูกปรับสามารถอ่านเข้าใจได้แม้ว่ายังไม่เคยรู้จักภาษาญี่ปุ่นเลยก็ตาม

4. มีอุปสรรค (Obstacle) อุปสรรคจะเป็นสิ่งขวางกั้นระหว่างพฤติกรรมที่เกิดจากแรงจูงใจกับเป้าประสงค์ ถ้าหากไม่มีอุปสรรค หรือสิ่งกีดขวางเราก็จะไปถึงเป้าประสงค์ได้โดยง่าย ซึ่งเราก็ถือว่าสภาพการณ์เช่นนี้ ไม่ได้ช่วยให้เกิดความต้องการที่จะแก้ปัญหาและเรียนรู้ ตรงกันข้ามการที่เราไม่สามารถไปถึงเป้าหมายได้จะก่อให้เกิดความเครียดและจะเกิดความพยายามที่จะหาวิธีการแก้ปัญหา ซึ่งจะทำให้เกิดการเรียนรู้ขึ้น

อุปสรรคหนึ่งที่พบว่าผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้นต้องประสบคือ การอ่านตัวอักษรฮิระกานะและคะตะกะนะ อันเป็นพื้นฐานแรกสุดที่ผู้เรียนจำเป็นต้องมี เพื่อลดอุปสรรคดังกล่าว แบบเรียนจะได้จัดพิมพ์คำอ่านเป็นภาษาอังกฤษกำกับเอาไว้กับภาษาญี่ปุ่นทุกคำ ซึ่งจะเป็นการลดอุปสรรคให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจที่จะอ่านหนังสือต่อไป ไม่เกิดความเครียดในการเรียน นอกจากนี้คำอธิบายหลักไวยากรณ์และคำแปลประโยคตัวอย่างที่เป็นภาษาไทยนั้นจะมีการปรับให้เข้ากับวัยของผู้อ่านให้มีความเป็นกันเอง เป็นมิตรและทันสมัย ลักษณะคล้ายๆ การอ่านบรรยายจากสมุดโน้ตของเพื่อนวัยเดียวกัน อันจะเป็นการลดความเครียด เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความสนุกและเรียนรู้ไปถึงเป้าหมายที่แบบเรียนกำหนดไว้ในแต่ละบทได้อย่างราบรื่นและรวดเร็วอีกทางหนึ่งด้วย

5. การตอบสนอง (Response) เมื่อบุคคลมีแรงจูงใจ มีเป้าประสงค์ เกิดความพร้อม และเผชิญกับอุปสรรคเข้าก็จะมีพฤติกรรมต่าง ๆ เกิดขึ้น พฤติกรรมนั้นอาจเริ่มด้วยการตัดสินใจ เกิดอาการตอบสนองที่เหมาะสมทดลองทำแล้วปรับปรุงแก้ไขการตอบสนองนั้นให้แก้ปัญหาได้ดีที่สุด ซึ่งแนวทางของ การตอบสนองอาจมุ่งสู่เป้าประสงค์โดยตรงหรือโดยทางอ้อมอย่างใดอย่างหนึ่ง

หนังสือหรือแบบเรียนทั่วไปในปัจจุบัน จะไม่สามารถประเมินผลด้วยการตอบโต้หรือตอบสนองของผู้เรียนได้ ซึ่งเป็นข้อจำกัดอันใหญ่หลวงของแบบเรียนที่เป็นหนังสือ ดังนั้นผู้วิจัยจะได้สร้างแบบเรียนที่สามารถให้ผู้เรียนมีการตอบสนองด้วยทักษะด้านต่างๆได้ด้วย โดยการสอดแทรกแหล่งการเรียนรู้ของสื่อออนไลน์ลงในหนังสือดังที่ได้กล่าวไว้แล้วในข้อที่หนึ่ง

ยกตัวอย่างเช่น เมื่อเรียนเรื่องการตกทายเป็นภาษาญี่ปุ่น ในแบบเรียนจะแนะนำแอปพลิเคชันเกี่ยวกับบทสนทนาและตกทายเป็นภาษาญี่ปุ่นเอาไว้ 2 แอปพลิเคชัน และอธิบายการใช้งาน จากนั้นให้ผู้เรียนกดเข้าไปลองใช้งานด้วยตัวเอง จากนั้นเมื่อผู้เรียนทดลองใช้แล้วจะต้องกลับมาตอบคำถามในแบบเรียนเมื่อถึงช่วงที่เป็นแบบฝึกหัดวิธีนี้จะทำให้การเรียนรู้ไม่จำกัดอยู่แค่ในหนังสือเรียนเท่านั้น แต่จะเป็นการฝึกให้ผู้เรียนได้ใช้ทักษะการตอบสนองต่อสิ่งเร้าในรูปแบบอื่นๆ เช่น การฟังและพูดตาม เป็นการเรียนรู้สำเนียงการออกเสียงภาษาญี่ปุ่นจริงๆ ผ่านสื่อออนไลน์ และเมื่อเรียนรู้และจดจำแล้วจะได้ทบทวนอีกครั้งในช่วงแบบฝึกหัดซึ่งต้องนำคำตอบที่ได้ฟังมาจากแอปพลิเคชันต่างๆ มาตอบลงในแบบฝึกหัด

พฤติกรรมของวัยรุ่นในปัจจุบันที่ต้องยอมรับอย่างหนึ่งก็คือ การเสพติดโทรศัพท์มือถือ ซึ่งกลายเป็นปัจจัยที่ 5 สำหรับวัยรุ่นไปแล้ว การจะไปห้ามไม่ให้ใช้นั้นเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้หรือแม้กระทั่งหาวิธีลดปริมาณการใช้งานโทรศัพท์ของวัยรุ่นก็เป็นเรื่องที่ยากเย็นยิ่งนัก ดังนั้นแบบเรียนสมัยใหม่ควรจะปรับตัวเองให้สอดคล้องกับพฤติกรรมการใช้สื่อออนไลน์ของผู้เรียนให้ได้วิธีหนึ่งก็คือการสอดแทรกแอปพลิเคชันหรือแหล่งการเรียนรู้เข้าไปในหนังสือพร้อมทั้งอธิบายการใช้งานให้ชัดเจนและถูกต้องจะเป็นการสร้างประสิทธิภาพให้กับการเรียนรู้ผ่านสื่อหนังสือเรียนและสื่อออนไลน์ได้อย่างสมบูรณ์มากที่สุดนั่นเอง

6. การเสริมแรง (Reinforcement) การเสริมแรงก็หมายถึง การได้รางวัลหรือให้สิ่งเร้าที่ก่อให้เกิดความพอใจ ซึ่งปกติผู้เรียนจะได้รับหลังจากที่ตอบสนองแล้ว ตัวเสริมแรงไม่จำเป็นต้องเป็นสิ่งของหรือวัตถุที่มองเห็นได้เสมอไป เพราะความสำเร็จ ความรู้ ความก้าวหน้า ฯลฯ ก็เป็นตัวเสริมแรงได้เช่นเดียวกัน

สื่อออนไลน์ที่สอดแทรกให้ผู้เรียนได้ใช้ควบคู่ไปกับหนังสือเรียนนั้นไม่เพียงแต่จะมีแค่การฝึกฝนหรืออธิบายเท่านั้น แต่แอปพลิเคชันที่เลือกนำเสนอไปนั้นจะมีส่วนที่อยู่ในรูปแบบของการสอบหรือเกมอยู่ด้วย เมื่อผู้เรียนได้ลองเล่นก็จะมีคะแนนสะสม มีการจัดอันดับ ซึ่งตามธรรมชาติของมนุษย์แล้วนั้นชื่นชอบความท้าทาย การเอาชนะ เมื่อมีเพื่อนเล่นหรือมีการแข่งขันก็จะเกิด

ความอยากเอาชนะขึ้นมา หนังสือเรียนที่พัฒนาแล้วได้นำจุดเด่นด้านนี้ของแอปพลิเคชันในปัจจุบันมาใช้ด้วยอีกทางหนึ่ง เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสามารถของตนเอง เมื่อได้เรียนผ่านไปแล้วในระยหนึ่ง เรียกได้ว่าเป็นการสร้างพฤติกรรมการเรียนรู้และทบทวนผ่านสื่อออนไลน์นั่นเอง

7. การสรุปความเหมือน (Generalization) หลังจากที่สามารถตอบสนองหรือหาวิธีการที่จะมุ่งสู่เป้าประสงค์ได้แล้ว เขาก็อาจจะประสงค์ใช้กับปัญหา หรือสถานการณ์ที่จะพบในอนาคตได้นั้นก็แสดงว่า ผู้เรียนเกิดความสามารถที่จะสรุปความเหมือนระหว่างสถานการณ์การเรียนรู้ที่มีมาก่อน กับปัญหาหรือสถานการณ์ที่เพิ่งจะพบใหม่ ซึ่งเป็นการขยายขอบเขตของพฤติกรรม

การสรุปความเหมือนนั้นอาจเทียบเคียงได้กับแบบฝึกหัดท้ายบทของหนังสือเรียนก็ได้ ดังนั้นการจะทำให้เกิดการเรียนรู้ที่ชัดเจนและหนักแน่นตามเป้าหมายที่วางเอาไว้ แบบฝึกหัดจะทำหน้าที่เป็นตัวประเมินขั้นเยี่ยมว่าผู้เรียนนำความรู้ที่ได้มาใช้งานหรือประยุกต์ตอบคำถามได้มากน้อยเพียงใด ซึ่งสิ่งที่ผู้วิจัยเห็นว่ามีค่ามากที่สุดของการทำแบบฝึกหัดนั้น ไม่ใช่ความถูกต้องของไวยากรณ์หรือคำศัพท์แต่เป็นความเข้าใจในคำถาม หรือความพยายามในการตอบคำถาม อธิบายง่าย ๆ ก็คือสำหรับการเรียนภาษาญี่ปุ่นซึ่งจะเต็มไปด้วยคำศัพท์จำนวนมาก แล้วจะต้องเจออุปสรรคด้านการเรียงไวยากรณ์ที่จะตรงกันข้ามกับภาษาไทย การเข้าใจคำถามและสามารถตอบไปในทิศทางเดียวกันได้นั้น สำคัญต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้นเป็นอย่างมาก หากผู้เรียนมีความพยายามในการตอบสามารถตอบได้อยู่ในบริบทเดียวกับคำถาม แม้จะเรียงประโยคผิดแต่นั้นจะแสดงให้เห็นว่าผู้เรียน เรียนมาถูกทางแล้ว การจะเก่งหรือไม่นั้นยังไม่ใช่ว่าสำคัญ ของแบบเรียนเบื้องต้นที่ควรจะต้องเน้นไปที่การทำความเข้าใจภาพรวมและลำดับขั้นของภาษา เมื่อเข้าใจและมีการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอความถูกต้องในการใช้คำศัพท์ไวยากรณ์ก็จะตามมาด้วยอัตโนมัติ กล่าวโดยสรุปการเรียนรู้ภาษาใหม่ ๆ ต้องเข้าใจเอกลักษณ์ของภาษานั้น ๆ ก่อน เมื่อฝึกฝนความถูกต้องก็จะตามมาก่อให้เกิดเป็นความเชี่ยวชาญสามารถนำไปใช้งานได้ตามเป้าหมาย

การสอดแทรกหลักการวิธีเรียนนอกเหนือไปจากเนื้อหาความรู้ด้านวิชาการ

หลักการของ Khalid Mahmood ที่ได้จำแนกลักษณะที่ดีของหนังสือเรียนออกมาเป็น 8 หัวข้อนั้น ผู้วิจัยเห็นควรที่จะเพิ่มเติมลงไปอีกหนึ่งหัวข้อ เพื่อให้หนังสือเรียนมีความสมบูรณ์แบบในฐานะของเครื่องมือในการเรียนรู้ที่สำคัญของชีวิตมนุษย์นั้นก็คือ “วิธีการเรียน” อิโต มะโกะโตะ ผู้ก่อตั้งสถาบันกวดวิชาเนติบัณฑิตของประเทศญี่ปุ่นได้กล่าวไว้ในหนังสือ *จงถ้อยหน้าสารบัญแล้วคุณจะได้เก่งขึ้น* เอาไว้ว่า การเรียนการสอนที่ดีนั้นไม่ควรจะสอนแต่เพียงเนื้อหาอย่างเดียวแต่จำเป็นต้องสอน “วิธีเรียน” ให้กับผู้เรียนด้วย เพราะปัญหาในการเรียนนั้นไม่ได้อยู่ที่

เนื้อหาจะยากหรือง่ายแต่ส่วนใหญ่ประสบปัญหาเกี่ยวกับวิธีการเรียน ดังนั้นผู้วิจัยจึงเห็นว่า สิ่งที่เป็นแบบเรียนหรือตำราเกือบทุกเล่มในปัจจุบันยังขาดหายไปก็คือ การแนะนำ ซึ่งแนะนำขั้นตอนหรือวิธีการเรียนรู้ที่ถูกต้องและมีประสิทธิภาพ เนื่องจากศาสตร์แต่ละแขนงจำเป็นต้องใช้ทักษะในการเรียนรู้แตกต่างกัน คณิตศาสตร์ใช้ทักษะการคำนวณและตีโจทย์ กฎหมายใช้ทักษะความเข้าใจและตีความ การจัดการใช้การวิเคราะห์จัดระเบียบ เป็นต้น สำหรับด้านภาษานั้นคือการใช้ทักษะความจำเป็นหลักใหญ่ เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว หนังสือเรียนในยุคสมัยใหม่จึงควรสอดแทรกกลยุทธ์และวิธีการเรียนสำหรับเนื้อหานั้นๆเอาไว้ด้วย เพื่อให้ผู้เรียนรู้เทคนิคการจดจำ เรียนรู้ และนำไปใช้งานได้อย่างมีประสิทธิภาพภายในระยะเวลาอันรวดเร็ว

ในแบบเรียนที่พัฒนาให้สอดคล้องกับพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นสำหรับนักศึกษาธุรกิจบัณฑิต จึงได้เพิ่มเติมในส่วนของ วิธีการเรียน ภาษาให้มีประสิทธิภาพสอดแทรกเอาไว้ในบทเรียนต่างๆ ได้แก่ วิธีการจำจดคำศัพท์ วิธีการค้นหาคำศัพท์ วิธีการทำความเข้าใจหลักไวยากรณ์ และวิธีการเดาความหมายจากบริบท เป็นต้น อันจะเป็นแนวทางเพื่อเพิ่มทักษะให้กับผู้เรียนได้เรียนรู้ที่จะประยุกต์ใช้วิธีการเหล่านี้ไปใช้งานกับการเรียนในวิชาอื่นๆหรือการทำงานจริงๆที่ต้องพบในชีวิตประจำวัน

ตอนที่ 4 การสำรวจความพึงพอใจในแบบเรียนภาษาญี่ปุ่นที่ผ่านการพัฒนาแล้วของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต จำแนกตามเพศ ระดับชั้นปี และคณะวิชาที่ศึกษา (โดยใช้ชื่อหนังสือเรียนว่า DPU no Nihogo)

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

ตารางที่ 4-29 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	อันดับ
ชาย	36	27.50	2
หญิง	87	72.50	1
รวม	123	100.00	

จากตารางพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 72.50 และเพศชายร้อยละ 27.50 ตามลำดับ

ตารางที่ 4-30 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอายุ

อายุ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	อันดับ
ต่ำกว่า 20	35	28.33	2
20 - 22 ปี	66	54.17	1
มากกว่า 22 ปี	22	17.50	3
รวม	123	100.00	

จากตารางพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถาม มีอายุช่วง 20-22 ปีขึ้นไปมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 54.17 รองลงมา คือ ต่ำกว่า 20 ปี คิดเป็นร้อยละ 28.33 และอายุมากกว่า 22 ปี คิดเป็นร้อยละ 17.52 ตามลำดับ

ตารางที่ 4-31 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามชั้นปีที่ศึกษา

ชั้นปีที่ศึกษา	จำนวน (คน)	ร้อยละ	อันดับ
ชั้นปีที่ 1	43	35.00	1
ชั้นปีที่ 2	34	27.50	2
ชั้นปีที่ 3	39	31.67	3
ชั้นปีที่ 4	5	4.17	4
สูงกว่าปี 4	2	1.67	5
รวม	123	100.00	

จากตารางพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามเรียนอยู่ชั้นปีที่ 1 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 35.00 รองลงมาคือนักศึกษาชั้นปีที่ 3 คิดเป็นร้อยละ 31.67 นักศึกษาชั้นปีที่ 2 คิดเป็นร้อยละ 27.50 ชั้นปีที่ 4 คิดเป็นร้อยละ 4.17 และนักศึกษาสูงกว่าปี 4 คิดเป็นร้อยละ 1.67 ตามลำดับ

ตารางที่ 4-32 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามคณะที่ศึกษา

คณะที่ศึกษา	จำนวน (คน)	ร้อยละ	อันดับ
ศิลปศาสตร์	82	67.50	1
การท่องเที่ยวและการโรงแรม	38	30.83	2
อื่นๆ	3	1.67	3
รวม	120	100.00	

จากตารางพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามเรียนคณะศิลปศาสตร์มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 67.50 รองลงมาคือคณะการท่องเที่ยวและการโรงแรม คิดเป็นร้อยละ 30.83 และคณะอื่นๆ คิดเป็นร้อยละ 1.67 ตามลำดับ

ส่วนที่ 2 ความพึงพอใจของนักศึกษาธุรกิจบัณฑิตที่มีต่อแบบเรียนภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้น (DPU No Nihongo) วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และใช้สถิติ T-test และ F-test เพื่อทดสอบสมมติฐาน

วิเคราะห์ข้อมูล การหาค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ในการแปลความหมายค่าเฉลี่ยการวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้หลักเกณฑ์แต่ละช่วงคะแนนเท่ากัน ดังนี้

ผู้วิจัยกำหนดเกณฑ์ในการแปลความหมายของค่าเฉลี่ยดังนี้

4.50 – 5.00 หมายถึง นักศึกษามีความพึงพอใจในแบบเรียนที่ได้รับการพัฒนาแล้วระดับมากที่สุด

3.50 - 4.49 หมายถึง นักศึกษามีความพึงพอใจในแบบเรียนที่ได้รับการพัฒนาแล้วระดับมาก

2.50 – 3.49 หมายถึง นักศึกษามีความพึงพอใจในแบบเรียนที่ได้รับการพัฒนาแล้วระดับปานกลาง

1.50 – 2.49 หมายถึง นักศึกษามีความพึงพอใจในแบบเรียนที่ได้รับการพัฒนาแล้วระดับน้อย

1.00 – 1.49 หมายถึง นักศึกษามีความพึงพอใจในแบบเรียนที่ได้รับการพัฒนาแล้วระดับน้อยที่สุด

ตารางที่ 4-33 ความพึงพอใจของแบบเรียนภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้นที่พัฒนาเพื่อให้นักศึกษามหาวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

หัวข้อการพัฒนาแบบเรียน	MEAN ($\bar{X}$)	S.D.	ระดับ ความ คิดเห็น	ลำดับที่
1 หน้าปกหนังสือ	3.88	0.865	มาก	26
2 ขนาดของหนังสือ	4.04	0.844	มาก	20
3 ลำดับการนำเสนอ	4.07	0.775	มาก	18
4 ขนาดของตัวอักษรภาษาญี่ปุ่น	4.30	0.699	มาก	6
5 ขนาดของตัวอักษรภาษาไทย	4.25	0.759	มาก	7
6 รูปแบบของตัวอักษร (FRONT) ภาษาไทย	4.36	0.671	มาก	1
7 รูปแบบของตัวอักษร (FRONT) ภาษาญี่ปุ่น	4.31	0.671	มาก	4
8 จำนวนรูปภาพที่ช่วยสื่อความหมาย	4.23	0.817	มาก	9
9 ความน่าสนใจของรูปภาพ	4.25	0.822	มาก	7
10 จำนวนบรรทัดในแต่ละหน้า	4.06	0.892	มาก	19
11 ระยะห่างระหว่างบรรทัด	4.04	0.844	มาก	20
12 ปริมาณเนื้อหาในแต่ละบท	4.03	0.884	มาก	22
13 ความทันสมัยของคำศัพท์	4.14	0.823	มาก	15
14 จำนวนประโยคตัวอย่าง	3.98	0.783	มาก	23
15 ประโยคตัวอย่างมีความทันสมัย	4.16	0.733	มาก	12
16 ตัวอย่างบทสนทนาที่มีความทันสมัย	4.17	0.714	มาก	10
17 ตัวอย่างบทสนทนาสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้	4.36	0.671	มาก	1
18 จำนวนไวยากรณ์ในแต่ละบทมีความเหมาะสม	4.15	0.741	มาก	14
19 ไวยากรณ์สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้	4.33	0.690	มาก	3
20 คำอธิบายไวยากรณ์เป็นภาษาไทยมีความชัดเจน กระชับ และเข้าใจง่าย	4.16	0.778	มาก	12
21 จำนวนของแบบฝึกหัด	3.93	0.853	มาก	24

22 รูปแบบของแบบฝึกหัด	3.93	0.827	มาก	24
23 เนื้อหาความน่าสนใจของแบบฝึกหัด	4.08	0.932	มาก	17
24 แบบฝึกหัดกระตุ้นให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนทักษะด้านต่าง ๆ อย่างเพียงพอ	4.17	0.873	มาก	10
25 มีการเชื่อมโยงกับสื่อออนไลน์	4.31	0.818	มาก	4
26 แบบเรียนนี้กระตุ้นให้นักศึกษามีความสนใจในการอ่านภาษาญี่ปุ่นมากขึ้น	4.34	0.690	มาก	3
รวม	4.15	0.791	มาก	

จากตารางพบว่า ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความพึงพอใจของแบบเรียนภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้นที่พัฒนาเพื่อให้นักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต มีค่าเฉลี่ย โดยมีความพอใจมากที่สุด ในตัวอย่างบทสนทนาสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ และรูปแบบของตัวอักษร (FRONT) ภาษาไทย มีค่าเฉลี่ย (Mean) เท่ากัน คือ 4.36 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.671

รองลงมาคือ วยากรณ์สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ มีค่าเฉลี่ย (Mean) เท่ากับ 4.33 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.690 กล่าวโดยสรุปเมื่อทำการปรับปรุงแบบเรียนให้มีความสอดคล้องกับพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นผ่านสื่อออนไลน์โดยนำผลของแบบสอบถามที่ได้มาปรับปรุงและแก้ไข โดยมีแบบเรียนมินนะโนะนิฮงโกะเป็นต้นแบบ และใช้ทฤษฎีการสร้างแบบเรียนที่ดีในการอ้างอิงเพื่อหา จุดร่วมและสังเคราะห์แบบเรียนใหม่ในรูปแบบหนังสือภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้นหรือ DPU No Nihongo พบว่าค่าเฉลี่ย (Mean) ของประเด็นคำถามทั้งหมดเท่ากับ 4.15 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.791 ซึ่งหมายถึงนักศึกษามีความพึงพอใจในแบบเรียนที่ได้รับการพัฒนาแล้วระดับมาก โดยที่ไม่มีประเด็นคำถามหัวข้อใดเลยที่มีค่าเฉลี่ยต่ำกว่า 3.50

ผลการวิเคราะห์การแปรปรวน

สมมติฐานที่ 1 แบบเรียนภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้นที่มีการพัฒนาให้สอดคล้องกับพฤติกรรมการเรียนรู้ผ่านสื่อออนไลน์ของนักศึกษาจะช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความสนใจศึกษาค้นคว้าจากแบบเรียนในรูปแบบหนังสือมากขึ้น

สมมติฐานที่ 1.1 เปรียบเทียบข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา กับ เหตุผลที่นักศึกษาเลือกใช้สื่อออนไลน์ในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น

สมมติฐานที่ 1.1.1 เพื่อเปรียบเทียบเหตุผลที่นักศึกษาเลือกใช้สื่อออนไลน์ในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตฯ โดยจำแนกตามเพศ ใช้วิธีวิเคราะห์ ค่าความแปรปรวน

H_0 : นักศึกษาที่มีเพศแตกต่างกัน มีเหตุผลที่นักศึกษาเลือกใช้สื่อออนไลน์ไม่แตกต่างกัน

H_1 : นักศึกษาที่มีเพศแตกต่างกัน มีเหตุผลที่นักศึกษาเลือกใช้สื่อออนไลน์แตกต่างกัน

สถิติที่ผู้วิจัยใช้ทดสอบ คือ ค่า T (Independent T-Test) ใช้สำหรับกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มที่เป็นอิสระต่อกัน

โดยใช้ระดับความเชื่อมั่น 95% และจะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อค่า Sig. น้อยกว่า .05 ผลการทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 1.1.2 เพื่อเปรียบเทียบเหตุผลที่นักศึกษาเลือกใช้สื่อออนไลน์ในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตฯ โดยจำแนกตามอายุ ใช้วิธีวิเคราะห์ ค่าความแปรปรวน

H_0 : นักศึกษาที่มีอายุแตกต่างกัน มีเหตุผลที่นักศึกษาเลือกใช้สื่อออนไลน์ไม่แตกต่างกัน

H_1 : นักศึกษาที่มีอายุแตกต่างกัน มีเหตุผลที่นักศึกษาเลือกใช้สื่อออนไลน์แตกต่างกัน

สถิติที่ผู้วิจัยใช้ทดสอบ คือ ค่า F-Test (One Way ANOVA) ใช้สำหรับกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม

ที่เป็นอิสระต่อกัน โดยใช้ระดับความเชื่อมั่น 95% และจะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อค่า Sig. น้อยกว่า .05

ผลการทดสอบสมมุติฐาน

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนที่ใช้ตัวแปรด้านเพศ อายุ ชั้นปีที่ศึกษาและประเภทของสื่อต่อวัตถุประสงค์การเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น พบว่า ส่วนใหญ่จะมีผลลัพธ์คือไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่มีบางประเด็นที่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญดังต่อไปนี้

- 1 เปรียบเทียบ อายุ กับเหตุผลที่นักศึกษาเลือกใช้สื่อออนไลน์เนื้อหาที่มีความทันสมัยและหลากหลาย
- 2 ชั้นปีที่ศึกษากับวัตถุประสงค์ที่นักศึกษาใช้สื่อออนไลน์เพื่อฝึกฝนวิธีการออกเสียงภาษาญี่ปุ่น แตกต่างกัน
- 3 สื่อในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นกับวัตถุประสงค์ที่นักศึกษาเลือกใช้สื่อออนไลน์เพื่อศึกษาวิธีการใช้ไวยากรณ์
- 4 สื่อในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นกับวัตถุประสงค์ที่นักศึกษาเลือกใช้สื่อออนไลน์เพื่อศึกษาวิธีการเขียนตัวอักษรคันจิ
- 5 สื่อในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นกับวัตถุประสงค์ที่นักศึกษาเลือกใช้สื่อออนไลน์เพื่อฝึกฝนทักษะการฟังภาษาญี่ปุ่น
- 6 สื่อในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นกับวัตถุประสงค์ที่นักศึกษาเลือกใช้สื่อออนไลน์เพื่อฝึกฝนทักษะการอ่านภาษาญี่ปุ่น
- 7 สื่อในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นกับวัตถุประสงค์ที่นักศึกษาเลือกใช้สื่อออนไลน์เพื่อฝึกฝนการทำข้อสอบภาษาญี่ปุ่น
- 8 สื่อในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นกับวัตถุประสงค์ที่นักศึกษาเลือกใช้สื่อออนไลน์เพื่อฝึกฝนการโต้ตอบเป็นภาษาญี่ปุ่น

ตารางที่ 4-34 เปรียบเทียบอายุกับเนื้อหาที่มีความทันสมัยและหลากหลาย

อายุ	เนื้อหาที่มีความทันสมัยและหลากหลาย			
	Mean	S.D.	F	P
ต่ำกว่า 20 ปี	4.17	0.91	5.75	0.00
20-22 ปี	4.67	0.70		
มากกว่า 22 ปี	4.57	0.65		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางพบว่า พบว่า ผลการทดสอบด้วยค่าสถิติ F-Test โดยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-Way ANOVA) ระดับนัยสำคัญ .05 $P = 0.00$ ซึ่งมีค่าน้อยกว่า $\alpha = .05$ ($P < \alpha$) (เท่ากับ Sig.) จึงปฏิเสธ H_0 ยอมรับ H_1

สรุปได้ว่า อายุของนักศึกษาที่แตกต่างกันมีเหตุผลในการเลือกใช้อินเทอร์เน็ตด้านเนื้อหา ความทันสมัยและหลากหลายแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 4-35 เปรียบเทียบชั้นปีที่ศึกษากับวัตถุประสงค์ที่นักศึกษาใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อฝึกฝนวิธีการออกเสียงภาษาญี่ปุ่น

ชั้นปี	ฝึกฝนวิธีการออกเสียงภาษาญี่ปุ่น			
	Mean	S.D.	F	P
ปี 1	3.91	1.04	3.19	0.02
ปี 2	4.11	1.04		
ปี 3	4.57	0.63		
ปี 4	4.63	0.52		
สูงกว่าปี 4	4.75	0.50		

*นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สรุปได้ว่า ชั้นปีที่ศึกษาของนักศึกษาที่แตกต่างกันมีเหตุผลในการเลือกใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อฝึกฝนวิธีการออกเสียงภาษาญี่ปุ่นแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 4-36 เปรียบเทียบสื่อในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นกับวัตถุประสงค์ที่นักศึกษาเลือกใช้อินเทอร์เน็ต เพื่อศึกษาวิธีการใช้ไวยากรณ์

สื่อในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น	ศึกษาวิธีการใช้ไวยากรณ์			
	Mean	S.D.	F	P
หนังสือเรียน	3.79	0.95	4.06	0.05
สื่อออนไลน์	4.16	0.39		

*นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

สรุปได้ว่า สื่อในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาที่แตกต่างกันมีเหตุผลในการเลือกใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อศึกษาวิธีการใช้ไวยากรณ์แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 4-37 เปรียบเทียบสื่อในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นกับวัตถุประสงค์ที่นักศึกษาเลือกใช้สื่อออนไลน์เพื่อศึกษาวิธีการเขียนตัวอักษรคันจิ

สื่อในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น	ศึกษาวิธีการเขียนตัวอักษรคันจิ			
	Mean	S.D.	F	P
หนังสือเรียน	3.79	4.13	4.40	0.04
สื่อออนไลน์	4.13	0.87		

*นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

สรุปได้ว่า สื่อในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาที่แตกต่างกันมีเหตุผลในการเลือกใช้สื่อออนไลน์เพื่อศึกษาวิธีการเขียนตัวอักษรคันจิแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สื่อออนไลน์ในปัจจุบันมีการนำเสนอวิธีการเขียนตัวอักษรเป็นแบบวิดีโออยู่มากมาย ซึ่งมีความชัดเจนและเข้าใจง่ายกว่าในรูปแบบของหนังสือ แต่ผู้ตอบแบบสอบถามจำนวนมากแสดงความเห็นว่าวิธีการเขียนคันจิที่ถูกต้องนั้นไม่มีความสำคัญมากนัก หากเขียนออกมาแล้วถูกต้อง มีเส้นครบ ตามลักษณะของตัวอักษร ดังนั้นสื่อแบบเรียนในหนังสือสามารถนำเสนอวิธีเขียนที่น่าสนใจได้ด้วยการทำให้ชัดเจน ทั้งขนาดและลายเส้นการเขียนในแต่ละขั้นตอน

ตารางที่ 4-38 เปรียบเทียบสื่อในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นกับวัตถุประสงค์ที่นักศึกษาเลือกใช้สื่อออนไลน์ เพื่อฝึกฝนทักษะการอ่านภาษาญี่ปุ่น

สื่อในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น	ฝึกฝนทักษะการอ่านภาษาญี่ปุ่น			
	Mean	S.D.	F	P
หนังสือเรียน	3.77	0.88	6.34	0.01
สื่อออนไลน์	4.20	0.97		

*นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

สรุปได้ว่า สื่อในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาที่แตกต่างกันมีเหตุผลในการเลือกใช้สื่อออนไลน์เพื่อฝึกฝนทักษะการอ่านภาษาญี่ปุ่นแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักศึกษาส่วนใหญ่เลือกที่จะฝึกทักษะการอ่านจากสื่อออนไลน์ เนื่องจากสามารถเรียนรู้การออกเสียงที่ถูกต้องได้ทันที นอกจากนี้ รูปแบบของเนื้อหายังมีขอบเขตที่กว้างขวางสามารถค้นหาในหัวข้อที่สนใจได้

ตารางที่ 4-39 เปรียบเทียบสื่อในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นกับวัตถุประสงค์ที่นักศึกษาเลือกใช้สื่อออนไลน์ เพื่อฝึกฝนการทำข้อสอบภาษาญี่ปุ่น

สื่อในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น	ฝึกฝนการทำข้อสอบภาษาญี่ปุ่น			
	Mean	S.D.	F	P
หนังสือเรียน	4.06	1.011	6.77	0.01
สื่อออนไลน์	4.51	0.727		

*นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

สรุปได้ว่า สื่อในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาที่แตกต่างกันมีเหตุผลในการเลือกใช้สื่อออนไลน์เพื่อฝึกฝนการทำข้อสอบภาษาญี่ปุ่นแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักศึกษานิยมใช้สื่อออนไลน์ในการฝึกฝนทำแบบทดสอบภาษาญี่ปุ่นมากกว่าหนังสือเรียน เนื่องจากมีรูปแบบที่น่าสนใจและตอบสนองการเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็ว ประเด็นสำคัญคือการทำเฉลยที่สามารถตรวจสอบได้อย่างทันทีเมื่อทำแบบทดสอบเสร็จ ขณะที่ข้อดีของการฝึกฝนผ่านสื่อหนังสือเรียน พบว่าความตอบในเชิงลึกคือผู้ทำจะมีสมาธิกับหน้ากระดาษมากกว่าหน้าจอของอุปกรณ์ต่างๆ ซึ่งการใช้มือจับปากกาหรือดินสอระหว่างใช้ความคิดนั้นทำให้เกิดสมาธิมากกว่าการใช้มือสัมผัสเมาส์ของคอมพิวเตอร์ หรือการสัมผัสกับหน้าจอโดยตรง

กล่าวโดยสรุป นักศึกษากลุ่มเป้าหมายมีพฤติกรรมการใช้งานสื่อออนไลน์ในการเรียนรู้ตามประเด็นต่างๆมากกว่าใช้หนังสือเรียนในการเรียนรู้ทั้งสิ้น 6 ประเด็น จากทั้งสิ้น 9 ประเด็น จึงเป็นเรื่องสำคัญที่จะต้องปรับปรุงและพัฒนาแบบเรียนให้มีความเหมาะสมกับพฤติกรรมดังกล่าวเพื่อป้องกันความผิดพลาดจากการอ่านทำความเข้าใจจากสื่อออนไลน์ที่ยังขาดการคัดกรองและรวบรวมข้อมูลที่แม่นยำและถูกต้องเพียงพอ

บทที่ 5

สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์งานวิจัย

1. เพื่อพัฒนาและปรับปรุงแบบเรียนภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้นให้มีสอดคล้องกับพฤติกรรมการเรียน การเรียนรู้ผ่านสื่อออนไลน์ของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต
2. เพื่อสำรวจความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อแบบเรียนภาษาญี่ปุ่นหลังจากที่ได้รับการ พัฒนาปรับปรุงแล้ว

วิธีดำเนินงานวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยนี้ ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1-4 และสูงกว่าจาก คณะศิลปศาสตร์ หลักสูตรภาษาญี่ปุ่นธุรกิจและคณะกรรมการท่องเที่ยวและการโรงแรมที่ลงทะเบียน เรียนในรายวิชาภาษาญี่ปุ่นทุกวิชา ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 ของมหาวิทยาลัยธุรกิจ บัณฑิต จำนวนทั้งสิ้น 123 คน
2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถาม 2 ชุด ได้แก่
ชุดที่ 1 คือ แบบสอบถามเกี่ยวกับแบบเรียนภาษาญี่ปุ่น มินนะโนะนิงโกะ ในด้านรูปแบบและ เนื้อหา รวม 26 ข้อและสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นผ่านสื่อออนไลน์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต
ชุดที่ 2 คือแบบสอบถามด้านความพึงพอใจของนักศึกษาธุรกิจบัณฑิตที่มีต่อแบบเรียน ภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้นที่ได้พัฒนาแล้วให้สอดคล้องกับพฤติกรรมการเรียนรู้ผ่านสื่อออนไลน์

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยการแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ
2. การสำรวจความคิดเห็นเกี่ยวกับแบบเรียนภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้น มินนะโนะนิงโกะ ในด้าน รูปแบบของหนังสือและเนื้อหาของหนังสือเรียน โดยการหาค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

3. การศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นผ่านสื่อออนไลน์ของนักศึกษา ด้านวัตถุประสงค์การใช้งาน โดยการหาค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เพื่อนำข้อมูลที่ได้ไปทำการวิเคราะห์และปรับปรุงพัฒนาแบบเรียนใหม่ให้มีความสอดคล้องกับพฤติกรรมการเรียนรู้ผ่านสื่อออนไลน์ของนักศึกษาที่กำลังเรียนภาษาญี่ปุ่นในปัจจุบัน

4. การสำรวจความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อแบบเรียนที่ได้รับการปรับปรุงให้สอดคล้องกับพฤติกรรมการเรียนรู้ผ่านสื่อออนไลน์ของนักศึกษาระดับชั้นปริญญาตรี มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต โดยการหาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และใช้สถิติ T-test และ F-test เพื่อทดสอบสมมติฐาน

สรุปผลการวิจัย

การสำรวจเพื่อพัฒนาแบบเรียนภาษาญี่ปุ่นให้สอดคล้องกับพฤติกรรมการเรียนรู้ผ่านสื่อออนไลน์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตมีการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นผ่านสื่อออนไลน์มากกว่าสื่อแบบหนังสือเรียน
2. นักศึกษาทั้งชายและหญิงมีความคิดเห็นโดยรวมต่อแบบเรียนภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้น มินนะโนะ นิงโกะ

ในด้านรูปแบบและเนื้อหาของหนังสือว่ามีความเหมาะสมดีอยู่แล้ว

3. นักศึกษาที่เรียนอยู่ในชั้นปีที่ต่างกันและคณะที่ต่างกัน มีพฤติกรรมการเลือกใช้สื่อออนไลน์ในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นไม่แตกต่างกัน โดยรวมเลือกใช้งานสื่อออนไลน์เพื่อการเรียนรู้ในระดับมาก
4. นักศึกษาที่เรียนอยู่ในชั้นปีที่ต่างกันและคณะที่ต่างกัน มีพฤติกรรมการใช้งานหรือวัตถุประสงค์สื่อ

ออนไลน์ในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น ไม่แตกต่างกันแต่เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่านักศึกษาที่กำลังเรียนอยู่ในชั้นปีที่แตกต่างกันมีวัตถุประสงค์ที่นักศึกษาใช้สื่อออนไลน์เพื่อฝึกฝนวิธีการออกเสียงภาษาญี่ปุ่นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติอยู่ที่ 0.05 ส่วนด้านอื่นไม่พบว่ามี ความแตกต่างกัน

5. นักศึกษาที่เรียนอยู่ในชั้นปีที่ต่างกันและคณะที่ต่างกันมีความพึงพอใจต่อแบบเรียนภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้นที่ได้รับการปรับปรุงแล้ว โดยรวมไม่แตกต่างกันและอยู่ในระดับความพึงพอใจมาก

6. นักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต โดยรวมเห็นว่าแบบเรียนที่มีการปรับปรุงให้สอดคล้องกับพฤติกรรมการเรียนรู้ผ่านสื่อออนไลน์กระตุ้นให้นักศึกษาค้นคว้าหาความรู้ภาษาญี่ปุ่นจากแบบเรียนในรูปแบบหนังสือมากขึ้น

การอภิปรายผล

1. ผลการสำรวจความคิดเห็นเกี่ยวกับแบบเรียนภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้น หรือมินนะโนะนิฮงโกะ ของนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตทั้งด้านรูปแบบของหนังสือและเนื้อหาของหนังสือพบว่าความคิดเห็นโดยรวมเห็นว่าแบบเรียนมีความเหมาะสมดีอยู่แล้ว แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายประเด็น ผู้วิจัยขออภิปรายผลด้านที่นักศึกษามีความเห็นส่วนใหญ่ว่าควรมีการปรับปรุงตามประเด็นต่อไปนี้

1.1 ด้านรูปแบบของหนังสือเรียน นักศึกษามากกว่าร้อยละ 50 เห็นว่าแบบเรียนควรมีการปรับปรุงจำนวนทั้งสิ้น 5 ประเด็นได้แก่

หน้าปกของหนังสือ นักศึกษาโดยมากมีความเห็นว่าหน้าปกของแบบเรียนควรมีลักษณะที่ดึงดูดสายตา ชักชวนให้อยากอ่าน และมีคำอธิบายเกี่ยวกับหนังสือที่กระชับและชัดเจน ซึ่งความคิดเห็นในเชิงลึกจำนวนหนึ่งระบุว่าสีและรูปแบบการจัดหน้าปกจะมีผลต่อความอยากอ่านหรือหยิบหนังสือขึ้นมาเปิดดูในทันทีที่เห็น เนื่องจากหน้าปกนั้นเป็นสิ่งที่สามารถกระตุ้นผู้อ่านให้เกิดความอยากอ่านขึ้นมาได้

รูปแบบของตัวอักษรภาษาญี่ปุ่น (Font) เหตุผลหนึ่งที่เชื่อมโยงกับพฤติกรรมการเลือกเรียนผ่านสื่อออนไลน์ของนักศึกษาก็คือ รูปแบบตัวหนังสือ ซึ่งสื่อออนไลน์จะมีรูปแบบที่อ่านง่ายและดึงดูดสายตา มากกว่าตัวอักษรในแบบเรียนที่มักจะเป็นทางการ ดุดัน เคร่งขรึม ไม่เป็นมิตร หรืออาจเรียกได้ว่าไม่เหมาะสมกับช่วงวัยของผู้อ่านที่อยู่ในระดับอุดมศึกษาหรือช่วง 17-23 ปี ดังนั้นแล้วรูปแบบหรือฟรอนของตัวอักษรที่ใช้งานในแบบเรียนควรจะมีควมนุ่มนวล อ่านง่าย และใกล้เคียงกับรูปแบบที่ปรากฏในสื่อออนไลน์ประเภทต่างๆ เพื่อให้ผู้อ่านเกิดความคุ้นชินต่อการไล่เลียงสายตามากกว่าเดิม ไม่ว่าจะเป็นตัวอักษรภาษาไทยหรือญี่ปุ่นก็ตาม

ทั้งนี้เมื่อวิเคราะห์ไปยังรูปแบบของตัวอักษรภาษาญี่ปุ่นที่ปรากฏในสื่อออนไลน์แบบต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นโทรศัพท์มือถือ โน้ตบุ๊ก หรือแท็บเล็ต จะพบว่าโดยส่วนใหญ่จะมีการใช้รูปแบบตัวอักษรที่มีความโค้งมนสูงและไม่มีการวัดปลายตัวอักษรหรือที่เป็นรูปแบบของการเขียนด้วยพู่กัน ซึ่งจะแตกต่างกับแบบเรียนภาษาญี่ปุ่น มินนะโนะนิฮงโกะที่ยังคงรูปแบบตัวอักษรภาษาญี่ปุ่นที่มีลักษณะคล้ายการเขียนด้วยพู่กันที่ทำให้นักศึกษาโดยมากมีความเห็นว่าอ่านยากและควรให้มีการปรับปรุงนั่นเอง

จำนวนรูปภาพประกอบหนังสือเรียน สิ่งที่ขาดไม่ได้ในแบบเรียนในยุคปัจจุบันคือ รูปภาพที่ช่วยสื่อความหมาย โดยเฉพาะแบบเรียนที่เกี่ยวข้องกับภาษาศาสตร์ การเชื่อมโยงความคิดด้วยรูปภาพนั้นมีความสำคัญเป็นอันดับต้นๆเนื่องจากจะช่วยให้ผู้อ่านสามารถเชื่อมโยงและสรุปกระบวนการจดจำคำศัพท์ได้ออกมาเป็นภาพได้อย่างรวดเร็วกว่าการอ่านในลักษณะของตัวหนังสืออย่างเดียว โดยเฉพาะ

คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรม สำหรับแบบเรียนที่เป็นหนังสือนั้นเมื่อเปรียบเทียบกับสื่อออนไลน์ที่สามารถเชื่อมโยงรูปภาพกับคำศัพท์ได้ในจำนวนที่ไม่จำกัดก็ถือว่ามีข้อจำกัดสำหรับหนังสือเรียนมากกว่า แต่รูปแบบหนังสือเรียนนั้นจะมีข้อดีที่การพลิกเปิดและสัมผัสกระดาษในแต่ละหน้านั้นกระตุ้นความจำได้ดีกว่าการกดเพื่อเปลี่ยนหน้าจอของสื่อออนไลน์ จำนวนรูปภาพในแบบเรียน มินนะโนะนิฮงโกะนั้นยังพบว่ามีจำนวนไม่เพียงพอกับความต้องการของนักศึกษา ดังนั้นแล้วแบบเรียนที่ปรับปรุงใหม่จึงต้องมีจำนวนรูปภาพที่มากกว่าเดิม

ลักษณะของรูปภาพประกอบหนังสือเรียน พบว่านักศึกษาโดยมากเห็นว่าภาพที่ประกอบหนังสือเรียนนั้นจำเป็นจะต้องอยู่ในลักษณะที่มองเห็นได้อย่างชัดเจน หรืออาจเป็นภาพเสมือนจริง มีความเป็นสากลและดูน่าสนใจ ซึ่งจะทำให้การอ่านทำความเข้าใจเป็นไปได้อย่างราบรื่นและไม่น่าเบื่อ ดังนั้นแบบเรียนที่ทำการพัฒนาแล้วนั้นจึงได้นำภาพประกอบที่มีความคมชัดและเสมือนจริงมากกว่าเดิมมาสอดแทรกภายในบทเรียนโดยแยกออกเป็นประเภทของคำ เช่น คำนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ เป็นต้น

ระยะห่างระหว่างบรรทัด สำหรับภาษาญี่ปุ่นซึ่งมีการนำตัวอักษรจีนมาใช้นั้น จะมีการวางคำอ่านกำกับไว้ด้านบนซึ่งจะทำให้ระยะห่างของบรรทัดลดน้อยลง เป็นผลให้การไล่เรียงสายตาเวลาอ่านนั้นจะลำบากมากขึ้นหากระยะห่างนี้ไม่เหมาะสม เนื่องจากแต่ละบรรทัดจะชิดติดกันมากขึ้นซึ่งจะแตกต่างอย่างมากกับ สื่อออนไลน์ที่มีขนาดของหน้าการนำเสนอแบบไร้ขีดจำกัด ดังนั้นการจัดวางหน้ากระดาษสำหรับแบบเรียนที่เป็นหนังสือเรียนนั้นต้องคำนึงถึงระยะห่างของบรรทัดตรงนั้นด้วย เพื่อไม่ให้เป็นการสร้างภาระกับสายตาผู้อ่านมากเกินไป นอกจากนี้การทิ้งระยะระหว่างบรรทัดที่มากเพียงพอ ยังเป็นการเหลือที่ว่างไว้สำหรับการจดบันทึกหรือทำสัญลักษณ์ในการอ่านทำความเข้าใจของผู้อ่านได้อีกด้วย ซึ่งเป็นจุดเด่นอีกจุดหนึ่งที่สื่อการเรียนแบบออนไลน์ไม่สามารถทำได้

1.2 ด้านเนื้อหาของหนังสือเรียน นักศึกษามากกว่าร้อยละ 50 เห็นว่าแบบเรียนควรมีการปรับปรุงด้านเนื้อหา จำนวนทั้งสิ้น 3 ประเด็นได้แก่

ประโยคตัวอย่างมีความทันสมัย การสำรวจพบว่า นักศึกษาเห็นว่าประโยคตัวอย่างในแบบเรียนขาดความร่วมสมัย ถึงแม้ว่าเนื้อหาจะยังเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องในชีวิตประจำวันทั่วไป แต่ด้วยสภาพแวดล้อมทั่วไปเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วในโลกยุคปัจจุบัน การใช้ประโยคตัวอย่างเพื่อสรุปหลักภาษาไว้ในประโยค ประโยคหนึ่งควรมีเรื่องราวในสังคมโลกปัจจุบันมากกว่าเดิม ซึ่งคำตอบเชิงลึกจากแบบสอบถามนักศึกษาต้องการเห็นประโยคตัวอย่างที่เกี่ยวข้องกับเรื่องราวหรือเหตุการณ์ที่เป็นรูปธรรมอยู่ในบริบทของผู้อ่านมากกว่า ซึ่งแบบเรียนมินนะโนะนิฮงโกะนั้น เขียนขึ้นมาภายใต้บริบทของสังคมญี่ปุ่นเป็นหลัก

ดังนั้นเหตุการณ์สมมติในประโยคตัวอย่างต่างๆจึงสอดคล้องกับสภาพแวดล้อมของชาวญี่ปุ่น ซึ่งผู้อ่านชาวไทยอาจจะเข้าใจไม่ถึงเนื่องจากไม่เคยมีประสบการณ์อยู่ในประเทศญี่ปุ่นมาก่อน นอกจากนี้

เมื่อสำรวจจากสื่อออนไลน์ที่มีการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นจะเห็นได้ว่าการใช้ประโยชน์ตัวอย่างที่มีความน่าสนใจและทันสมัยอยู่ตลอดเวลา เช่นเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับช่วงชีวิตวัยรุ่น เหตุการณ์ หรือ ถ้อยคำ สำนวนต่างๆที่ปรากฏในประโยชน์ตัวอย่างล้วนแล้วแต่เต็มไปด้วยความร่วมสมัยและอ้างอิงจากสถานการณ์จริงเป็นหลักทำให้ตัวแบบเรียนมีความน่าค้นคว้ายู่ตลอดเวลา ด้วยเหตุนี้การปรับปรุงแบบเรียนจึงต้องมีการนำเสนอเรื่องราวที่สอดคล้องกับวิถีชีวิตของผู้อ่านให้มากกว่าเดิม เช่น เป็นประโยชน์ที่ผู้อ่านที่เป็นนักศึกษามีโอกาสที่จะได้ใช้งานในชีวิตจริงยุคปัจจุบันได้มากกว่าประโยชน์ทางไกลจากการดำเนินชีวิต

บทสนทนามีความทันสมัย สืบเนื่องมาจากประโยชน์ตัวอย่าง บทสนทนาที่ต้องมีลักษณะที่คล้อยตามกันไปด้วยเพื่อให้เกิดความราบรื่นในการอ่าน ซึ่งจำเป็นต้องนำเสนอเรื่องราวที่อยู่ใกล้ตัวครอบคลุมประสบการณ์ของผู้อ่านเพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำไปประยุกต์ใช้กับวิชาภาษาญี่ปุ่นอื่นๆได้ง่ายขึ้น

แบบฝึกหัดมีความทันสมัย รูปแบบของแบบฝึกหัดของหนังสือเรียนปัจจุบันมองเผินๆอาจจะถูกจำกัดอยู่ในรูปแบบของตัวหนังสือเรียนเท่านั้น แต่หากประยุกต์ให้สอดคล้องกับการเรียนด้วยสื่อออนไลน์ก็สามารถทำได้เมื่อพฤติกรรมการใช้งานสื่อออนไลน์ของนักศึกษาในปัจจุบันเรียกได้ว่ากลายเป็นปัจจัยที่ห้าของชีวิตไปแล้วนั้น การเรียนรู้จึงเกิดขึ้นตลอดเวลา การฝึกทำแบบฝึกหัดควรทำควบคู่กันไประหว่างหนังสือเรียนและสื่อออนไลน์ เพื่อจำกัดขอบเขตของการเรียนรู้ให้อยู่ในกรอบของวัตถุประสงค์การเรียนรู้ในแต่ละบท เนื่องจากข้อเสียของการเรียนรู้ผ่านสื่อออนไลน์นั้นอยู่ที่การเรียนที่ไม่มีขอบเขตอันแน่นอน ข้อมูลต่างๆสามารถเชื่อมโยงไปส่วนอื่นๆ ได้ตลอดเวลา การรวบรวมสมาธิอยู่กับเรื่องใดเรื่องหนึ่งจึงเป็นเรื่องยาก ทำให้แบบเรียนแบบหนังสือมีบทบาทสำคัญในแง่นี้ ซึ่งผู้วิจัยจึงเห็นว่าหากกำหนดโจทย์ในแบบเรียนเอาไว้ก่อน จากนั้นจึงให้ผู้เรียนใช้สื่อออนไลน์เป็นเครื่องมือในการฝึกฝนและค้นหาคำตอบเพื่อนำมาเขียนตอบลงไปแบบเรียนน่าจะเป็นวิธีที่เหมาะสมที่สุดกับพฤติกรรมการเรียนผ่านสื่อออนไลน์ของผู้เรียนในยุคปัจจุบัน

2. ผลการสำรวจพฤติกรรมการใช้สื่อออนไลน์ในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ด้านเหตุผลในการเลือกใช้และวัตถุประสงค์ในการใช้งาน โดยรวมอยู่ในระดับมาก มีเพียงสองประเด็นคือ ความรวดเร็วในการใช้งานและการเชื่อมโยงข้อมูล เพียงสองประเด็นเท่านั้นที่ผลลัพธ์อยู่ที่ระดับปานกลาง

2.1 ด้านเหตุผลในการเลือกใช้ใช้งานสื่อออนไลน์เพื่อเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น ชี้ให้เห็นว่าข้อดีอันดับต้นๆของการใช้สื่อออนไลน์อย่างสมาร์ทโฟน แท็บเล็ต หรือคอมพิวเตอร์เรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นผ่านช่องทางอย่างแอปพลิเคชันต่างอยู่นั้นอยู่ที่ความทันสมัยและความหลากหลายของเนื้อหา โดยอายุของนักศึกษา

ที่แตกต่างกันมีเหตุผลในการเลือกใช้สื่อออนไลน์ด้านเนื้อหาที่มีความทันสมัยและหลากหลายแตกต่างกัน โดยนักศึกษาที่อยู่ช่วงอายุ 20-22 ปีจะให้ความสำคัญกับความทันสมัยของเนื้อหาแบบเรียนสื่อออนไลน์มากที่สุดนำไปสู่การเลือกใช้งานสื่อออนไลน์ประเภทต่างๆเช่น แอปพลิเคชัน เฟสบุ๊ก ยูทูป ในการเรียน ทั้งนี้จุดเด่นของสื่อออนไลน์อยู่ที่การปรับปรุงข้อมูลที่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลา แต่ก็กลายเป็นข้อเสียไปพร้อมกันๆ เนื่องจากผู้เรียนจะไม่สามารถกำหนดขอบเขตการเรียนรู้และลำดับชั้นการเรียนรู้ตามที่หนังสือเรียนมี เพราะข้อมูลที่มากเกินไปในสื่อออนไลน์นั่นเอง เพราะฉะนั้นการปรับปรุงเนื้อหาในแบบเรียนภาษาญี่ปุ่นให้สอดคล้องกับพฤติกรรมการเรียนรู้ผ่านสื่อออนไลน์ สิ่งแรกที่จะต้องปรับปรุงคือเนื้อหาด้านความทันสมัยและหลากหลาย ภายใต้บริบทที่ผู้เรียนสามารถเข้าถึงได้ ไม่ห่างไกลจากประสบการณ์มากเกินไป เช่น อาจจะเป็นเรื่องราวของตัวละครที่เป็นนักศึกษาในมหาวิทยาลัย ฉากหลังเป็นมหาวิทยาลัย หอพัก เป็นต้น

2.2 ด้านวัตถุประสงค์การใช้งานสื่อออนไลน์ในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น พบข้อเท็จจริงว่าวัตถุประสงค์หลักของการใช้งานสื่อออนไลน์ประเภทต่างๆของนักศึกษา คือ การใช้เพื่อค้นหาความหมายของคำศัพท์มาเป็นอันดับแรก และมีการใช้งานเพื่อเรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมของประเทศญี่ปุ่นในลำดับที่น้อยที่สุด ซึ่งนักศึกษาไม่ว่าจะเรียนอยู่ชั้นปีใดหรือเรียนอยู่คณะใดก็ตามปริมาณการใช้งานสื่อออนไลน์เพื่อค้นหาความหมายของคำศัพท์ก็อยู่ในลำดับสูงที่สุดไม่ต่างกัน เห็นได้ว่าสัดส่วนการเรียนรู้ผ่านสื่อออนไลน์ของนักศึกษาโดยรวมนั้นมีพฤติกรรมที่ให้ความสำคัญกับคำศัพท์เป็นหลัก โดยใช้งานสื่อออนไลน์ในรูปแบบของพจนานุกรมไฟฟ้าที่สามารถสืบค้นคำศัพท์ได้อย่างรวดเร็วเท่านั้น อันเป็นข้อเสียหนึ่งของการเรียนผ่านสื่อออนไลน์เนื่องจากการใช้งานในรูปแบบของการสืบค้นความหมายในพจนานุกรมออนไลน์ การเรียนรู้คำศัพท์ใหม่นั้นจะขาดกรอบหรือขอบเขตในการเรียนรู้ที่เหมาะสมเนื่องจากสื่อออนไลน์นั้นมีขอบเขตที่ไร้ข้อจำกัดต่างจากแบบเรียนการจำจดหรือเชื่อมโยงคำศัพท์ในหมวดหมู่เดียวกันจึงไม่มีประสิทธิภาพ ซึ่งต่างจากแบบเรียนที่เป็นหนังสือที่สามารถจำกัดขอบเขตของการเรียนรู้คำศัพท์ได้เป็นหมวดหมู่ที่ชัดเจนและเป็นลำดับชั้นมากกว่า นอกจากนี้การใช้งานพจนานุกรมออนไลน์หรือแอปพลิเคชันแปลความหมายต่างๆ และเมื่อทำการสำรวจช่องทางออนไลน์เหล่านั้นแล้วจะพบว่า สื่อจำนวนไม่น้อยขาดการอธิบายคำศัพท์รวมไปถึงการให้ความหมายผิดไปจากความเป็นจริงซึ่งเป็นข้อเสียอย่างใหญ่หลวงของสื่อออนไลน์ในปัจจุบัน ดังนั้นแล้วแบบเรียนในลักษณะหนังสือที่ผ่านการปรับปรุงพัฒนาแล้วต้องมีหน้าที่สำคัญคือเป็นเครื่องมือแนะนำหรือชี้แนะการใช้งานสื่อออนไลน์ให้ถูกต้องนั่นเอง

ผลการทดสอบด้วยค่าสถิติ F-Test โดยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-Way ANOVA) พบว่าชั้นปีที่ศึกษาของนักศึกษาที่แตกต่างกันมีเหตุผลในการเลือกใช้สื่อออนไลน์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในด้านการฝึกฝนวิธีการออกเสียงภาษาญี่ปุ่นผ่าน

สื่อออนไลน์ โดยเมื่ออยู่ชั้นปีที่สูงขึ้น นักศึกษาจะหันมาใช้สื่อออนไลน์ในการฟังเสียงภาษาญี่ปุ่นมากขึ้นตามลำดับไม่ว่าจะผ่านการดูการ์ตูน การฟังเพลง หรือการชมภาพยนตร์ออนไลน์ก็ตาม

ด้านการใช้สื่อในการเรียนรู้กับวัตถุประสงค์ ผลการวิเคราะห์การแปรปรวนพบว่ามีความแตกต่างกัน โดยที่นักศึกษาจะใช้งานสื่อออนไลน์ เพื่อศึกษาภาษาญี่ปุ่นด้านต่างๆ มากกว่าการเรียนรู้ผ่านสื่อแบบของหนังสือ ได้แก่ด้านต่างๆ ดังนี้ ด้านการเรียนรู้หลักไวยากรณ์ ด้านวิธีการเขียนตัวอักษรคันจิ ด้านการฝึกฝนทักษะการอ่าน และด้านการฝึกฝนการทำข้อสอบภาษาญี่ปุ่น

3. ผลการสำรวจความพึงพอใจต่อแบบเรียนภาษาญี่ปุ่นที่ปรับปรุงให้สอดคล้องกับพฤติกรรม การเรียนรู้ผ่านสื่อออนไลน์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต จากผลการสำรวจโดยให้นักศึกษาได้ทดลองใช้งานแบบเรียนที่ทำการปรับปรุงแล้ว โดยใช้ชื่อแบบเรียนว่า DPU No Nihongo (ดีพิยู โนะ นิฮงโกะ) พบว่าค่าเฉลี่ยความพึงพอใจโดยรวมอยู่ที่ 4.15 หมายถึงมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้มีการปรับปรุงแบบเรียนจากต้นฉบับเดิมชื่อ Minna No Nihongo (มินนะ โนะ นิฮงโกะ) ทั้งสิ้น 27 หัวข้อ เพื่อให้สอดคล้องกับพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษามากที่สุด โดยใน 27 หัวข้อนั้น หัวข้อที่มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจสูงที่สุดสามอันดับแรกได้แก่

1. รูปแบบของตัวหนังสือหรือ Font ภาษาไทย มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจอยู่ที่ 4.36
2. ตัวอย่างบทสนทนาสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจอยู่ที่ 4.36
3. แบบเรียนสามารถกระตุ้นให้นักศึกษามีความสนใจในการอ่านภาษาญี่ปุ่นมากขึ้น มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจอยู่ที่ 4.34

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำงานวิจัยไปใช้

1. ด้านการพัฒนาสื่อหนังสือเรียน ด้านรูปแบบของหนังสือ

จากการวิจัยพบว่า สิ่งที่สามารถดึงดูดและกระตุ้นพฤติกรรมให้นักศึกษาหันมาสนใจหนังสือได้มากขึ้นเป็นอันดับต่อไปนี้

- 1.1 หน้าปกที่ต้องโดดเด่น มีสีสัน เหมาะสมกับวัยของนักศึกษา และคำอธิบายที่ชัดเจน
- 1.2 ด้านขนาดควรเป็นขนาด A4 เนื่องด้วยความคุ้นเคยกับการใช้งานในชีวิตประจำวันมากที่สุดทำให้สามารถพกพาได้สะดวก
- 1.3 ลำดับขั้นการนำเสนอ ควรเริ่มด้วยวัตถุประสงค์ในแต่ละบท ที่สำคัญคือความชัดเจน ลำดับขั้นนี้หมายถึงรวมถึงหน้าสารบัญที่ต้องสามารถเปิดดูได้โดยง่าย และมีความ

ต่อเนื่องกันในแต่ละหัวข้อ ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าควรมีลำดับดังนี้ สารบัญ → ชื่อบทพร้อม
 วัตถุประสงค์ → คำศัพท์ที่ใช้ในแต่ละบท → บทสนทนาพร้อมคำแปล → เรื่อง
 สอดแทรก → หน้าอธิบายไวยากรณ์ → ตัวอย่างประโยค → พร้อมคำแปล →
 ตัวอย่างบทสนทนา → เรื่องสอดแทรก → แบบฝึกหัด และ หน้าดัชนีคำศัพท์

- 1.4 ขนาดของตัวอักษรทั้งภาษาไทย และภาษาญี่ปุ่นควรมีขนาดตั้งแต่ 18 ขึ้นไป โดยเว้น
 ช่วงระหว่างบรรทัดให้มากกว่าเอกสารทั่วไป เนื่องจากตัวอักษรภาษาญี่ปุ่นนั้น
 จำเป็นต้องใช้พื้นที่ในการกำกับคำอ่านอยู่ด้วยจึงต้องทิ้งระยะห่างของบรรทัดให้มากขึ้น
- 1.5 จำนวนรูปภาพ ไม่ควรมีมากกว่าหน้าละ 2 รูป ยกเว้นในหน้าบทสนทนาหรืออธิบาย
 คำศัพท์ เนื่องจากจะทำให้เป็นภาระต่อสายตาในการอ่าน
- 1.6 รูปแบบของรูปภาพประกอบ ควรเป็นรูปภาพชนิดเดียวกัน เช่น ภาพเสมือนจริงก็ควร
 เป็นเสมือนจริงตลอดทั้งเล่ม หรือมีผู้วาดเป็นคนเดียวกันเพื่อความต่อเนื่องและเชื่อมโยง
 ความคิด ไปในทิศทางที่หนังสือต้องการนำเสนอ หากมีภาพจากหลายแหล่งที่มาจะทำให้
 กระทบการอ่านทำความเข้าใจการจัดกระจายได้
- 1.7 จำนวนบรรทัดในแต่ละหน้า ไม่ควรเกิน 20 บรรทัด เนื่องด้วยสมาธิในการอ่านของ
 นักศึกษายุคนี้ลดน้อยลง เมื่อตัวอักษรใหญ่ขึ้น บรรทัดย่อมลดลง ทั้งนี้การเหลือที่ว่าง
 เอาไว้จะทำให้ผู้อ่านสามารถจดบันทึกข้อความสำคัญในระหว่างการอ่านได้ดีมากขึ้น
 ด้วย
- 1.8 การใช้ภาษาไทยในการอธิบาย เนื่องด้วยผู้อ่านเป็นนักศึกษาอุดมศึกษาในวัย 17-22 ปี
 ซึ่งถือเป็นช่วงวัยรุ่นประกอบกับการที่มีพฤติกรรมใช้สื่อออนไลน์อย่างมากใน
 ชีวิตประจำวัน ดังนั้นการใช้ภาษา ไม่ควรเป็นภาษาวิชาการ แต่ควรเป็นภาษาพูดแบบ
 เดียวกับที่อาจารย์หรือครูใช้ในห้องในการอธิบายแก่นักศึกษา ต้องไม่เยิ่นเย้อ มีความ
 กระชับ ตรงประเด็น ลดทอนความเป็นหนังสือวิชาการลงเพื่อดึงสมาธิของผู้อ่านเอาไว้
 ให้มากที่สุด นอกจากนี้การมีมุกตลกหรือการคุ้ยเล่นนอกเรื่องสอดแทรกอยู่เป็นระยะ
 จะทำให้หนังสือเรียนน่าอ่านมากขึ้นในความคิดของผู้วิจัย ทั้งนี้ค่าเฉลี่ยควรอยู่ที่ สาม
 หน้าต่อหนึ่งเรื่อง อาจเป็นบทกลอนเพื่อสรุปยอดความคิดของไวยากรณ์หรือคำศัพท์
 และอาจเป็นเรื่องตลกเกี่ยวกับภาษาหรือวัฒนธรรมนั้นๆ เป็นต้น
- 1.9 ปริมาณเนื้อหาในแต่ละบท ไม่ควรเกิน 10-12 หน้า และควรมีจำนวนหน้าที่เท่ากันใน
 ทุกๆบท เพื่อสร้างความเป็นระเบียบของสมองในการอ่านทำความเข้าใจ
- 1.10 จำนวนของประโยคตัวอย่างต่างๆ แต่ละไวยากรณ์ควรมีตัวอย่างอยู่ที่ 5 ประโยค
 และ 10 ประโยคในกรณีที่มีจำนวนไวยากรณ์น้อย และควรเป็นจำนวนที่เท่ากันทั้งหมด

ในทุกๆบท ทั้งนี้ข้อได้เปรียบของแบบเรียนในลักษณะของหนังสือนั้นคือการสามารถจัดเรียงรูปเล่มและระยะต่างๆในจบได้ในหนึ่งหน้ากระดาษ ควรนำจุดเด่นข้อนี้มาใช้ให้เกิดประสิทธิภาพมากที่สุด นั่นคือการสร้างความเป็นระเบียบให้สายตาจะทำให้สมองสามารถประมวลผลได้เร็วที่และมีประสิทธิภาพ

1.11 การเน้นข้อความ งานวิจัยจำนวนมากกล่าวว่าการทำไฮไลต์หรือเน้นข้อความสำคัญด้วยปากกาสีจะทำให้ผู้อ่านจับใจความสำคัญได้เร็วและอ่านเข้าใจได้ดีขึ้น ดังนั้นตัวหนังสือควรมีการเน้นหัวข้อในสามระดับ คือ หัวเรื่องหลัก หัวเรื่องรอง และคำสำคัญหรือ Key word โดยมีการเน้นในลักษณะที่เป็นรูปแบบเดียวกันตลอดทั้งเล่ม เช่นหัวเรื่องหลักเน้นตัวหนา หัวเรื่องรองเน้นตัวเอียง และ คำสำคัญมีขีดเส้นใต้ เป็นต้น

1.12 การตีกรอบความคิด การตีกรอบประเด็นสำคัญ ภาพ หรือข้อความใดๆในหน้าหนังสือควรเป็นแบบเส้นประ ไม่ใช่เส้นทึบ เพื่อเพิ่มช่องว่างและลดความน่าอึดอัดในการอ่านลง เป็นการลดภาระการทำงานของสมองเนื่องจากกรอบทึบนั้นจะส่งผลให้เกิดความโดดเด่นของส่วนอื่นๆ โดนลดทอนลงมากเกินไปจนความจำเริญ และยังทำให้สายตาระหว่างการอ่านทำความเข้าใจนั้นพุ่งความสนใจไปยังกรอบมากเกินไปอีกด้วย

2. ด้านการพัฒนาแบบเรียนในด้านเนื้อหา

2.1 ความทันสมัยของประโยคตัวอย่างและบทสนทนา ถึงแม้ว่าข้อจำกัดของหนังสือจะอยู่ทันสมัย ไม่สามารถปรับปรุงข้อมูลได้ตลอดเวลาเหมือนอย่างสื่อออนไลน์ จึงต้องสรรหาเนื้อหาและนำข้อมูลของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงและเป็นเหตุการณ์ที่อยู่ในกระแสสังคมมาใช้ในตัวอย่าง เพื่อกระตุ้นให้เกิดความน่าสนใจและง่ายต่อการเชื่อมโยงและจดจำของผู้อ่านมากที่สุด งานวิจัยชิ้นนี้พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามจำนวนกว่าร้อยละ 66.67 ต้องการเห็นความทันสมัยของประโยค และบทสนทนา ทั้งนี้ประโยคตัวอย่างและบทสนทนาต่างๆของแบบเรียน จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องวางอยู่บนพื้นฐานสำคัญที่ว่า ผู้อ่านมีประสบการณ์อยู่ในขอบเขตใด ดังนั้นประโยคตัวอย่างของหนังสือเรียนที่มุ่งเน้นให้ความรู้แก่ผู้อ่านที่เป็นวัยรุ่นช่วงอายุ 17-22 ปี ควรมีเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับสิ่งต่อไปนี้ ได้แก่ หนึ่งด้านความบันเทิง เช่น เกม การ์ตูน เพลง ภาพยนตร์ ดารา นักร้อง สองด้านชีวิตในมหาวิทยาลัย เช่น การลงทะเบียนเรียน การคบเพื่อน การเข้าชมรม เป็นต้น สามด้านชีวิตในหอพัก เช่น การย้ายเข้า ย้ายออก การทิ้งขยะ การซักผ้า การแก้ปัญหาไฟฟ้า น้ำประปา เป็นต้น และสี่ด้านประเด็นอันเป็นที่วิพากษ์ณ์

วิจารณ์ในสังคม เช่น ข่าวทางสื่อโซเชียล เป็นต้น การใช้เนื้อหาที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับตัวผู้อ่านเป็นฐานในการแต่งประโยคตัวอย่างจะเชื่อมโยงให้ผู้อ่านสามารถจดจำเนื้อหาทั้งคำศัพท์และไวยากรณ์ได้รวดเร็วกว่าเรื่องที่ไร้ประสบการณ์ เนื่องจากเมื่อประสบเหตุการณ์จริงสมองจะเชื่อมโยงเรื่องราวต่างๆเข้ากับประโยคตัวอย่างที่เป็นภาษาญี่ปุ่นในแบบเรียนโดยอัตโนมัตินั่นเอง

2.2 แบบฝึกหัดและการเชื่อมโยงกับสื่อออนไลน์ ข้อได้เปรียบอีกอย่างหนึ่งของสื่อการเรียนแบบหนังสือเรียน คือสามารถฝึกทำแบบฝึกหัดได้สะดวกและปริมาณมากกว่าเนื่องจากสื่อออนไลน์จัดทำเป็นแบบฝึกหัดเพื่อให้สามารถเข้าไปฝึกฝนได้นั้นยังมีน้อยและส่วนใหญ่ขาดการอธิบายอย่างชัดเจน ผลวิจัยพบว่าร้อยละ 68 มีความเห็นตรงกันด้านปริมาณว่าควรอยู่ในขอบเขตไม่เกิน 3 หน้ากระดาษ โดยแบบเรียนที่ทำการพัฒนาให้สอดคล้องกับพฤติกรรมการเรียนรู้ผ่าน สื่อออนไลน์ได้สร้างรูปแบบการทำแบบฝึกหัดควบคู่กันระหว่างสื่อออนไลน์และหนังสือเรียนเข้าด้วยกัน เพื่อกระตุ้นความสนใจและตอบสนองต่อพฤติกรรมการใช้สื่อออนไลน์ให้มากที่สุด ดังนี้

- หน้าที่ 1 บอกวัตถุประสงค์การทำแบบฝึกหัดเน้นทำในกระดาษ รูปแบบจะเป็นโจทย์ถามตอบเติมคำในช่องว่าง แต่งประโยค หรือแบบตัวเลือกทั่วไป ซึ่งเป็นรูปแบบดั้งเดิมที่เน้นการเขียนเป็นหลัก
- หน้าที่ 2 แบบฝึกหัดที่เชื่อมโยงกับมัลติมีเดียหรือสื่อออนไลน์แบบหลากหลายช่องทาง เช่น การฟัง การอ่าน และการเล่นเกมต่างๆ โดยระบุช่องทางการเชื่อมโยงและประเด็นคำถามเอาไว้ในหน้ากระดาษ ผู้อ่านจะต้องใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์เพื่อเข้าสู่ระบบอินเทอร์เน็ต โดยจะเป็นการเข้าสู่หน้าการเรียนรู้ในแบบต่างๆ เช่น การฟังตัวอย่างคำทักทายในภาษาญี่ปุ่น ต้องเปิดฟังเพื่อฝึกทักษะการฟัง จากนั้นนำคำตอบที่ได้ยินมาตอบลงในหน้าหนังสือ ระหว่างหน้ากระดาษอาจมีคำบอกใบ้หรือคำศัพท์วางไว้เป็นระยะๆ เพื่อตั้งให้ผู้อ่านอยู่กับประเด็นนั้นๆ หรือจะเป็นการฝึกเขียนตัวอักษร ที่สามารถเปิดเข้าไปดูวิธีการเขียนแล้วนำมาฝึกเขียนตามลงหน้ากระดาษ หรือการฝึกเขียนตามเสียงที่ได้ยินจากเว็บไซต์ เป็นต้น ทั้งนี้ในปัจจุบันมีช่องทางทางสื่อออนไลน์มากมายที่สามารถเข้าไปใช้งานสร้างพื้นที่สำหรับทำแบบฝึกหัดต่างๆได้โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย เช่น Google Classroom Kahoot.it หรือ Adobe Spark เป็นต้น
- หน้าที่ 3 การสรุปวัตถุประสงค์ของการทำแบบฝึกหัด ซึ่งเป็นส่วนท้ายของเนื้อหาเพื่อสรุปรวบยอดความคิดทั้งหมดในแต่ละบท เป็นการย้ำเตือนระบบความคิดให้

ชัดเจนอีกครั้งว่าตั้งแต่ต้นจนจบนั้นมีการกล่าวถึงเรื่องอะไร มีใจความสำคัญอยู่ที่เรื่องใดบ้าง

- 2.3 การแนะนำสื่อออนไลน์เพื่อใช้ในการเรียนรู้ ผู้วิจัยเห็นว่าหนังสือเรียนในปัจจุบัน นอกจากจะให้ความรู้ทางวิชาการแล้ว จำเป็นต้องทำหน้าที่ช่วยคัดกรองแหล่งข้อมูลต่างๆ ให้กับผู้เรียนด้วย โดยแนะนำและอธิบายสื่อออนไลน์ช่องทางต่างๆ เช่น แอปพลิเคชันหรือเว็บไซต์ใดที่มีความถูกต้อง เชื่อถือได้ โดยระบุเอาไว้ในหน้าหนังสือส่วนต่างๆ ในที่นี้แบบเรียนที่ผ่านการปรับปรุงแล้วได้สอดแทรกมุมแนะนำแอปพลิเคชัน พจนานุกรม เว็บไซต์รวบรวมคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น รวมไปถึงช่องทางการฝึกฝน ภาษาญี่ปุ่นในทักษะด้านต่างๆ ได้แก่ การพูด การฟัง การอ่าน และการเขียน ซึ่งมีการแนะนำวิธีเข้าถึงและวิธีการใช้งานกำกับเอาไว้ในส่วนต่างๆ ของหน้าหนังสือทั้งนี้เพื่อป้องกันความเข้าใจผิดด้านเนื้อหาและเพื่อให้สอดคล้องกับพฤติกรรมการใช้งานสื่อออนไลน์ของนักศึกษา

บรรณานุกรม

- กิดานนท์ มลทอง. (2543). เทคโนโลยีการศึกษาและนวัตกรรม. กรุงเทพมหานคร: ภาควิชา โสต
ทัศนศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- คาโต้ โทะชิโนะริ. ฝึกสมองให้ฉับไวแค่ทำอะไรต่างจากเดิม. แปลโดย อนิษา เกมเผ่าพันธุ์.
กรุงเทพฯ : อมรินทร์ฮาวทู อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง, (2559).
- คาโต้ โทะชิโนะริ. 66 วิธีลับคมสมอง. แปลโดย อังคณา รัตนจันทร์ .กรุงเทพฯ : อินสปายร์ ,
2559.
- คมกริช ทัทกัฬ. (2540). พฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายใน
โรงเรียนที่เข้าร่วมโครงการเครือข่ายคอมพิวเตอร์เพื่อโรงเรียนไทย. ปรินญา
นิพนธ์. มหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิ
โรฒ. (สำเนา)
- ใจทิพย์ ณ สงขลา. 2542. การสอนผ่านเครือข่ายเวิลด์ ไวด์เว็บ, วารสารครุศาสตร์, 27(3),
18-28.
- ฉวีวรรณ คูหาภินันท์. (2545). การอ่านและการส่งเสริมการอ่าน. กรุงเทพฯ: ศิลปาบรรณาการ.
- ชนตติ สยนาณนท์. (2555). พฤติกรรมและปัญหาการใช้อินเทอร์เน็ตของนักศึกษาระดับปริญญา
ตรี. ปรินญา นิพนธ์ มหาบัณฑิต. (วิชาการอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. (สำเนา)
- ชุตา รัตนเพียร. 2542. การเรียนการสอนผ่านเว็บ: ทางเลือกใหม่ของเทคโนโลยีการศึกษาไทย,
วารสารครุศาสตร์. (มีนาคม-มิถุนายน 2542), 29-35.
- ชาซากิ เคิจิ. แค่ใช้คำให้ฉลาดก็เพิ่มโอกาสจาก 0 เป็น 100 .แปลโดย ทินภาส พาหะนิชย์.
กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์วีเลิร์น, (2555).
- ดารินทร์ เพ็ชรศรี (2553, 27 กรกฎาคม) สัมภาษณ์โดย ชนตติ สยนาณนท์ ที่ศูนย์คอมพิวเตอร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
- ติเตน เบ็ญฮวัน. (2556). ทักษะและพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่มีความรู้
ภาษาอังกฤษในระดับต่ำ. วิทยานิพนธ์ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (วิชาการสอน
ภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ). สงขลา: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. (สำเนา)

ทัศนีย์ ศุภเมธี. (2542). พฤติกรรมการสอนวิชาภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ สถาบันราชภัฏธนบุรี.

ทิม เดวิด. 7 คำพิเศษหยิบมาใช้เมื่อใครคนทำตามเมื่อนั้น. แปลโดย พรเลิศ อัฐ์. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์วีเลิร์น, (2556).

ธานี ชัยวัฒน์ (2558) สมาคมผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือแห่งประเทศไทย (PUBAT), คณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, และศูนย์วิจัยเพื่อการพัฒนาสังคมและธุรกิจ

น้องนุช ศักดินาเกียรติกุลม. (2547). พฤติกรรมและปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการใช้งานอินเทอร์เน็ตของนักศึกษา ระดับปริญญาตรี สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีเทคนิคศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า พระนครเหนือ.

บันลือ พุกกะวัน.(2533). มิติใหม่ในการสอนอ่าน. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

พิจิตรา สิริศรีสัมพันธ์.(2547). ทักษะที่มีต่อการเรียนการสอนผ่านคอมพิวเตอร์บนเครือข่ายคอมพิวเตอร์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัยมหิดล. วิทยานิพนธ์ (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. (สำเนา)

ยุพกา พุกขิมา.(2556). บทความวิจัยความนิยมในการเรียนภาษาญี่ปุ่นและภาษาจีนของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ แร่งจูงใจแตกต่างกันอย่างไร. ภาควิชาภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ศูนย์วิจัยเพื่อการพัฒนาสังคมและธุรกิจ.(2558). ผลวิจัยการอ่านคนไทยอ่านอะไร. สมาคมผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือแห่งประเทศไทย.

สุนิสา มาณพ (2555). พฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตของนักศึกษา วิทยาลัยเทคโนโลยีอุตรดิตถ์ สำนักงานอุทยานการเรียนรู้.(2557). รายงานการจัดงานแถลงข่าว ผลสำรวจการอ่านหนังสือของประชากร พ.ศ.2557. กรุงเทพฯ: ฝ่ายวิชาการสำนักงานอุทยานการเรียนรู้

สำนักงานสถิติแห่งชาติ กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร.(2556). สรุปผลที่สำคัญสำรวจการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารในครัวเรือน พ.ศ.2556. กรุงเทพฯ: สำนักงานสถิติแห่งชาติ

เอมิกา เหมมินทร์.(2556). พฤติกรรมการใช้และความคิดเห็นเกี่ยวกับผลที่ได้จากการใช้เครือข่ายสังคมออนไลน์ของประชาชนในเขตกรุงเทพ. วิทยานิพนธ์ วิทยาศาสตร์ มหาบัณฑิต (สถิติประยุกต์). สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. (สำเนา)

อะชะตะ ชุงรุ.เทคนิคสรุปทุกอย่างลงในกระดาษแผ่นเดียวที่ฉันเรียนรู้มากโตโยต้า.แปลโดย

ภาณุพันธ์ ปัญญาใจ.กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์วีเลิร์น, (2556).

อรสา ปราชญ์นคร.(2525).หลักสูตรและแบบเรียนมัธยมศึกษา.กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.

Daniel Coyle. 52 เคล็ดลับเปลี่ยนคนธรรมดาให้เป็นอัจฉริยะ.แปลโดย พรเลิศ อัฐฐ์.

กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์วีเลิร์น, (2555).

Daniel Coyle.รหัสลับอัจฉริยะ.แปลโดย พรเลิศ อัฐฐ์,วิโรจน์ ภัทรทีปกร.กรุงเทพฯ :

สำนักพิมพ์วีเลิร์น, (2556).

Judith Wiles & Janet Wiles. อยากจำได้ไม่ลืม.เรียบเรียงโดย นพ.กมล แสงทองศรีกมล.

กรุงเทพฯ : บริษัท ซีเอ็ดดูเคชั่น จำกัด, (2556).

Lee Ji Won.ใครๆก็เรียนเก่งได้ใน 21 วัน.แปลโดย ธนวดี บุญล้วน.กรุงเทพฯ : คาร์เปเดียม

เมอร์, (2559).

John Middleton. อปเกรดสมอง. แปลโดย พ.ท. วีรจิต กลั้มพะสุด.กรุงเทพฯ : ซีเอ็ดดูเคชั่น ,

(2551).

ภาคผนวก

ก. แบบสอบถาม

“พฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นผ่านสื่อออนไลน์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์”

ผู้วิจัย: ปริญญ์ ธันวานนท์

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา

1. เพศ ☐ ชาย ☐ หญิง
2. อายุ ปี
3. ชั้นปีที่ศึกษา ☐ ปี 1 ☐ ปี 2 ☐ ปี 3 ☐ ปี 4
☐ สูงกว่าปี 4
4. คณะที่ศึกษา ☐ ศิลปศาสตร์ ☐ การท่องเที่ยวและการโรงแรม
5. นักศึกษาใช้สื่อใดในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นบ่อยที่สุด ☐ หนังสือเรียน ☐ สื่อออนไลน์

ตอนที่ 2 คำถามด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับหนังสือเรียนภาษาญี่ปุ่น มินนะโนะนิฮงโกะ เล่ม 1

ด้านรูปแบบของหนังสือ

1. หน้าปกหนังสือมีความทันสมัย

- ☐ ด้อยอยู่แล้ว ☐ หน้าปกควรปรับปรุง

ลักษณะของหน้าปกหนังสือที่นักศึกษาต้องการ

- ☐ มีรูปภาพที่ดึงดูดสายตา
- ☐ มีคำอธิบายเกี่ยวกับหนังสือที่ชัดเจน
- ☐ อื่นๆ ระบุ.....

2. ลำดับการนำเสนอมีรูปแบบที่เหมาะสม (รูปแบบประโยค → ประโยคตัวอย่าง → บทสนทนา → คำศัพท์ → ส่วนการแปล → คำศัพท์และข้อมูลต่างๆ → คำอธิบายหลักไวยากรณ์ → แบบฝึกหัดทบทวน)

☐ ดิอยู่แล้ว

☐ ลำดับการนำเสนอควรปรับปรุง

น.ศ.ต้องการให้แบบเรียนมีลำดับการนำเสนออย่างไร ระบุ

.....

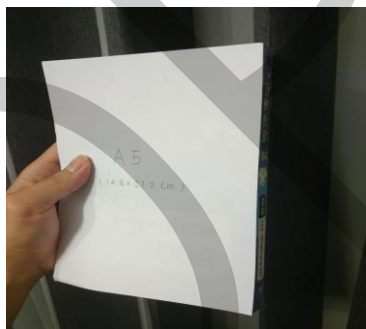
.....

3. ขนาดของหนังสือมีความเหมาะสม

☐ ดิอยู่แล้ว

☐ ขนาดหนังสือควรปรับปรุง

กรุณาเลือกขนาดหนังสือที่นักศึกษาต้องการ

☐ A5 (14.8 ~~X~~ 21.0 cm)

☐ B5(17.8 ~~X~~ 25.0 cm)

4. ขนาดของตัวอักษรภาษาญี่ปุ่น

☐ ดิอยู่แล้ว☐ ขนาดของตัวอักษรควรปรับปรุง

กรุณาเลือกขนาดตัวอักษรที่ชอบ

☐ 田中さんはせんせいです☐ 田中さんはせんせいです☐ 田中さんはせんせいです

5. ขนาดของตัวอักษรภาษาไทย

☐ ดิอยู่แล้ว☐ ขนาดของตัวอักษรควรปรับปรุง

กรุณาเลือกขนาดตัวอักษรที่ชอบ (เลือกตอบเพียง 1 ข้อ)

☐ คุณทานากะเป็นครู☐ คุณทานากะเป็นครู☐ คุณทานากะเป็นครู

6. รูปแบบ ของตัวอักษร(FONT) ภาษาญี่ปุ่น

☐ ดิอยู่แล้ว☐ รูปแบบตัวอักษรควรปรับปรุง

กรุณาเลือกแบบตัวอักษรที่ชอบ (เลือกตอบเพียง 1 ข้อ)

☐ 田中さんはせんせいです☐ 田中さんはせんせいです☐ 田中さんはせんせいです☐ 田中さんはせんせいです

7. รูปแบบ ของตัวอักษร(FONT) ภาษาไทย

☐ ดิอยู่แล้ว☐ รูปแบบตัวอักษรควรปรับปรุง

กรุณาเลือกแบบตัวอักษรที่ชอบ (เลือกตอบเพียง 1 ข้อ)

☐ คุณทานากะเป็นครูโรงเรียนประถม

- ☐ คุณทานากะเป็นครูโรงเรียนประถม
- ☐ คุณทานากะเป็นครูโรงเรียนประถม
- ☐ คุณทานากะเป็นครูโรงเรียนประถม

8. จำนวนรูปภาพที่ช่วยสื่อความหมาย

- ☐ ด้อยอยู่แล้ว ☐ น้อยเกินไป ☐ มากเกินไป

9. รูปภาพประกอบน่าสนใจกระตุ้นให้หนังสือน่าอ่าน

- ☐ ด้อยอยู่แล้ว ☐ รูปภาพประกอบควรปรับปรุง
- กรุณาเลือกรูปภาพที่ชอบ (เพียง 1 ข้อ)

10. จำนวนบรรทัดในแต่ละหน้ามีความเหมาะสม

- ☐ ด้อยอยู่แล้ว ☐ น้อยเกินไป ☐ มากเกินไป

11. ระยะห่างระหว่างบรรทัดมีความเหมาะสม

- ☐ ด้อยอยู่แล้ว ☐ น้อยเกินไป ☐ มากเกินไป

ด้านเนื้อหาของหนังสือ

1. ปริมาณเนื้อหาในแต่ละบทมีความเหมาะสม

- ☐ ดีอยู่แล้ว ☐ น้อยเกินไป ☐ มากเกินไป

2. คำศัพท์มีความทันสมัย

- ☐ ดีอยู่แล้ว ☐ คำศัพท์ขาดความทันสมัยควรปรับปรุง

ลักษณะของคำศัพท์ที่นักศึกษาต้องการ (เลือกตอบเพียง 1 ข้อ)

- ☐ มีความหลากหลาย
☐ ทันสมัย เหมาะสมกับสภาพการณ์ในปัจจุบัน
☐ อยู่ในแวดวงที่เกี่ยวข้องกับชีวิตนักศึกษา
☐ อื่นๆ ระบุ.....

3. จำนวนคำศัพท์ในแต่ละบทมีความเหมาะสม

- ☐ ดีอยู่แล้ว ☐ น้อยเกินไป ☐ มากเกินไป

4. จำนวนประโยคตัวอย่างมีความเหมาะสม

- ☐ ดีอยู่แล้ว ☐ น้อยเกินไป ☐ มากเกินไป

5. ประโยคตัวอย่างมีความทันสมัย

- ☐ ดีอยู่แล้ว ☐ ประโยคตัวอย่างขาดความทันสมัยควรปรับปรุง

ลักษณะของประโยคตัวอย่างที่นักศึกษาต้องการ (เลือกตอบเพียง 1 ข้อ)

- ☐ มีความหลากหลาย
☐ ทันสมัย เหมาะสมกับสภาพการณ์ในปัจจุบัน
☐ อยู่ในแวดวงที่เกี่ยวข้องกับชีวิตนักศึกษา

☐ อื่นๆ ระบุ.....

6. ตัวอย่างบทสนทนาที่มีความทันสมัย

- ☐ ดีอยู่แล้ว ☐ ตัวอย่างบทสนทนาขาดความทันสมัยควรปรับปรุง
- ลักษณะของตัวอย่างบทสนทนานักศึกษาต้องการ (เลือกตอบเพียง 1 ข้อ)
- ☐ มีความหลากหลาย
- ☐ ทันสมัย เหมาะสมกับสภาพการณ์ในปัจจุบัน
- ☐ อยู่ในแวดวงที่เกี่ยวข้องกับชีวิตนักศึกษา
- ☐ อื่นๆ ระบุ.....

7. จำนวนไวยากรณ์ในแต่ละบทมีความเหมาะสม

- ☐ ดีอยู่แล้ว ☐ น้อยเกินไป ☐ มากเกินไป

8. คำอธิบายไวยากรณ์ภาษาไทยมีความชัดเจน กระชับ และเข้าใจง่าย

- ☐ ดีอยู่แล้ว ☐ คำอธิบายควรปรับปรุง

9. แบบฝึกหัดมีปริมาณที่เหมาะสม

- ☐ ดีอยู่แล้ว ☐ น้อยเกินไป ☐ มากเกินไป

10. แบบฝึกหัดมีรูปแบบที่หลากหลาย

- ☐ ดีอยู่แล้ว ☐ ความหลากหลายน้อยเกินไป ☐ ความหลากหลายมากเกินไป

11. คำอธิบายการทำแบบฝึกหัดมีความเหมาะสม

- ☐ ดีอยู่แล้ว ☐ ขาดคำอธิบายที่เหมาะสม

12. แบบฝึกหัดมีความทันสมัย

☐ ด้อยอยู่แล้ว ☐ แบบฝึกหัดขาดความทันสมัย

13. เนื้อหาแต่ละบทมีความต่อเนื่องและเชื่อมโยงกัน

☐ ด้อยอยู่แล้ว ☐ เนื้อหาแต่ละบทขาดความต่อเนื่อง

14. ข้อเสนอแนะ ความคิดเห็นเกี่ยวกับหนังสือ みんなのにほんご

.....

.....

.....

.....

.....

ตอนที่ 3 คำถามพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นผ่านสื่อออนไลน์ของนักศึกษา

1. “เหตุผล” ที่นักศึกษาเลือกใช้สื่อออนไลน์ในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น

เหตุผลที่นักศึกษาเลือกใช้สื่อออนไลน์ในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น	ระดับความเห็น				
	มากที่สุด 5	มาก 4	ปานกลาง 3	น้อย 2	น้อยที่สุด 1
1. เนื้อหามีความทันสมัยและหลากหลาย					
2. รูปแบบการนำเสนอน่าสนใจ					

3. ภาษาที่ใช้อธิบายกระชับเข้าใจง่าย					
4. ตัวหนังสืออ่านง่าย					
5. คำศัพท์น่าสนใจ					
6. ภาพที่ใช้สื่อความหมายมีความน่าสนใจ					
7. พกพาสะดวก					
8. สามารถใช้งานได้สะดวกรวดเร็ว					
9. สามารถเชื่อมโยงไปยังแหล่งข้อมูลต่างๆได้อย่างสะดวกรวดเร็ว					

2. “วัตถุประสงค์” ที่นักศึกษาใช้สื่อออนไลน์ในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น

วัตถุประสงค์ที่นักศึกษาใช้สื่อออนไลน์ในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น	ระดับการใช้งาน				
	มากที่สุด 5	มาก 4	ปานกลาง 3	น้อย 2	น้อยที่สุด 1
1. ค้นหาความหมายของคำศัพท์					
2. ศึกษาวิธีการใช้ไวยากรณ์					
3. ศึกษาวิธีการเขียนตัวอักษรคันจิ					
4. ศึกษาเกี่ยวกับวัฒนธรรมต่างๆของประเทศญี่ปุ่น					
5. ฝึกฝนทักษะการฟังภาษาญี่ปุ่น					
6. ฝึกฝนทักษะการอ่านภาษาญี่ปุ่น					
7. ฝึกฝนวิธีการออกเสียงภาษาญี่ปุ่น					
8. ฝึกฝนการทำข้อสอบภาษาญี่ปุ่น					
9. ฝึกฝนการโต้ตอบเป็นภาษาญี่ปุ่น					

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ สกุล	ปฏิยุทธ์ รัตนวนนท์
วัน เดือน ปีเกิด	3 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2525
ที่อยู่ปัจจุบัน	89/711 ม.พฤษ์ลดา ถ.345 อ.ปากเกร็ด จ.นนทบุรี 11120
ตำแหน่ง	อาจารย์ประจำหลักสูตรภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ
สถานที่ทำงาน	คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต 110/1-4 ถ.ประชาชื่น เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร 10210
ประวัติการศึกษา	พ.ศ. 2548 ศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) วิชาเอกสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ พ.ศ. 2553 อักษรศาสตรมหาบัณฑิต (อศ.ม.) ภาควิชาภาษาตะวันออก สาขาวัฒนธรรมและวรรณคดีภาษาญี่ปุ่น จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ผลงานวิจัย	การเรียนรู้วัฒนธรรมสมัยนิยมของญี่ปุ่นผ่านอนิเมชันและมังงะของ นักศึกษายุคเจนเอเรชั่น Z คณะศิลปศาสตร์ หลักสูตรสาขาภาษาญี่ปุ่น ธุรกิจ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต
E-MAIL	patiyoot.thu@dpu.ac.th Patiyoot.pato@gmail.com